Articol I. Gerard de Villiers
Războiul Sfânt începe
În româneşte de Ioana Voia
Capitolul I

„Satana va simţi mânia lui Allah revărsându-se peste capul său, prin curajul slujitorilor Săi fideli, popoarele Islamului, care au luptat dintotdeauna împotriva cruciaţilor, creştinilor şi evreilor. Noi, sirienii, irakienii, palestinienii, egiptenii sau pakistanezii, vom face să ţâşnească Focul Purificator pentru a vă pedepsi, naţie diabolică, americani lacomi, adoratori ai Aurului Stăpân, care încercaţi să distrugeţi Islamul. Allah Akbar! Fie ca sângele copiilor voştri să se verse în fluviile naţiunii voastre putrede!”

Desigur, nu era pentru prima oară când Mack Bolan avea ocazia să citească astfel de mărturii de ură veninoasă din partea unui terorist fundamentalist, ştiind că, din păcate, nu va fi nici ultima. Dar, de această dată, dificultatea venea din faptul că programul inamicului era la fel de vag ca şi identitatea mesagerului, Abu Khader.

Bolan se îndreptă din spate. Schiţase un început de zâmbet. Cu geaca de piele pe jumătate descheiată, păşea pe culoarele de la Black Warhors Ranch. Simţea ochii tuturor a aţintiţi pe automatul 44 Magnum Desert Eagle pe care îl purta la şold. Pistolul Beretta 93-I făcea o gâlmă mai discretă, deşi îşi probase demult capacitatea în mâinile Justiţiarului. În prezenţa lui, temperatura din jur creştea brusc, agitaţia şi nervozitatea deveneau aproape palpabile. În fond, reacţia nu se datora armelor, ci aerului marţial şi privirii reci a ochilor albaştri, care stârneau groază.

În orice caz, toţi cei care credeau că ştiu – foarte puţini la număr – cine este necunoscutul cu siluetă atletică şi chipul puţin atrăgător şi care e misiunea lui aici, îşi întăreau convingerea că numitul Khader şi bunul său amic, Nassir Jabel, vor trece prin momente dificile.

Nu greşeau cu nimic, căci deşi dispunea de puţine informaţii şi-l apăsau destule prevestiri sumbre Justiţiarul trebuia să găsească de urgenţă răspuns la anumite probleme pe care serviciile oficiale nu reuşiseră să le elucideze prin mijloace legale.

Justiţiarul părăsi Ranch-ul pentru a se îndrepta direct spre un discret refugiu rural al Ministerului Justiţiei, în zona Autostrăzii 66, foarte aproape de Manassas, în statul Virginia. Hal Brognola, Numărul

Unu de la Justice Departament şi şeful misiunilor speciale din afara serviciilor aflate sub directa responsabilitate a Preşedintelui, îi dăduse „carte albă” pentru a-l face pe Khader să vorbească. Trebuia să obţină neapărat informaţiile de care avea nevoie vechiul său complice şi fidel amic. Celor patru agenţi secreţi, care urmau să-i acorde asistenţă, li se ceruse să rămână surzi, muţi şi orbi în cazul în care tehnicile interogatorii ale Justiţiarului li s-ar fi părut prea puţin ortodoxe.

Îi găsi pe cei doi teroriști în cătuşe, aşezaţi pe scaune de lemn în mijlocul unei vaste încăperi. Sfidători dar crispaţi, gata să îşi verse ura.

Brognola cumpărase această mică fermă cu un singur etaj imediat după atentatele de la 11 septembrie 2001. Şeful operaţiunilor top secret, nerăspunzând decât în faţa Preşedintelui Statelor Unite şi conştient fiind că mecanismul statal nu era la adăpost de o nouă lovitură din partea teroriştilor, crease această unitate unde nu pătrundeau decât foarte puţini angajaţi aleşi pe sprânceană. Îşi văzuse responsabilităţile sporind considerabil. La fel ca şi bugetul. În circumstanţe excepţionale, acest om de acţiune şi de caracter devenea deţinătorul unei puteri cvasiabsolute, care uneori îl şi înspăimânta.

Justiţiarul ştia din experienţă că singura manieră de a trata cu teroriştii este abordarea promptă şi hotărâtă, care putea să implice şi forţa brutală. Dar simpla forţă n-ar fi fost suficientă pentru a destabiliza nişte oameni care puteau merge până la sacrificiul propriei vieţi.

Când pătrunse în cameră, tocmai se auzea o răbufnire plină de năduf.

— Al naibii „reviriment”! Cu o oră înainte se dădea drept om de afaceri libanez cu mâinile curate. Acum e liderul credincioşilor!

Justiţiarul privi spre agentul special Philip Tomlin, apoi spre cei trei coechipieri ai săi, încercând să le evalueze gradul de cooperare în eventualitatea unei treceri la procedeele dure. Agenţii speciali Peter Simms, Jack Barkley şi Margaret John’s îi făceau impresia unor profesionişti de încredere, cu aplomb şi dexteritate şi cu o voinţă de fier. Se vedea că nu aşteptau decât ca Justiţiarul să treacă la cârma interogatoriului. Dacă s-ar fi dovedit că au prea mult respect pentru prezumţia de nevinovăţie şi drepturile omului, puteau să-şi ia o foarte prelungită pauză de cafea.

— Ne anchetaţi de o oră. Sunt şaizeci de minute care ne apropie

şi mai mult de Focul Purificator. Dacă judec după privirea omului care tocmai a intrat, ştiţi prea bine cine sunt, mormăi Khader, cu un zâmbet dispreţuitor în direcţia lui Bolan.

Într-adevăr, Justiţiarul ştia multe despre Khader. Primise toate datele de la Aaron Kurtzman, la Black Warriors Ranch: identităţi multiple, amprente digitale cazier judiciar. Kurtzman accesase bazele de date C.I.A., Interpol, precum şi pe cele ale poliţiilor israeliană şi palestiniană, ale serviciilor secrete pakistaneze, engleze, germane şi franceze, un veritabil tur pe planeta secretelor! Din nefericire, pe măsură ce informaţiile se acumulau, numărul semnelor de întrebare creştea. Cu cât aflai mai mult, cu atât ştiai mai puţin.

Bolan se întoarse către cei doi teroriști, cu o expresie de nepătruns.

— Numele tău adevărat este Abdul Rafiz, de naţionalitate iraniană. Fost colonel în unităţile Savak. poliţia secretă a Şahului. Nu mai eşti aşa de tânăr ca să baţi drumurile, la vârsta ta oamenii cu mintea întreagă au şi ieşit la pensie! Se ştie ce rol ai jucat în mai multe atentate cu bombă şi asasinate în Orientul Mijlociu, Europa şi Ţările Maghrebului. Arestat şi inculpat pentru deţinere de droguri şi arme în Franţa, ai beneficiat în chip misterios de scoatere de sub acuzaţie. Iar tu, Jabel, pe adevăratul tău nume Mohammed Nassir, tot din poliţia secretă iraniană, dar cea a Ayatollahului Khomeyni. Ai fost implicat în tot soiul de afaceri ilicite, dar n-ai stat niciodată după gratii. Amândoi sunteţi mari şmecheri, dar aţi făcut o greşeală pe care o veţi regreta toată viaţa: aţi căzut în mâinile mele! Cu alte cuvinte, v-am apucat de boaşe, domnilor.

— Prea bine, croncăni Nassir. Acum că s-au făcut prezentările, puteţi să ne spuneţi pentru ce suntem deţinuţi în mod cu totul ilegal?

Tomlin îşi ridică fruntea şi îi spuse lui Bolan:

— Bagajele lor sunt în regulă. Ţoale şi câte un exemplar din Coran. Lăsând la o parte cazierele dubioase şi presupusele legături cu diferite organizaţii teroriste din Orientul Mijlociu, orice avocat le-ar putea obţine cu uşurinţă repatrierea în Iran. cu bilet gratuit şi scuze de la State Departament pentru eroarea comisă. Iar noi am făcut rahatul praf. Ce mai realizare!

Mi se pare mie sau ai uitat de paşapoartele lor, mai adevărate decât cele adevărate! Şi apoi, ce urmărea el liderul credincioşilor, cu

discursul lui din faţa Casei Albe? Eu consider asta o declaraţie de război! răspunse justiţiarul cu un calm care îl amuză până şi pe agentul Tomlin.

Pe feţele celor doi fanatici, în schimb, nu apăru nicio reacţie. Îşi păstrau aroganţa.

— Nu cred, adăugă Bolan, că au bătut tot drumul de la Beirut numai ca să ia parte la o simplă manifestaţie pacifistă la Washington.

Probabil că Rafiz se credea stăpân pe situaţie, căci luă cuvântul pe un ton persiflant.

— Când putem să luăm legătura cu avocatul nostru ca să depunem plângere împotriva Administraţiei americane? Pun pariu că se va găsi un producător la Hollywood pe care să-l intereseze incidentul. Aş putea chiar să mă arăt generos şi să vă prezint ca pe nişte personaje mai curând simpatice; desigur, cam mocofane, dar asta nu miră pe nimeni, dată fiind viziunea falsă despre Islam pe care o aveţi în Occident.

— Bă, tu mai crezi în Moş Nicolae? exclamă unul dintre agenţi, care îşi pierduse răbdarea.

— Ah! replică Rafiz, am înţeles: o să ne bateţi la funduleţ şi o să ne trimiteţi la culcare cu burtica goală. M-ai făcut să mă piş pe mine de râs!

— Ca veteran al serviciilor secrete, ar trebui să fii mai puţin nervos, şopti Justiţiarul cu o suavitate care îl făcu pe fanatic să explodeze.

— N-ai să îndrăzneşti, pui de curvă ce eşti! N-o să tolerez nici cea mai mică lipsă de respect la adresa noastră. Nu v-aţi mai umfla aşa în pene, yankei împuţiţi, dacă n-aţi avea pistoalele şi dacă noi n-am avea cătuşele!

Bolan afişă un mic zâmbet glacial.

— Tomlin, am lăsat cheile de contact în maşină, ia-o şi parcheaz-o în faţa hambarului. Lasă farurile aprinse şi deschide larg porţile de la hambar, ca să-l luminezi până-n fund.

În timp ce mica echipă ieşea din încăpere în şir indian, Justiţiarul îi privi din nou cu atenţie pe terorişti. Crimele lor nu fuseseră niciodată dovedite, dar ştia foarte bine de ce erau în stare aceşti adoratori demenţi ai lui Allah. Simţea parcă mirosul greţos de sânge nevinovat răbufnind din palmele lor. Era un al şaselea simţ

dobândit în ani de luptă împotriva Mafiei. Senzaţia Răului respirând prin toţi porii acestor fanatici, care pretindeau că-l venerează pe Dumnezeu, îi făcea greaţă.

— Ochii te trădează. Ai un trecut al naibii de apăsător, îi spuse el lui Rafiz.

Iranianul ridică din umeri, apoi îşi atinse tâmpla cu degetul.

— Greu şi apăsător, poate. Dar am aici mai multe secrete decât îţi poţi tu imagina.

Din nou zâmbetul lui Bolan îl făcu pe iranian să îngheţe.

— Te crezi deşteptu' lumii, dar o să te fac să-mi spui până la urmă toate secretele tale. Îţi promit!

— Îţi faci vise, căcat de american… Ştiu foarte bine că, în spiritul legii, nu ne puteţi reţine fără un motiv. Am drepturi, sunt invulnerabil.

— Nu mai spune! Uiţi un mic amănunt, dragule, şi anume că eu nu sunt reprezentantul legii, ba chiar dimpotrivă!

Totul a început cu o scrisoare de despărţire.

Asta-i soarta de soldat. Drumul gloriei şi al victoriei, cel mai norocos sau cel mai crud capriciu al destinului. Oricum, pentru un om ca el, nu era loc de dragoste. În sinea lui ştia că are de îndeplinit o misiune unică şi extraordinară.

Destinul lui Joe Artillon fusese fixat cu treizeci de ani în urmă, când alesese cariera militară. În această lume egoistă, iubirea era subestimată, omorul nu.

Singur în noapte, pe malurile fluviului Potomac, ascuns printre arbori şi tufişuri, Artillon îşi reamintea cu un gust amar evenimentele din trecut care îl aduseseră aici, la această operaţiune nocturnă. Cu treizeci de ani urmă, luptase pentru idealuri pe care majoritatea americanilor de azi le-au uitat cu desăvârşire. Ba, ai zice, de care li se rupe…

Soarta omenirii sta atunci pe umerii unei armate de soldaţi înarmaţi, leali şi curajoşi, care credeau că luptă pentru patrie şi pentru Dumnezeu. Patrie şi Dumnezeu, ce aiureală! Ce căcat!

Artillon credea acum că Domnul din ceruri e mort de-a binelea, că tot ce a făcut odată America a intrat pe mâinile unor oameni egoişti, mânaţi numai de gândul de a se îmbogăţi tot mai mult, timp în care săracii deveneau mereu mai săraci. Lumea se reducea la confruntarea

dintre un soi de paraziţi şi un altul de plângăcioşi, aceştia din urmă nefiind în stare să-şi găsească un lider adevărat. Ei bine! Vor avea ocazia să-l vadă. O echipă de oameni integri se pregătea să cucerească tot ce avea mai preţios această Americă în declin. Bogaţii ei, ca şi săracii deveniseră nişte neputincioşi, nişte hoituri putrezite. Era timpul ca lucrurile să se schimbe!

Apăsă pe butonul cronometrului ca să lumineze cadranul: nu mai era mult până la miezul nopţii. De o jumătate de oră, scufundătorii săi, Kurchin şi Weathers înotau în apele întunecate ale fluviului spre Ray Bridge, marele pod de peste Potomac. Duceau cu ei un sac impermeabil cu o încărcătură mortală. Un explozibil gata să deschidă şi porţile iadului.

Traficul în direcţia Georgetown dinspre oraşul Rosslyn era încă foarte intens. Zgomotul motoarelor de pe autostrada Georgetown – Washington, îi aducea aminte lui Joe că era aproape de civilizaţie şi că prezenţa sa putea fi descoperită în orice moment. Maşina 4 x4, închiriată în ajun, rămăsese parcată într-o mică poiană, un colţ romantic, loc de întâlnire pentru îndrăgostiţi. Artillon începea să-şi cam piardă răbdarea. Fiecare minut i se părea o veşnicie.

Privi spre fluviu, cercetând în aval şi amonte: nimic, niciun vas. Ridică privirea spre cer: nu se vedea niciun elicopter. Rămase totuşi în alertă. Poliţia fluvială sau garda Parcului Naţional puteau să apară în orice moment. În caz de forţă majoră, era decis să utilizeze pistolul Glock cu amortizor, pe care îl purta pe umăr, dar asta ar fi complicat lucrurile.

Înspre pod domnea calmul absolut. Artillon aştepta, plimbându-se pe mal, în timp ce Kurchin şi Weathers înotau sub apa fluviului, ghidându-se cu ajutorul unei busole luminoase şi al unor ochelari cu vizibilitate nocturnă. Obiectivul lor: pilonul central al podului. Parcurseseră cel puţin două sute de metri. În acest moment, legau probabil cablul de oţel. Graţie sistemului de prindere, nici cel mai puternic curent nu ar mai fi putut smulge mecanismul. Calculaseră totul la milimetru în timpul misiunii de recunoaştere din seara precedentă. Nu mai încăpea îndoială: încărcătura va rămâne lipită de pod atât cât va fi necesar, până la semnalul de declanşare a detonatorului transmis prin telecomandă.

Pe Artillon îl surprinsese oarecum greutatea redusă a

explozibilului, atunci când, împreună cu camarazii săi, îmbrăcaţi în costume de scufundători, îl descărcaseră în portbagajul maşinii 4 x4 pentru a-l duce până la mal. Artillon mai văzuse un astfel de monstru, şi chiar pusese mâna pe el, în timpul vizitei în Rusia. Cu cele treizeci şi cinci de kilograme ale sale, cincizeci de centimetri lungime şi douăzeci şi opt de centimetri diametru, nu avea nimic spectaculos. Şi totuşi!

Artillon nu-şi putu înăbuşi un mic râs interior, prin care îşi calmă neliniştea. Fraţii islamişti porecliseră această armă „valiza lui Allah”. În limbaj militar i se spunea mai simplu: MAD. Adică, muniţie atomică de demolare.

Oricare i-ar fi fost denumirea, putea arunca în aer poduri, şosele, căi ferate, în timpul unei retragerii sau pentru a bloca aprovizionarea şi întăririle inamicului. Datorită dimensiunilor reduse şi faptului că nu necesita coduri de acţionare complicate, bomba MAD putea fi declanşată de la distanţă printr-o apăsare pe telecomandă, sau printr-un mecanism cu ceas, şi îşi merita pe bună dreptate porecla de „bombă căcăcioasă” sau, cum mai spuneau soldaţii, „boarfă”.

Dar în ochii lui Artillon şi ai coechipierilor săi, ca şi ai fraţilor din Jihad, era lucrul cel mai frumos şi mai curat de pe suprafaţa planetei. Într-adevăr, era un dar al lui Allah! îşi mai procuraseră încă două MAD-uri şi lumea li se părea minunată, căci viaţa şi moartea erau în mâinile lor.

Oare noaptea întunecoasă, singurătatea sau aşteptarea îl făcură pe Artillon să alunece în vârtejul unui trecut pe care-l credea uitat? Deodată îi apăru în minte frumosul chip al Melissei, în cele mai mici detalii. Era o blondă superbă, proaspătă, cu pielea şi părul mirosind a flori. Îşi reaminti savoarea pe care o degaja întreaga ei fiinţă, îi revăzu ochii râzători. Amintirea parfumului trupului ei îi umplea parcă şi acum nările, un parfum atât de delicat, pe care îl respiri numai întâia oară când faci dragoste, acea întâia oară pentru amândoi. Se cunoscuseră în liceu. Tineri, optimişti, pasionaţi, îşi juraseră dragoste eternă. Visau să întemeieze o familie, să facă o grămadă de copii. Dar apoi, fusese mobilizat pentru războiul din Vietnam. În ziua plecării în armată, s-a întâmplat ceva cu ei. Ceva ce nu a fost rostit în cuvintele de despărţire şi nici nu li s-a putut citi în priviri. În ochii Melissei se văzuse numai teamă când Joe îi promisese că se va întoarce să o ia de nevastă. Ştia prea bine că-şi minte iubita şi bănuia că şi dânsa îi ghicise

intenţia lui de a se dedica vieţii militare. Care puştan de optsprezece ani, născut într-o mică localitate fără viitor, şi-ar dori să se întoarcă în acel Missouri natal? El, desigur, nu. Destinul lui era trasat. Trebuia să le dovedească tuturor că poate fi un John Wayne în lupta împotriva comuniştilor vietnamezi, un adevărat erou al Binelui care înfruntă Răul.

„Dragă Joe…”

— Ia nu te mai gândi la asta! îşi şopti pe înfundate. Trecuse atâta vreme. Pe atunci nu erau decât nişte copii. Atunci nu ştia nimic despre lume, nici despre sine însuşi, iar despre femei şi mai puţin. Despre cele care vor să se simtă ocrotite, să ştie că ziua care vine va fi fără griji, că omul lor le va sta mereu alături, pentru a le însoţi până la capătul drumului.

„Am întâlnit pe altcineva. Încearcă să mă înţelegi, încă te mai iubesc, dar mi-e teamă…”

A naibii curvă! Se gândise el însuşi s-o părăsească şi tocmai ea îl lăsa, aşa cum te descotoroseşti de un tampon folosit!

joc se ridică furios pe sine că-şi pierduse timpul cu amintiri neroade. Ca prin farmec, tocmai atunci îi apărură în faţă siluetele fantomatice ale celor doi coechipieri. Îşi scoaseră măştile şi labele, iar el reveni brusc la realitate. Dinţii lui Weathers străluceau ca nişte clape de pian în bătaia lunii. Faţa brăzdată şi neagră ca abanosul îţi dădea o senzaţie de siguranţă, în contrast cu scăfârlia chelioasă şi căruntă a lui Kurchin.

Timp de o secundă, lui Artillon îi fu teamă că misiunea celor doi eşuase.

— Aţi dat-o-n bară? întrebă el sec.

— Ba totul e O.K. Hai s-o întindem! Trebuie să-l contactăm pe Colonel, răspunse Kurchin.

Cei trei din comandoul trimis pe Potomac începură să urce panta în deplină tăcere, când lui Weathers îi scăpă o înjurătură:

— Căcat! E lume sus. Când totul merge bine, trebuie să se întâmple ceva să-ţi strice cheful.

Vocea îi era răguşită şi făcuse gestul de a-şi scoate pistolul. Într-adevăr, o maşinuţă parcase chiar alături de vehiculul lor. Se opriră, scrutând vârful colinei. La lumina farurilor de pe autostradă, în răstimpuri, se vedeau prin parbrizul maşinii două siluete. Doi

îndrăgostiţi strâns lipiţi unul de celălalt, ca animalele în călduri.

Lui Artillon parcă îi căzu un văl roşu peste ochi. Inima îi bătea violent în coşul pieptului.

— Mă ocup eu, le spuse celorlalţi.

Aşteptă ca Weathers şi Kurchin să reînceapă urcuşul. Acum nu mai aveau de ce să se ascundă, ştiind ce intenţii are şeful lor. N-aveau nevoie de martori. Nimeni n-o să aibă ocazia să trăncănească la poliţia din Arlington că doi scufundători şi un tip cu glugă neagră se plimbau la miezul nopţi prin sector.

Luându-şi pistolul Glock 17 de la şold, Artillon aprinse o lampă proiector cu fasciculul îndreptat direct spre interiorul maşinii. Surprinşi, cei doi se desprinseră din îmbrăţişare. Observă că fata era blondă…

Rămase nemişcat o fracţiune de secundă. I se păru că o vede pe Melissa, cu chipul ei de neuitat. În aceeaşi clipă fata văzu arma şi începu să urle. Mânat de o forţă pe care nu şi-o mai putea controla, Artillon trecu repede în faţa portierei din dreapta şi lipi ţeava de geam. Mai auzi doar răcnetul tânărului venind parcă din depărtări. Apăsă pe trăgaci. Geamul sări ţăndări împroşcându-i pe cei doi. Artillon rămase ţintuit pe loc. nemaiauzind nimic, nici măcar ritmul demonic al gloanţelor vărsate de Glockul său. Nu făcea altceva decât să apese cu degetul pe trăgaci. Complet impasibil, văzu explodând ţestele victimelor sale. Bucăţi de carne şi oase zburau peste tot prin maşină. Nici măcar nu-şi dădu seama că la un moment dat golise tot încărcătorul. Până când un braţ ca de fier i se lăsă pe umăr.

— Haide, şefu’! Ce te-a apucat? Două gloanţe erau de-ajuns. Opreşte-te.

Se îndepărtă, cu mintea încă năucită de patima pe care o pusese în săvârşirea actului, ştiind însă prea bine de ce procedase astfel. „E soarta, mai gândi el, destinul unui soldat”. Joe Artillon, copilul debil al unei urbe debile, dintr-un timp apus, murise demult. Iar când tinereţea îi revenea în faţa ochilor, ca într-un vis urât, numai violenţa îl mai putea ajuta. Atunci se simţea un om nou, integru, un soldat eficace şi fără probleme de conştiinţă, aşa cum ştiuse dintotdeauna că va deveni.

Bolan avea nevoie de răspunsuri. Le şi simţea în jur. ca un uliu care se roteşte în cercuri deasupra prăzii. Avea nevoie de răspunsuri

numaidecât.

Evaluându-şi adversarii, Justiţiarul se hotărî să facă un joc extrem de primitiv. Cu un aer grav, apăru brusc în fasciculul de lumină al farurilor, care străpungea ca o lamă de oţel întunericul din hambar. Fără a mai pierde vremea, se puse pe treabă. Îi expedie lui Nassir un şut în fund, care-l făcu pe terorist să se rostogolească în praful şi paiele de pe jos. Asta ca să-şi pună adversarul în temă. Înainte de a intra în hambar, Justiţiarul îi ceruse lui Tomlin să le scoată celor doi cătuşele. Pentru a-i aduce exact acolo unde nu voiau ei să ajungă. Prizonierii erau relativ liberi să acţioneze, iar Justiţiarul spera sincer că arma sa cea mai eficace va fi destabilizarea psihică a celor doi. Era oricum pregătit pentru orice eventualitate.

Anticipând intenţiile americanului, Rafiz se retrăgea pe nesimţite. Deşi pus în situaţie dificilă, iranianul avu o licărire de plăcere în ochi. Înălţă capul şi scoase un mic şuier, ca pentru a arăta că înţelege jocul adversarului.

Justiţiarul îşi scoase geaca, aruncând-o într-un colţ, şi cercetă rapid ringul de box improvizat. Era un loc sordid. Câteva baloturi de paie, un jgheab de lemn, două găleţi şi putoarea de gunoi şi de bălegar care făcea aerul irespirabil.

Cei patru agenţi federali se postaseră în arc de cerc în spatele lui. Tocmai arunca o privire peste umăr pentru a le cere să dispară, când agentul Tomlin îşi drese glasul şi spuse indiferent:

— Ei bine! Dacă mai aveţi nevoie de noi…

— O să vă anunţ în timp util.

Cu un aer grav de circumstanţă, se îndepărtară cu toţii, în mers legănat, aruncând din când în când câte o privire în direcţia lui Bolan. Acesta aşteptă să-i vadă înghiţiţi de noapte înainte de a reveni la Rafiz şi Nassir. Ambii iranieni erau subţirei, dar bine clădiţi. În ochii lor groaza se amesteca cu aroganţa. Dosarele de la CIA menţionau că amândoi sunt maeştri judoka, „centură neagră”. Iar Justiţiarul, care nu era nici el străin de tehnicile direct combat, conştientiza perfect faptul că adversarii lui ghiciseră semnificaţia micii puneri în scenă. Cunoşteau melodia şi ştiau cum o va cânta Justiţiarul pentru a-i face să scuipe toate informaţiile de care avea nevoie.

Îşi scoase Beretta şi Desert Eagle şi aruncă armele într-un colţ, după uşă.

— Am să trec direct la subiect. Sunt foarte, foarte supărat că două hiene care omoară femei şi copii îşi imaginează că pot să mă dea în bărci. Voi doi ştiţi nişte chestii pe care eu trebuie neapărat să le aflu şi, orice-ar fi în mintea voastră, până la urmă tot o să le scoateţi din maţe. Pe scurt, vă propun un târg: eu pun întrebări şi voi daţi răspunsurile. Nu vreţi, foarte bine! N-aveţi decât să treceţi de mine. Puneţi mâna pe armele mele şi vă căraţi. După aceea, dacă apucaţi să ieşiţi pe poartă, aveţi şansa de a fi liberi. Capisci?

Bolan privea drept la Rafiz, dar nu-l scăpa din vedere nici pe Nassir. Se apropia încet de amândoi. Rafiz se retrase câţiva paşi. Instinctul Justiţiarului îi spunea că celălalt individ va fi primul care va muşca din momeală.

Nassir era iute, dar nu bănuia cu cine are de-a face. Încercă un lung croşeu de dreapta, ţintind tâmpla lui Bolan. Din nefericire, nu reuşi deloc să-l surprindă. Justiţiarul îşi flexă genunchii şi abia simţi suflul de aer trecând pe deasupra capului. Iranianul, care îşi concentrase toată forţa în lovitură sperând să-i crape ţeasta adversarului, se dezechilibră puţin. Pentru o fracţiune de secundă deveni vulnerabil şi Bolan îi aplică un pumn chiar sub coaste, zdrobindu-i ficatul. Teroristul căzu în genunchi, cu ochii roşii, gura larg căscată, respiraţia tăiată.

Totul durase mai puţin de trei secunde. Deci, unul din adversari era la pământ, dar nu şi scos din luptă. Timp suficient pentru a para atacul lui Rafiz, care îşi încerca şi el şansa. Cu bărbia înfiptă în piept, pumnii strânşi lângă coapse, trunchiul aplecat înainte, se pregătea să atace. Intenţiona să-i aplice un picior direct în boaşe, dar Bolan, cu braţele în echer, bloca tentativa. Lovitura îl clătină pe luptător, fără să-i întârzie însă riposta. Viteza replicii îl surprinse pe Rafiz. Profită de secunda de ezitare a teroristului pentru a-i trage un pumn care pur şi simplu îi zdrobi nasul. Osul se rupse cu un zgomot sec şi un şuvoi de sânge îi inundă obrazul. Vocea Justiţiarului răsună calm:

— Vreau numele americanului care călătorea cu voi.

Ochii lui Rafiz îşi pierduseră orice culoare. Livid, încovoiat de durere, scutura din cap ca un câine ud, şi lacrimile îi şiroiau pe faţă. Nu era ca în filme, unde fiecare îşi primeşte porţia de lovituri fulgerătoare fără să crâcnească şi se aruncă înapoi în luptă. În realitate, aşa cum Bolan o ştia prea bine, o astfel de lovitură îţi provoacă o durere atroce

și îți întunecă minţile. Cel care o încasează nu mai poate, eventual, decât să strige după mamă.

Dar şi aici lupta era departe de a fi încheiată. Chiar în secunda următoare, Bolan trebui să se confrunte cu noi probleme. Ca-n filme, Rafiz se ridică din nou în picioare. Groaza îl împingea înainte. Simulă un nou croşeu, acum cu stânga, ca să plaseze o grea lovitură de picior în coastele Justiţiarului. În ciuda durerii teribile care îi traversă tot corpul, Bolan apucă să-l contreze pe terorist cu o lovitură de pumn în stomac, urmată de o directă la bărbie. Rafiz se prăbuşi în praful şi paiele de pe jos. În tot timpul schimbului de lovituri, Bolan nu-l pierdu nicio clipă din ochi pe celălalt adversar. Nassir se târâse spre cele două arme şi se afla acum la mai puţin de un metru de ele. Ca un animal rănit, îşi împingea trupul înainte, stârnind împrejur un nor de praf. Ştiind că nu-l mai poate ajunge pe iranian, Justiţiarul recurse la singura soluţie care mai rămăsese. Smulse furca înfiptă în balotul de paie cel mai apropiat şi, în momentul în care Nassir mai avea doar câţiva centimetri până la Desert Eagle, i-o trimise în spinare, ca un aruncător de suliţă. Iranianul tocmai pusese mâna pe armă, când dinţii ascuţiţi ai furcii îi spintecară pielea spinării. Se auzi un zgomot surd de carne sfâşiată, apoi un urlet de durere, când dinţii îi străpungeau coloana vertebrală. Rămase nemişcat. Cu picioarele răşchirate şi capul plecat, Nassir părea pironit la sol. Era terminat. Sistemul lui nervos central nu mai răspundea la comenzi.

Bolan, furios pe sine însuşi că trebuise să-l elimine pe unul dintre cei doi potenţiali informatori, avea acum ocazia să se consacre în exclusivitate celuilalt. Ştia că nu-şi mai poate permite o a doua eroare, dacă voia să-l facă pe Rafiz să-şi dezlege gura.

Acesta, abia revenit din K.O., se ridica încet. Cu mintea răvăşită, faţa plină de sânge şi ochii parcă ieşiţi din orbite, încerca să-şi reia poziţia de luptă. Mânat de un amestec de furie şi ură, îşi aruncă fulgerător pumnul înainte. Dar forţa şi precizia nu mai erau acum asociate cu viteza loviturii. Bolan reuşi o eschivă, percutând în acelaşi timp coastele şi stomacul iranianului, pentru a viza apoi din nou zona capului. Stânga, dreapta, stânga, dreapta, loviturile se succedau fără încetare, făcându-l pe Rafiz să se bălăngăne ca o păpuşă de cârpă, incapabil să le pareze. Justiţiarul îşi încetini cadenţa, pentru ca adversarul său să rămână lucid în continuare. Încă un pumn şi Rafiz îşi

făcu plinul. Picioarele i se îndoiră, începu să se prăbușească încet, ca într-o secvență luată cu încetinitorul. Un geamăt ieși din gura lui larg deschisă. Bolan știa însă că victima nu-și primise lovitura fatală și că mai avea încă resurse.

Își strânse armele de pe jos, le puse la loc și căută prin hambar o găleată. Era una chiar lângă jgheab. O umplu cu apa murdară și stătută care zăcea acolo, apoi reveni cu pas lent, fără grabă. Avea și el nevoie să-și recapete suflul. Un duș rapid, cu apa verzuie aruncată direct în cap, îl făcu pe iranian să reacționeze. Se trezi brusc și începu să înghită aer ca peștele pe uscat, în prize sacadate.

— De… acord! gemu nenorocitul, care își pierduse orice urmă de aroganță.

În sfârșit, Bolan avea impresia că partida e câștigată. Deși Rafiz încă se mai apăra:

— Ce pot să-ți spun eu n-o să-ți folosească cine știe ce. Nu știu mare lucru.

— Lasă-mă pe mine să apreciez. Pasagerul american din avionul Beirut – Paris era sub falsă identitate. Avea un pașaport fals.

— Da.

Cu dinții strânși, Bolan inspiră adânc. După gradul de intensitate al durerii, lovitura iranianului nu-i rupsese nicio coastă, dar nici mult nu lipsise.

— Erai acolo. Ei, cum a fost cu americanul? Un bolborosit ieși din gura celui chestionat.

— Am bănuit noi că la bordul avionului trebuie să fie agenți F.B.I. sau din Ministerul de Justiție, confirmă iranianul. Dar mai mult de-atât…

— Vreau numele!

— Nu-l cunosc!

Justițiarul își scoase pistolul Beretta și ținti spre șlițu pantalonilor iranianului. Groaza care apăru pe fața omului îi confirmă lui Bolan că gestul lui era luat în serios.

— Pe cuvântul meu dacă-l cunosc!

— Omul pe care-l caut e de naționalitate americană?

— Da, absolut.

— De unde? De lal. I.A?

— Încă de pe timpul șahului veneau la noi tipi de genul ăsta. Ne

instruiau… În tehnicile de interogatoriu…

— Adică, de tortură!

— Dacă vrei. Oricum, luptătorii pentru libertate ai unora sunt teroriști în ochii altora.

— Răspunde-mi la întrebare!

Rafiz se mulțumi să strângă din genunchi. Țeava pistolului era acum îndreptată spre piciorul său stâng.

— Ascultă, imploră acesta. Pe oamenii ăia, șahul ia angajat. Îi plătea regește ca să ne instruiască. Ne învățau tot soiul de chestii: luptă corp la corp, folosirea armelor albe și de foc… Treaba a continuat și sub Ayatollahul Khomeyni. Înainte de războiul cu Irakul am primit ordin să ne purtăm cu ei cu mănuși. Parcă erau profeți, nu niște împuțiți de necredincioși! Ni s-a spus că sunt cei mai buni soldați de pe piață și că se vând oricui. Chestia asta ne scârbea, dar tipii lucrau sub contract, plus că aveau contacte peste tot. CIA, K.G.B… Au adus arme, o mulțime de arme. Chiar și gaze neurotoxice, să le dăm în gât irakienilor.

— Ia uite-te la el! Parcă ziceai adineaori că nu știi nimic?

— Sunt chestii care circulă printre soldați, pe terenurile de antrenament, la cafenele. Se pare că poliția noastră secretă a încercat o dată să afle identitatea exactă a indivizilor. Nimic n-a transpirat. Au urmat în schimb câteva dispariții suspecte. Am mai auzit că tipii sunt un fel de fantome, niște morți-vii, nicio identitate, niciun indiciu. Un lucru e sigur. Acceptă bani de la oricine din lume: dictatorii din Africa, cartelurile de droguri din Columbia… Tot ei, cică, ar fi format comandouri de luptători pentru libertate din Siria și până în Somalia.

— Finanțați de guvernul iranian?

— Ți-am răspuns la întrebare.

— Dar nu mi-ai dat niciun nume.

— Unul dintre ei își spune „Colonelul. Despre ceilalți, nu știu nimic.

— Aștept!

— Mai știu că unii dintre ei au fost dați dispăruți pe câmpurile de bătaie din Vietnam, alții în timpul campaniei din Golf.

Bolan începea să creadă că cele auzite corespund adevărului, dar asta nu îl ajuta prea mult în ancheta lui.

— Se poate verifica, nu-i așa? mai adăugă Rafiz. Poate că da,

poate că nu. Bolan ştiuse că n-o să-i pice niciun cadou din cer. Colegii lui de la Black Warriors Camp, Aaron Kutzman şi Herman „Gadgets Schwartz, ar fi putut demara cercetările şi pe baza celor aflate de la Rafiz. Dar totul era foarte vag şi Justiţiarul ardea de dorinţa de a afla lucruri concrete.

— Cred că ştii şi tu ce întrebare urmează.

Rafiz îşi şterse sângele de pe obraz cu dosul palmei şi zâmbi cu un licăr de complicitate.

— Acum vreo două luni, m-a contactat cineva la Teheran. Nu ştiu din ce organizaţie face parte. Mi-a trimis bani şi instrucţiuni. Zicea că în curând va începe din nou războiul împotriva Satanei. Nassir şi cu mine am primit actele de care aveam nevoie pentru a ne deplasa în Liban. Toate informaţiile îmi parveneau cu o zi înainte, frântură cu frântură. Nimic mai mult.

— Ţi s-a spus că vei afla de continuarea operaţiunii direct de la Colonel?

— Da. Mi-au dat şi o adresă. Contactul nostru în Statele Unite, după ce sosim aici.

— Să le aud!

Epuizat, omul dădu un nume şi o adresă.

— Altceva?

— Ce altceva mai vrei?… Ţi-am spus absolut tot ce ştiu. Dacă n-ajunge, n-ai decât să mă omori. N-o să-ţi ajute la nimic. Şi nici n-o să-l oprească pe Colonel să-şi îndeplinească misiunea.

Capitolul III

Căliţi în sânge pe vremea războiului din Vietnam, cei doisprezece oameni care acum se pregăteau să lanseze cel mai puternic atac asupra americanilor la ei acasă erau animaţi de un singur ideal. Grupul de comando era familia lor. Şi, toţi împreună, trebuiau să se îndrepte spre scopul care îşi găsea geneza într-un lucru tot atât de bătrân ca însăşi lumea: războiul.

Prima regulă pentru această elită de luptători în serviciul propriei lor cauze era depăşirea lipsei cronice de resurse prin multă imaginaţie şi un nemăsurat curaj. A doua regulă, coşmarul oricărui soldat, era confruntarea cu imprevizibilul: legea porcăriei universale.

Colonelul Ian Becker simţea foarte bine vântul neprielnic care bătea în direcţia lui şi a echipei sale. Simţise pe propria-i piele cum

acționează legea porcăriei universale. Mașina de război a Washingtonului care, cu treizeci de ani în urmă, făcuse posibilă apariția acestei echipe de doisprezece luptători ai Forțelor Speciale, nu i se părea decât o altă porcărie. Însăși această mașină dăduse naștere unității pe care Becker, redenumind-o „Phantom Alpha Six, o deturnase de la scopul inițial. Javrele de la Washington o să capete exact ceea ce-și doreau!

Alături de soldații lui, veterani ai fantasticului eșec al operațiunii din Vietnam, dormeau patruzeci și cinci de teroriști fundamentaliști. Toți acești oameni se odihneau pe paturi de campanie, înăuntrul hangarului. Siluete negre, înarmate cu pistoale Colț 45 prinse de umăr dormeau la umbra vrafurilor de lăzi goale cu sigiliul vămi americane, alături de patru camionete albe, purtând stema Statelor Unite ale Americii, și trei camionete maronii ale companiei UPS. O societate privată de distribuție a poștei în toată lumea. Becker își contempla oamenii. Unii erau scuturați de ușoare spasme musculare, alții își visau gloria, cu fețele inundate de fericire. Cu o oră mai devreme, Becker le administrase un somnifer ușor. Cunoștea prea bine efectele neliniștii și ale tracului din ajunul unei bătălii. Lui îi trebuiau trupe bine odihnite, gata de luptă la crăpatul zorilor, nu cârpe incapabile să se concentreze din cauza nesomnului. Era ultima lor noapte liniștită pentru multă vreme de aici încolo.

La trezire vor căpăta câte o cană de cafea, țigări și un mic dejun consistent. În rest, o doză bună de adrenalină și, bineînțeles, furia brută, acumulată prin exercițiu, îi va face operaționali chiar de la orele nouă dimineața.

Pe când majoritatea soldaților dormeau, doi oameni din elita lui Becker rămăseseră lipiți de ecranele de supraveghere video, într-un colț al hangarului. Camerele miniaturale, montate pe acoperiș, garantau o securitate maximă, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, acoperind sută la sută din instalații și un vast perimetru împrejur. Locuiau de o lună în acest hangar, clocind fiecare detaliu al operațiunii în nenumărate briefinguri individuale despre manevre, poziții, orare. Totul fusese văzut și revăzut, de la A la Z. Nu scăpase niciun detaliu, până și imprevizibilul, sub forma porcăriei universale, fusese luat în calcul…

Becker știa din proprie experiență că una era să antrenezi un

contingent islamic într-o gaură pierdută din Afghanistan, sau să dobori ţinte albe înfipte în nisipul arzător al deşertului sirian, şi cu totul alta să-ţi conduci oamenii sub focul inamicului, în şuierul gloanţelor reale, sub exploziile bombelor adevărate, în infernul unui oraş aprins ca un rug.

Tot el mai ştia şi că, în caz de evacuare masivă a populaţiei, hoardele urlătoare de civili intraţi în panică devin repede incontrolabile. Încep jafurile. Ţara se cufundă în barbarie. La gândul acesta, Colonelul zâmbi. Ce imagine plăcută! De-atâta vreme o aştepta…

Satisfăcut, Becker aruncă o privire spre cele trei camionete garate în mijlocul antrepozitului şi adulmecă mirosul de proaspăt vopsit care umplea aerul. Pentru el, era mirosul victoriei. Pasărea Phoenix va renaşte din propria-i cenuşă.

Dar, ca pentru a-l trezi din visare, Colonelul auzi pârâitul unei voci în telefonul celular prins de cureaua pantalonului. Braţul lui drept chema echipa de gardă.

„I-aţi numărat pe toţi? Toată lumea prezentă? Nicio problemă? Over!”

Scurt, repezit, la fiecare apel, Edward Vinyard punea aceeaşi serie de întrebări succinte fiecăruia dintre comandanţii posturilor exterioare din pavilioanele care înconjurau tabăra.

Lui Becker nu-i venea să creadă că doar un răsărit de soare îl mai desparte de ziua cea mare. Şase ani de planificare minuţioasă, şase luni pentru a-şi introduce oamenii şi materialul pe pământ american, totul fusese planificat până la cel mai mic detaliu. Şi totuşi, numai câţiva oameni din echipă erau la curent cu anvergura operaţiunii. Teroriştii islamici se mulţumeau să se ştie în siguranţă în aceste pavilioane. Se aflau pe teritoriu american cu acte în regulă, puteau să se consacre în linişte pregătirii pentru asediul împotriva Satanei. După aşezarea trupelor în poziţie şi două repetiţii generale, Colonelul putea lansa lovitura. Ca în orice operaţiune militară, sincronizarea era esenţială pentru succesul operaţiunii. Şocul forţei brute, neaşteptate, curajul gata să facă faţă oricărei adversităţi. În mai puţin de douăsprezece ore, o mică armată compusă din vreo şaizeci de bărbaţi şi o femeie vor transforma cea mai celebră capitală a lumii într-un rug dantesc, aruncând-o pradă forţelor răului.

Dar cel de al unsprezecelea ceas le rezerva, ca întotdeauna, nelinişti. Legea porcăriei universale.

Mai întâi, Becker aflase de arestarea a doi dintre agenţii lui iranieni la aerogară Reagan National. Apoi, aveau întârzieri în livrarea unui oarecare pachet – se pare că nişte inşi implicaţi în afacere îşi ridicaseră pretenţiile pentru a se preface orbi şi surzi. Oamenii lui nu putuseră să-i dea mai multe lămuriri prin telefon, chiar şi pe o linie securizată. În sfârşit, dăduse de Artillon: „Totul merge ca pe roate, nimic deosebit de semnalat. În definitiv, începutul se prezintă mai curând bine, îşi spusese el. Becker nu era peste poate de neliniştit. Prea puţine persoane cunoşteau operaţiunea în toată amploarea ei. Cei mai bine informaţi erau chiar lângă el, la mâna lui. În orice caz, era prea târziu de dat înapoi. Dar ştia că nimeni nu îi va crea probleme, fanaticii islamişti cu atât mai puţin. Visul lor era să pedepsească America. Un vis care se terminase cu fiasco în Afghanistan şi care devenea în fine realizabil, graţie lui Becker şi, bineînţeles, graţie câtorva amici de la CIA Cuvântul de ordine al zilei era: moarte!

În picioare în faţa mesei sale, la fel ca Napoleon înainte de Austerlitz, Becker studia harta de război a districtului Washington şi a zonelor din împrejurimile sale. Lumina blândă a unei lămpi de birou proiecta umbre pe silueta subţire a bătrânului militar. îmbrăcat în negru din cap până în picioare, acest bărbat de un metru optzeci şi şaptezeci de kilograme avea un aer mai curând banal într-o ţară în care volumul şi talia unui bărbat sunt mai bine cotate decât intelectul. Ţara asta nenorocită, în care dezvoltarea corpului era mai importantă decât măreţia idealurilor, America, pe care o iubise atât de mult odinioară, se schimbase, dar se schimbase numai în rău.

Poate că el îşi schimbase unghiul de percepţie când, pentru prima oară, omorâse un vietnamez în luptă corp la corp, de o manieră foarte personală. N-ar fi ştiut, într-adevăr, să explice ce anume se schimbase în el o dată ce luase viaţa unui om care voise să i-o ia pe a lui. Dar îi intrase ceva în sânge, ca un morb, o senzaţie de arsură, şi apoi o dorinţă irezistibilă de a omorî din nou. De atunci avusese nenumărate ocazii să ucidă. Din sud-estul Asiei până în Israel, din Siria până în Algeria. Se vânduse, pe sine şi pe oamenii lui, celui care plătea mai bine. Fuseseră programaţi să ucidă şi o făcuseră, chiar şi în beneficiul cartelurilor de droguri.

Trăise o sută de vieţi, fără îndoială, îşi făurise o imagine pe măsura propriei voinţe. Becker credea într-un singur lucru: destinul lui de luptător. Un combatant care rămâne credincios sieşi şi, mai ales, care ţine lumea din jur la distanţă, ca să nu rişte vreo contaminare.

Într-un târziu, timpul şi distanţele se şterseseră. Treizeci de ani. E greu să dispari treizeci de ani, să faci pe mortul în ochii ţării tale, să aştepţi ca lumea să te uite timp de treizeci de ani. Dar aşteptarea merita toţi banii, de asta era sigur.

O dată ce fusese declarat în mod oficial „mort pentru patrie, viaţa luase o întorsătură stranie. Din mormânt, îşi privise patria pe care o iubea atât de mult odinioară. Şi o văzuse cum se descompune pe zi ce trece.

Singura preocupare a compatrioţilor lui erau banii, banii şi iarăşi banii. Fericirea lor, micile slujbe de căcat. Oamenii care trăiau cu obsesia aparenţelor îi provocau o scârbă profundă. Nişte paraziţi, fără umbră de generozitate sau de curaj. Foarte mulţumiţi să se lase guvernaţi de nemernici, să se preocupe numai de propriul lor confort, lăsând banul să conducă lumea. Pe vremurile bune, corăbiile erau de lemn şi oamenii de fier. Luptătorii unei naţiuni erau garanţia securităţii şi hranei, îi protejau pe cei slabi şi îi pedepseau pe cei răi. Şi pentru asta erau răsplătiţi. Azi, nu mai era loc pentru luptătorii adevăraţi, dar Colonelul Becker avea să le găsească un loc.

Soldatul îşi privi imaginea reflectată în geamul de sticlă al biroului. Părul cenuşiu, tuns scurt, o gură parcă tăiată cu barda, încreţită de vârstă şi de intemperii. Pentru un scurt moment rămase captivat de imaginea privirii lui întunecate, plină de foc şi de hotărâre. I se părea că priveşte fantoma sau umbra celui care fusese altă dată. Dar nu! Tânărul naiv şi încrezător murise demult, în junglele Vietnamului… îşi întoarse privirea când Vinyard năvăli în birou şi i se adresă fără niciun preambul.

— Colonele, trebuie să stăm de vorbă.

Rămăsese tot „Colonelul, iar Vinyard, locotenentul lui. îl privi pe bătrânul soldat încremenit în faţa mesei într-o impecabilă poziţie de drepţi. Faţa lată şi parcă sculptată era încadrată de un păr negru şi lung. Bărbia pătrată se termina într-o barbă bine îngrijită. Becker se pierdu în privirea neagră a locotenentului său şi, pentru o scurtă clipă, îşi recunoscu fratele de cruce. Şi în privirea lui Vinyard bântuiau

amintirile a o sută de vieţi.

— Nu-ţi mai bate capul, soldat, şi nu te mai învârti degeaba, rozându-ţi unghiile. Hai mai bine să bem în amintirea vremurilor bune de odinioară.

Vinyard aduse două pahare de pe o etajeră. Sub cămaşa acestui colos de un metru nouăzeci şi opt, muşchii ieşeau în relief ca nişte odgoane. Becker îşi aprinse o ţigară şi trase un fum, în timp ce locotenentul turna coniacul în pahare.

— Un toast! în cinstea corăbiilor de lemn şi a oamenilor de fier, exclamă Colonelul ridicând paharul.

Cei doi soldaţi singuratici ciocniră, apoi înghiţiră licoarea pe nerăsuflate. Vinyard umplu paharele la loc.

— În cinstea luptătorilor Forţelor Speciale, înviaţi din mormintele lor!

— Şi a opta zi, Dumnezeu a creat doisprezece eroi indestructibili.

Becker făcu o strâmbătură, aşeză paharul pe masă şi privi cu atenţie chipul posomorât al lui Vinyard.

— Bine, de acord, tipule, scuipă tot. Ştiu ce te roade. După arestarea celor doi imbecili la aerogară, nişte limbi o să se dezlege. O să vină un pluton de la Delta Force şi SEAL. O să ne dărâme acoperişul în cap şi o să ne îngroape pentru a doua oară.

— Nu mai avem nicio veste de la ăştia doi. Sunt fără nicio îndoială în labele federalilor.

— N-au cum să ne toarne. Nu cunosc esenţialul.

— Totuşi, s-ar părea că…

— Biltman a scăpat, nu-i aşa?

— Ca popa! A ieşit din aeroport fără nicio problemă. Dacă l-ar fi urmărit cineva, şi-ar fi dat seama. Tipul ăsta parcă are un radar în scăfârlie.

Becker zâmbi larg şi trase din ţigară.

— Puteam să pun pariu. Dacă e să vorbim de fantome, Daniel Biltman e mai invizibil decât noi toţi laolaltă. Ăsta are mai multe identităţi decât o javră de informator al mafiei sub protecţie federală şi a trecut prin mai multe intervenţii de chirurgie plastică decât un star de la Hollywood.

— Aşa e… Uite care-i chestia. Pachetul e la locul lui. Dar nişte

tâmpiţi s-au nimerit pe-acolo când ai noştri tocmai ieşeau din apă şi i-au văzut. Au fost expediaţi în ceruri.

— Da… am auzit…

— Toţi arăboii noştri sunt la locurile lor, în pat, la căldurică.

— Şi, îmi imaginez, nerăbdători să intre în acţiune?

— Bineînţeles, sunt fanatici.

— Am făcut o alegere bună. O să-şi facă treaba, i-am salvat de trimiterea la Tora-Bora şi i-am scos din Afghanistan fără probleme. Vor să-şi ia revanşa şi Allah îi protejează. N-au să moară înainte de a doborî numărul maxim de necredincioşi.

Vinyard bătu pachetul de ţigări în palmă, îşi scoase una şi o aprinse. Se uită la harta de război cu ochii pe jumătate închişi.

— Sunt liniştit în privinţa lor. Nu le lipseşte curajul.

— Uite, locotenente, şaisprezece obiective, cum de altfel poţi constata şi singur. Totul e programat. Preliminarele dinaintea atacului final. În principiu, cu o mică desincronizare de maximum cinci minute, toate ţintele ar trebui să explodeze în acelaşi timp.

— Ce mă roade pe mine, Colonele, este locul ales pentru comandament.

Becker aruncă o privire peste umăr şi reperă rapid cercul roşu care marca locul – între bulevardele Independence şi Constitution – în inima Washingtonului.

— N-are nici importanţă militară, nici strategică. Credeam că suntem de acord în privinţa asta.

— Da. dar e uşor de capturat şi de ocupat. O groază de indivizi sunt foarte supăraţi pe noi, Colonele.

— Rândurile lor o să se îngroaşe de mâine-ncolo, locotenente. A venit ziua cea mare. N-o să mai trebuiască să-i lingem în cur pe şefii cartelurilor de droguri de la Caii. nici să mai antrenăm nişte nenorociţi de fanatici islamişti. Nici să facem trafic cu arme sau cu droguri. Sper că nu banii te interesează, dragul meu.

— Dacă m-ar fi interesat, Colonele, mi-aş fi luat de mult partea şi m-aş fi întors acasă.

— Care „acasă, soldat? Pentru noi nu există niciun

„Acasă.

— Să ştii că nici nu-mi pare rău, Colonele.

— N-aveam familie când am intrat în armată. Tocmai de-aceea

ne-au şi ales.

— Singuri pe lume, dar solidari!

— Şi acum tot aşa suntem. Unitatea noastră s-a născut din frică, o frică ea însăşi născută acum cincizeci de ani. Îţi dai seama? Forţele Speciale au fost create într-un moment în care curva asta de ţară stătea cu fundul în două luntri – nici pace, nici război. Coreea ieşea la rampă, U.R.S.S.-ul avea bomba atomică. Asta dă de gândit: născuţi din frică. Patria noastră avea nevoie de o elită de specialişti care să poată face imposibilul în orice moment. Pentru asta am murit noi. Am dispărut, am căzut pe câmpul de onoare! Ani de zile am făcut imposibilul în fiecare zi. Ei bine, mâine vom face faţă celei mai teribile încercări pe care a cunoscut-o unitatea noastră. Pe urmă o să ne luăm o nouă identitate şi o să ne putem încălzi oasele bătrâne pe o frumoasă plajă cu nisip alb, turuind poveşti de război. O să ştiu atunci că am contribuit şi noi cu ceva la istoria lumii, şi am reuşit. Că un mic grup de soldaţi a îndrăznit să se bată şi a reuşit imposibilul.

Vinyard ar fi vrut să adauge ceva, dar se opri, auzind scârţâitul arcurilor ruginite şi văzând deschizându-se uşa masivă de fier. O rază slabă de lumină se strecură în încăpere şi în ea se ivi silueta descărnată a unui bărbat de o înălţime neobişnuită. Becker privi cutia neagră cu instrumentar din mâna stângă a uriaşului şi zări apoi bisturiul care i se bălăngănea la capătul braţului drept. De pe lama înroşită, sângele cădea pe podea picătură cu picătură. Observă şorţul alb, pe care se întindea o pată enormă şi vâscoasă. Acest fost paramilitar din forţele CIA, pe nume Sampson, era un caz patologic – e aberaţie a naturii. Chel, cu o faţă de avorton, urechile diforme şi minuscule, ochii de un cenuşiu metalic, pielea ciupită de vărsat şi lividă. Privindu-l pe acest om, Becket avea mereu impresia că vede moartea, dar nu era decât Sampson, cel care odinioară le înlesnise dispariţia. Becker nu putea să nu recunoască rolul important jucat de cel căruia toţi din echipă îi spuneau Măcelarul.

Sampson scoase un şuierat slab, se înfioră, apoi şopti:

— A fost epuizant.

Colonelului nu-i venea greu să creadă, căci văzuse îndeaproape munca pe care o făcea Sampson, şi asta cu multă vreme în urmă, la începuturile lor. Sampson măcelărea fără prejudecăţi şi comunişti vietnamezi, şi victime nevinovate. În acest scop se servea de orice

instrument de tăiat sau de împuns, cu dexteritatea unui prestidigitator. Uneori îşi începea operaţia la nivelul scalpului, pentru a ajunge până la picioare. Alteori o apuca în sens invers – de jos în sus. Indiferent de traiectoria aleasă, Becker n-ar fi vrut în ruptul capului să dea cu ochii de rezultatul muncii lui de peste zi, depozitat în blocul operator din capătul culoarului.

— Vă jur că e dată naibii meseria asta! Când îmi termin treaba cu ei, sunt ca acele trei maimuţe sacre: nu văd nimic, n-aud nimic, nu spun nimic! Sunt al naibii de bun!!!

Măcelarul se apropie de biroul Colonelului şi trânti bisturiul pe tăblia de metal. Zdrăngănitul îl făcu să tresară pe Becker care, pentru o fracţiune de secundă, crezu că-şi pierde sângele rece. Sampson luă un pahar de pe etajeră. Dacă n-ar fi avut atâta respect pentru metodele Măcelarului de a interoga, Becker ar fi explodat de furie. Sampson îşi umplu singur paharul.

— Te rog serveşte-te, nu te jena, îi spuse Becker cu o voce tremurând de iritare.

— Mersi.

Măcelarul apucă şi o ţigară.

— Ei bine? îl întrebă Becker nerăbdător.

— Prietenul nostru, agentul William Smith, trebuie să se simtă acum mult mai… cum să zic… uşurat. Şi acum înţelegeţi şi voi de ce am detestat întotdeauna să lucrez pentru CIA Nu poţi niciodată să ai încredere în javrele alea. De ani de zile îl tot ung pe individ ca să-mi facă rost de contacte. Şi ce aflu? Că, în tot timpul ăsta, insul mi se pişa în pantofi.

— Ai avut o revelaţie?

— Păi! Tipul ăsta a început să ne fileze încă din Siria. Ai putea să-mi mulţumeşti că i-am scotocit camera de hotel la Damasc şi că am găsit dovezile pe care le strângea împotriva noastră. Am aruncat totul pe foc. pe urmă, l-am invitat foarte frumos să ne facă o vizită aici, la Washington. Şi dobitocul a venit!

Sampson nu se putu abţine să nu chicotească, chicotit ce semăna cu un zgomot dezagreabil de cioburi pisate.

— A trăncănit şi mai departe?

— Ei na! Şi-a păstrat toate informaţiile pentru el aşteptând să poată închide cazul. Planul lui era să pună mâna pe banii noştri şi să

fugă cu ei, înainte de a ne arunca pe toţi la închisoare.

— Eşti sigur că n-a vorbit cu nimeni? Cu niciun coleg, nici măcar cu nevastă-sa sau cu gagica? Eşti absolut sigur?

— Crede-mă când îţi zic că tipul nu mai era în măsură să mă mintă…

Becker se simţi oarecum uşurat.

— Locotenente, baraca asta să fie minată înainte de plecare.

— Tactica pământului pârjolit. Îmi placi, Colonele. Ai stil, observă Sampson.

Becker îl auzi, dar nu-l mai asculta. În mintea lui uruiau avioanele care survolau jungla, mitraliind poziţia pe care „Phantom Alpha Six trebuia s-o apere, dar pe care deja o abandonase. Brusc, scoase din birou o butelie cu benzină pentru brichete, aruncă pe jos capacul şi stropi harta cu lichidul inflamabil.

Amintirea mirosului de napalm, răsărind din colţurile cele mai ascunse ale memoriei, îi năpădi nările. Apucă bricheta Zappo, deschise capacul şi scapără. Flacăra ţâşni instantaneu. O apropie de un capăt al hărţii Washingtonului. O clipă mai târziu, harta era în flăcări.

Tactica pământului pârjolit!” spuse el, dând drumul unui râs răutăcios.

Capitolul IV

Bolan era furios. Nu ştia să asambleze piesele de puzzle pe care Rafiz i-l pusese pe masă. Prea multe întrebări rămăseseră fără răspuns şi „cadoul teroristului era incomplet, un duşman anonim, invizibil. Poate că angoasa lui nu era decât un produs al imaginaţiei. Oricine ar fi putut avea acelaşi sentiment, singur, noaptea, într-o maşină închiriată, rulând pe Autostrada 66, fără să ştie ce anume urmărea.

Îi reveneau mereu în minte fantomele fără chip, foştii soldaţi ai Forţelor Speciale, dacă era să-i dea crezare lui Rafiz. Şi, bineînţeles, n-avea nici cea mai vagă idee despre ce putea să însemne „Clipa Marelui Foc Purificator.

Să fie vorba de soldaţi din Beretele Verzi, declaraţi morţi pentru patrie sau daţi dispăruţi? Sau, mai rău, o enormă operaţiune de camuflaj, pentru a cufunda în uitare o unitate întreagă şi a o pune la păstrare pentru îndeplinirea unui plan atât de secret încât nici Brognola să nu fi auzit de el?

Îl chinuia mai ales un lucru pe care i-l spusese Rafiz. Fantome,

oameni fără trecut şi fără identitate. Membri ai Forţelor Speciale, ca şi el, Justiţiarul, capabili să facă imposibilul în orice împrejurare, în ciuda oricărei împotriviri. Asta semăna a spălare de creier demnă de o sectă, dar pentru Justiţiar nu însemna nimic.

Ştia că răspunsurile vor veni la timpul lor. Trebuiau să vină. Fie prin calculatoarele de la Black Warriors Ranch, fie prin sângele pe care avea să-l verse chiar el. Înainte de a părăsi fortăreaţa Departamentului de Justiţie, Bolan purtase o lungă conversaţie cu Hal Brognola. În perioada aceea, înaltul funcţionar federal nu-şi mai părăsea biroul, ocupat până peste cap cu multiplele lui sarcini, dar păstra legătura cu Aaron şi Gadget. Îşi folosea şi contactele personale, de la F.B.I. şi CIA Pe când Justiţiarul nu putea conta decât pe listingurile „tancului" său. În memoria TACOM-ului erau stocate toate informaţiile disponibile despre mafie, dar în cazul de faţă umbla pe teren necunoscut. Gândul că nu ştia exact la cine se referise iranianul îl chinuia. Existau de foarte, foarte multă vreme, spusese Rafiz, îşi vindeau serviciile celui care plătea mai bine. Amatori de mercenari se găseau în toate colţurile planetei! Totuşi, la un moment dat, cineva o să le descopere adevăratele identităţi şi intenţii. Tot ce putuse scoate Bolan din ghiveciul pe care i-l turnase Rafiz era că formaseră şi introduseseră pe pământ american un grup de teroriști – cu siguranţă unităţi răzleţe din Al-Qaida. Dar ce urmăreau? Mai ales dacă era vorba de vechi soldaţi de naţionalitate americană. Era greu să-ţi imaginezi ce i-ar putea împinge pe nişte americani să-şi atace propria lor patrie, iar posibilele lor obiective deveneau de neghicit. Banii, nebunia, răzbunarea împotriva unei ţări care îi abandonase sau îi umilise?

Raţionamentul lui Bolan ajunsese într-un punct mort, aşa că îşi acordă un moment de răgaz. Parcă pe marginea drumului şi stinse farurile. Îşi scoase celularul securizat şi apelă numărul secret al lui Brognola. Trebuiau să lămurească nişte lucruri. Justiţiarul avea nevoie de ceva concret de care să se agaţe. Vocea şefului trăda oboseală şi exasperare.

— Striker, tocmai voiam să te sun!

— Spune-mi că suntem pe creasta valului.

— Îmi pare rău, dragul meu, dar nu ştiu dacă valul ăsta va avea tăria să ne ducă la ţărm. Frânturile de informaţii de care dispun pentru moment sunt total insuficiente pentru a ne putea face o idee globală.

Nu e vina nimănui: ne trebuie timp şi răbdare. Se fac cercetări în arhivele militare. Dar dacă indivizii ăştia, morţi sau dispăruţi, făceau parte din Forţele Speciale, cum susţine Rafiz, atunci căutăm acul în carul cu fân. Mai ales în condiţiile în care au ales să facă pe morţii atâţia ani. Da să admitem că ar fi aşa. Asta nu ne ajută să înţelegem şi de ce, fir-aş al dracului să fiu!

— Întrebare de un milion de dolari! Se ştie că C.I.A. la un moment dat era în mare prietenie cu Şahul, aşa că fantomele noastre ar fi putut foarte bine să fi fost în serviciul Savak-ului. Rafiz spunea şi că aveau o mulţime de contacte în lumea drogurilor. Mi-i imaginez foarte bine sărind ca puricii dintr-o ţară în alta, schimbându-şi de fiecare dată identitatea, lichidând sistematic orice curios care ar fi putut să-i demaşte. Am pus mâna pe nişte foşti militari cam dubioşi, în serviciul CIA, care lucrau concomitent şi pentru Carteluri. Unora le furnizau informaţii şi altora acoperiri, contra unor conturi în băncile de peste Ocean. Nu e decât un capitol dintr-un foarte lung roman. Restul cărţii, din păcate, nu l-am citit încă. Este evident că indivizii ăştia s-au dat la fund şi s-au ocupat cu o groază de treburi murdare. Cineva de la Langley trebuie să ştie ceva despre ei, altfel nu se poate.

— Sunt cu totul de acord. Muncim pe brânci, dar ne trebuie timp, Striker. Pentru perioada care ne interesează, fişierele informatice sunt prea vechi şi incompatibile cu tehnologia modernă. Deci, să-ţi iasă din cap că ai să afli ceva de la Kurtzman, din bazele de date de la Eort Bragg. De altfel, tocmai le-am telefonat şi am vorbit cu generalul Winston. Nici măcar perioada nu este clar delimitată la ora actuală. Avem un număr uriaş de operaţiuni confidenţiale cu Beretele Verzi, dar ştii şi tu foarte bine, că doar ai participat la Operaţiunea Phoenix pe timpul războiului din Vietnam.

— Asasinatele şi operaţiunile ultrasecrete nu se regăsesc în arhive. Şi chiar dacă dovezile ar exista, ar zăcea îngropate sub tone de beton. Nimeni n-ar avea acces la ele. Ascultă, trebuie să ne mişcăm curul. Măcar dă-mi nişte nume de tipi de la Forţele Speciale care au fost declaraţi morţi sau dispăruţi şi care făceau parte din unităţi de comando.

— Asta pot. Nimeni de la Fort Bragg n-a vrut să mişte un deget, aşa că am luat legătura cu nişte amici de la C.I.A. care îmi sunt obligaţi. E simplu, Agenţia a organizat unităţi de terorişti în timpul războiului

din Vietnam cu soldaţi de la SEAL şi din Forţele Speciale. Ţi-am găsit un contact care pretinde că ştie o groază de lucruri despre ororile operaţiunii. E dispus să vorbească. Mi-a spus ceva de genul: „doisprezece soldaţi morţi, înviaţi din mormintele lor. Cam seamănă cu poveştile lui Rafiz, nu-i aşa?

— Dă-mi-l pe tipul ăsta.

Bolan memoriză adresa din Statul Maryland şi ora întâlnirii.

— Ţi-a mai spus ceva?

— Nimic. Nu vrea să se exprime într-un cadru oficial, numai între patru ochi. Cum nu avem altceva mai bun pentru moment, urcă-te călare pe el. Dacă e numai praf în ochi, îţi dai tu seama repede. Şi dacă are alte motivaţii, tot îţi dai seama.

— Şi următoarea escală?

— Herman a făcut căutări în bazele de date. Casa în chestiune a fost vândută de agenţia imobiliară Hastings. Cumpărătorul, un anume Khalif Mustafa, a vândut-o mai departe lui Benjamin Cross, angajat de-al lui, celibatar. Mustafa e de naţionalitate siriană, treizeci şi patru de ani, nimic suspect. Locuieşte în America de treisprezece ani. Şi-a făcut studiile aici şi a luat două diplome la o renumită şcoală de comerţ. Apoi a deschis o societate. Permisul de şedere e în perfectă regulă. E curat ca lacrima, n-a luat până acum nici măcar o amendă. Lucrează în domeniul finanţelor. Fiscul ne-a informat că declaraţiile lui anuale de venit sunt de câteva sute de milioane de dolari. Societatea lui se numeşte Lion-Head Security şi este specializată în echipamente de securitate sofisticate, pentru clientela cu bani din cartierele elegante de pe malurile Potomacului. Mustafa este proprietarul a două apartamente şi trei case, în Virginia şi în Maryland. Parcă vorbeam de o unitate teroristă care ar avea nevoie de ascunzători în regiune, nu-i aşa?

— Exact. Mustafa este în continuare proprietarul acestor case?

— Nu mai e. Le-a vândut acum două săptămâni. Pe toate, pachet. Ca prin magie. Vânzătorul ăsta de alarme a câştigat într-o zi cât majoritatea agenţilor imobiliari într-un an. Nu am ajuns să aflăm care sunt actualmente adevăraţii proprietari. Se ascund după un munte de acte şi de hârţoage. Cum nu ştim de altfel dacă individul are şi alte bunuri imobiliare sau identităţi.

— Poate că tranzacţiile imobiliare sunt hobby-ul lui, mai ştii?

— Observ o notă de ironie, Striker…

— Ai auzul bun. Alte informaţii?

Brognola îi dădu lui Bolan adresa firmei Lion-Head Security din Tyson's Corner, la câţiva kilometri sud de Washington.

— Am să-l sun din nou pe generalul Wilson şi o să facă bine să scuipe tot ce ştie. În caz contrar, am să-i spun că face obstrucţie securităţii naţionale şi că şi-a dat foc la valiză în eventualitatea unui atac terorist. Departamentul Justiţiei nu priveşte cu ochi buni refuzul de a coopera în chestiuni de securitate. Generalul o să ne trimită prin fax toate numele militarilor potenţialmente suspecţi. Dacă nu, o să-i iau pielea de pe cur.

Bolan nu se îndoia că, în astfel de cazuri, Brognola poate să mute şi munţii din loc.

— Poate mai apucăm un fir, Striker. Americanul pe care îl căutăm a fost surprins de camerele de supraveghere de la Reagan National. F.B.I.-ul îl recunoaşte ca fiind suspect, dar nu poate să asocieze figura cu un nume. Tocmai am primit fotografia prin e-mail. Kurtzman a expediat-o mai departe, la Interpol, unde tipii acuma scotocesc prin fişierele lor cu mutre sinistre. Să vedem ce iese.

— O să iasă foarte probabil că individul are o valiză de nume inventate şi că identitatea lui reală este imposibil de stabilit.

— De unde atâta optimism? Ia imaginează-ţi că tipul a purtat uniforma Unchiului Sam destul de mult timp. Asta aş putea s-o aflu foarte repede de la tipii de la Fort Bragg. Echipa noastră e foarte bine dotată în materie de baze de date. Îţi identifică până şi o vacă nebună în mai puţin de zece minute.

— Progresul n-are limite.

— Ar trebui să te ocupi şi tu mai serios de chestiile astea.

— Ia nu-ţi mai bate tu joc de mine şi nu uita că, de data asta umblu prin nisipuri mişcătoare. Mă simt mai confortabil cu fişierele mele de mafioţi: pe ăştia îi reperez repede şi ştiu cum să mă port cu ei, dar teroriști tăi… Ce timpuri trăim! Am îmbătrânit.

— Asta aşa e: maşina de scris şi telefonul cu cadran. Bolan râse dar continuă:

— Mă referream în special la metodele tradiţionale d interogatoriu…

— Corect. Fii atent unde pui piciorul, Striker. Nu vreau să te

pierdem. Eşti de unul singur. Echipele Able Phoenix au altă misiune pentru moment.

— Nu-ţi face griji, bătrâne! Ştii că pe cont propriu lucrez mai eficace.

Pentru Justiţiar venise timpul să meargă mai departe. Nu era prima oară când înfrunta gloanţele inamicului la mai puţin de jumătate din informaţiile necesare. Nu se temea de moarte şi ştia foarte bine că moartea îi coseşte pe toţi, şi buni, şi răi, şi mediocri. Nu scapă nimeni. Da cu ocazia fiecărei acţiuni, Bolan spera să trăiască destul de mult pentru a-şi vedea adversarii căzând înaintea lui.

— Striker, mai eşti acolo?

— Da, da…

— După sunetul vocii, aş spune că ceva te frământă.

— Nu, totul e O.K. Tocmai mă gândeam, presupunem o clipă că unul dintre ai noştri s-ar vinde.

Bolan nu-și termină fraza, lăsându-i celuilalt posibilitatea de a o face.

— Înţeleg. Sunt foarte fericit să ştiu că n-o faci pentru bani sau glorie.

— Niciodată n-am făcut asta.

— Tocmai de aceea reuşeşti în ceea ce faci. În orice caz, îţi urez succes şi să mă ţii la curent.

— De acord, bătrâne.

Închise telefonul şi porni mai departe. Simţea un gol în stomac. Pentru asta nu exista decât un singur remediu: să treacă la acţiune. Mai devreme sau mai târziu, duşmanul invizibil o să capete un nume şi atunci va fi care pe care…

Poate că visul unui stat palestinian independent nu se va realiza în timpul vieţii sale, dar Ali al-Fallah Khan era gata să-şi dea viaţa pentru cauză.

Aprinzându-şi o ţigară, ieşi din casă pe uşa de sticlă. Avea nevoie de aer şi de un moment de singurătate, pentru a reflecta în tăcere şi în întuneric.

Kahn avansă câţiva paşi şi coborî de pe terasa casei unde îşi stabiliseră refugiul, în grădină. Fuma liniştit, pierdut în gânduri, visând cu ochii deschişi. Era fericit pentru că visul lui avea să devină realitate.

Înăuntru, fraţii lui din Jihad se delectau cu un film porno de trei parale. Khan nu reuşea să înţeleagă apetitul lor pentru porcăriile necredincioşilor. Se resemnase într-un târziu să-i lase în pace, pe acest pământ al Satanei, care se folosea de tot felul de obscenităţi pentru a stârni cele mai josnice instincte ale omului, dar porcăriile nu erau pentru el.

Motivaţia unui om nu îl scuteşte de povara păcatelor. Numai Allah poate să judece. Dar Khan nu voia să se murdărească. Sufletul lui trebuia să rămână curat, pentru ca prin virtute să îşi îndeplinească destinul. Era un om binecuvântat. Merita să-şi primească răsplata. El singur. Străbătuse o cale destul de lungă. În copilărie fusese la fel de sărac ca ţara lui natală. În familia lui se murea fie de foame, fie de un glonţ tras de vreun soldat israelian. Mai târziu, adolescent fiind, se înrolase în rândurile combatanţilor OEP. care acţionau în decorul dezolant al fâşiei Gaza. Mizeria în care trăia poporul lui oprimat îi alimenta furia şi îl împingea spre cerul lui Allah. Să ataci, să schilodeşti, să ucizi, să-l distrugi pe Satana, acesta era idealul lui. La ordinul fraţilor lui de arme, asasinase nenumăraţi israelieni, militari şi civili. Era mândru de faptele lui, mândru că vărsase atâta sânge de duşman. Khan se simţea binecuvântat.

De multe ori fusese nevoit să se ascundă, chircindu-se în cine ştie ce gaură din Beirut pentru a scăpa de urmăritori. Apoi se strecura afară dintre ruinele vreunei case părăsite, gata să ucidă încă o dată şi încă o dată. Trăise toată viaţa ca un leu. Şi avea să moară tot ca un leu: cu un răget, nu cu un scâncet.

Îşi aducea aminte de luptele de stradă dintre facţiunile religioase la care fusese martor. Frate împotriva fratelui, fiu împotriva tatălui. Ce pierdere ca un musulman să omoare un alt musulman. Ce nenorocire! Una era să ucizi pentru o cauză şi cu totul alta să fii obligat să ucizi un frate musulman. Acum, Cisiordania nu mai era decât o amintire îndepărtată. Băiatul se făcuse mare. Bărbatul de azi încă se mai înfiora de plăcerea de a face să curgă sângele duşmanului, de a-l auzi implorându-i cruţarea.

În scurt timp, răsplata va fi pe măsura sacrificiului!

Khan şi fraţii lui se pregăteau să-i facă pe yankei să simtă pe pielea lor ororile care odinioară loviseră Beirutul. Lucrul cel mai frumos era că aceste orori vor fi opera propriilor soldaţi ai Americii.

Trase din ţigară şi dădu drumul fumului printre dinţi. Se simţea viu şi plin de putere. Apăsarea Colţului 40 pe şold îi crea parcă o senzaţie de mâncărime. Da, aştepta zorii cu nerăbdare. Ştia că în noaptea asta nu va dormi. Vedea în faţa ochilor explozii, mulţimi cuprinse de panică, oameni urlând, călcându-se în picioare, fugind prin sânge şi maţe vărsate pe jos… Revedea cu mintea tot ce făcuse în viaţa lui şi nimic nu se putea compara cu ceea ce avea să se întâmple mâine, în această ţară pe care o ura din tot sufletul. Poporul american va învăţa ce este suferinţa.

Tocmai îi scăpa un râs, când ceva rece şi metalic i se cuibări sub maxilar. Rămas fără respiraţie, nu putu să strige pentru a-şi alerta camarazii. Dintr-odată nu mai simţi pământul sub picioare, panicat ca un copil căruia i se dă drumul în bazinul cel mare. O lamă rece ca gheaţa îi exercita o presiune paralizantă asupra laringelui. Nu mai putea scoate niciun sunet. Nu mai putea face nicio mişcare. În minte i se înfiripă un gând. Khan ştia că gândul acela îl va duce spre Allah.

Capitolul V

Bolan avea nevoie de o pradă vie, dar tipul cu ţigara nu era omul lui. Orice îndoială despre veridicitatea informaţiilor lui Rafiz se evaporase: nimerise la adresa cea bună. Remarcase mai întâi umflătura pe care o făcea Colţul sub centura fumătorului. Apoi îl recunoscuse în el pe fanatic. Aroganţa atitudinii şi flacăra de nebunie din ochi. O flacără pe care o cunoştea foarte bine, pentru că o văzuse de prea multe ori.

Mai pe scurt, Bolan nimerise într-un viespar. Avea nevoie urgentă de informaţii şi ştia că, pentru a le obţine, va trebui să se arunce în gol, cu capul înainte. Ţinând cuţitul strâns lipit de gâtul păpuşii de cârpă, o ridică puţin deasupra solului şi o târî în tufişuri, departe de uşa de sticlă care rămăsese deschisă.

— Câţi sunt înăuntru? şopti Justiţiarul în urechea victimei.

— Mai mulţi decât ai vrea tu, scheună celălalt, furios că se lăsase prins ca un dobitoc.

Bolan apăsă lama şi mai tare pe gâtul individului. Un fir subţire de sânge începu să se prelingă tăcut pe gulerul cămăşii lui albe.

— Răspunsul e greşit. Dar eu sunt un tip de treabă şi-ţi mai dau o şansă. Câţi sunt? repetă el, apăsând cuţitul şi mai mult.

— Pa… tru.

— Unde?

Bolan îşi simţi adversarul încordându-se şi ştiu că nu va mai scoate mare lucru de la el. Fanaticul nu era dispus să coopereze.

— Mai du-te dracului!

— Ba ia mai du-te tu, replică Justiţiarul cu o voce neutră.

Şi îi tăie gâtul dintr-o singură mişcare, secţionându-i jugulara şi strivindu-i laringele. Urletul muribundului se înecă într-un şuvoi de sânge, dar mâna care îi astupa gura nu reuşi să-l amortizeze complet.

— Ali! Ce se întâmplă acolo? strigă cineva din casă.

— Sst! şuieră Bolan printre dinţi, ştergând lama cuţitului de pantalonii lui Ali.

Abia avu timp să-şi strecoare pumnalul de comando în teacă şi să-şi scoată pistolul Beretta 93 cu amortizor, când o siluetă apăru brusc în cadrul unei uşi care părea să ducă la subsol. Omul părea încordat la maximum şi gata să intervină. Toţi trebuiau să fie în alertă, ţinând cont de acţiunea pe care aveau să o declanşeze în următoarele ore.

Bolan se înhămă la treaba lui sinistră, nemaifiind foarte sigur că va ieşi din confruntare cu vreun prizonier. Se răsuci pe călcâie şi mângâie trăgaciul Berettei. O gaură de 9 mm se ivi între ochii nenorocitului şi capul îi zvâcni spre spate. Sub impactul căderii, pistolul îi zbură din mână şi se rostogoli la câţiva metri depărtare.

Doi adversari eliminaţi. Mai rămâneau încă trei, dacă era să dea crezare celor spuse de prima sa victimă.

Păşi pe uşă cu pistolul întins şi îl fixă asupra unui bărbos pe jumătate adormit, în tricou şi slip. Nu era cine ştie ce uniformă de luptă, dar Kalaşnikovul din mâinile lui era deja îndreptat spre nepoftitul în combinezon negru.

Justiţiarul puse capăt dilemei grăsanului. Un glonţ în cap. Ghinion, degetul trăgătorului rămăsese înţepenit pe armă şi Kalaşnikovul începu să scuipe gloanţe. Justiţiarul se aruncă la pământ, la adăpostul precar al unei canapele de piele. Umflatul rămase în picioare un timp incredibil de lung, apoi genunchii i se înmuiară. Alunecă încet spre podea şi tirul încetă. Încărcătorul se golise exact în momentul în care ecranul televizorului exploda într-o jerbă de cioburi şi scântei.

Din dreapta, Bolan auzi paşi grei coborând treptele unei scări de

lemn. Spera că erau ultimele două javre. Nu avusese intenţia să scoale tot cartierul în picioare, dar trebuia să ia „cartea proastă pe care i-o aruncase pe masă destinul. Şi mai trebuia s-o roiască de-acolo cât mai pronto. Dar nu înainte de a extermina cuibul de vipere.

Ascuns îndărătul canapelei, Justiţiarul văzu apărând la piciorul scării doi bărbaţi care, nemaistând să judece situaţia, începură să mături încăperea cu un şuvoi de proiectile. Automatele vărsau rafală după rafală şi trăgătorii înjurau pe arăbeşte.

Bolan nu avea de ales. Scoase o grenadă flash-stun şi îi smulse cuiul. Câlţii rupţi de ploaia de gloanţe din pernele canapelei îi zburau pe deasupra capului. Numără până la patru înainte de a le arunca mingea, apoi îşi astupă urechile şi închise ochii. Urmă o explozie îngrozitoare. Resimţi dureros intensitatea uriaşă a sunetului şi luminii, chiar şi în adăpostul în care se afla.

Cunoscând efectul monstruoasei grenade, Justiţiarul se ridică şi îi văzu pe cei doi arabi clătinându-se pe picioare, surzi şi orbi cu desăvârşire. Observă mirat că cei doi fanatici încă mai ţineau mâinile încleştate pe automate.

Ba chiar începuseră să tragă din nou, la întâmplare, pe unde apucau. Bolan nu avu încotro. Cu câte un glonţ în cap, îi strivi de peretele de beton al pivniţei.

Ameţit, cu urechile ţiuindu-i, aproape sufocat de praf şi de fum, Justiţiarul observă o uşă faţă în faţă cu cea de la intrare. Pentru că apucase să studieze configuraţia clădirii, ştia că era uşa care dă spre garaj. Nu avea timp de răscolit casa în căutarea unor eventuale indicii despre intenţiile inamicului, dar voia să iasă de aici cu altă amintire decât cea a cinci cadavre însângerate. împins de instinct, se apropie de uşă, aruncă o privire peste umăr să se asigure că nu mai exista niciun pericol şi izbi violent tăblia de lemn cu piciorul. Uşa aproape că se smulse din balamale. Căută pe bâjbâite întrerupătorul şi aprinse lumina.

Halal garaj! Pătrunsese într-un adevărat arsenal. Cu ochi rapid reperă mai multe lansatoare de rachete PG-7 şi cinci automate Kalaşnikov, agăţate de perete. Nişte cufere imense stăteau într-un colţ. Bolan se apropie şi le deschise. Făcu repede inventarul. În prima, o colecţie de două sau trei duzini de grenade ruseşti F-1 şi RG-42. În cealaltă, o cantitate uriaşă de explozibil C_4.

— Aduni toţi oamenii şi părăsiţi imediat posturile. Vreau să vă văd aici în cel mai scurt timp. Ai înţeles, soldat?

Artillon îi răspunse lui Becker afirmativ şi închise telefonul. Colonelul rămase pironit locului, incapabil să creadă ce auzise. Era într-o stare de furie care îi întuneca minţile. Apoi îl lovi frica. Toată munca lui, toate pregătirile, ambiţia unei vieţi întregi erau brusc ameninţate. Timpul certitudinilor trecuse.

Becker îl văzu pe Sampson ridicându-se pe marginea patului de campanie. Cadavrul viu furase un pui de somn, ca soldatul în tranşee, fără măcar să-şi fi scos şorţul murdar de sânge.

— Probleme, şefu'?

Becker îi aruncă o privire care ar fi împietrit pe oricine, dar care nu păru deloc să-l impresioneze pe Măcelar.

— Artillon s-a dus să verifice poziţiile. Într-una din casele noastre s-a făcut un raid. Nu am alte detalii despre acţiune, dar poliţia din Fairfax County colcăie peste tot prin jur. Au pus şi sigiliu pe casă. Artillon confirmă că cinci aliaţi palestinieni de-ai noştri sunt puţin în vizită la morgă.

— Cum de-ai lăsat să se-ntâmple una ca asta, Colonele?

Becker îşi rânji colţii ca o căţea turbată, dar schimbă subiectul, nedorind să se lanseze într-o dezbatere cu monstrul.

— Smith ăla al tău mai suflă din cimpoi?

— Faci mişto?

— Încetează, soldat. Ţi-am pus o întrebare.

— Din Smith n-a mai rămas decât torsul.

Mâna lui Becker tremură când îşi scoase ţigara din pachet. Aprinse bricheta Zippo şi continuă:

— Ai verificat dacă mai are puls sau pur şi simplu ai presupus că l-ai adormit?

— N-am verificat.

— Atunci verifică! Nu cred că l-ai interogat destul. Măcelarul se sculă în picioare, livid.

— Căcat. Ce dracu' să mai spună dacă nu mai are limbă!

— Dar găuri de-o parte şi de alta a capului tot mai are, chiar dacă i-ai tăiat urechile. Are sau n-are? Poate să audă dacă îi vorbeşti şi poate răspunde da sau nu clipind din ochi. Dacă suflă, pune-i o ultimă

întrebare, întreabă-l dacă mai ştie cineva de venirea noastră în ţară. Mişcă-ţi curu', soldat!

Măcelarul mormăi ceva, dar se conformă şi ieşi din biroul Colonelului. Becker îşi fuma ţigara şi încerca în zadar să-şi recapete calmul. Totuşi, simţi prezenţa lui Vinyard înainte ca acesta să pătrundă în încăpere.

— Colonele?

În câteva fraze scurte, Becker îşi informă mâna dreaptă şi conchise:

— Cineva e la curent cu operaţiunea noastră sau crede că e la curent, ceea ce-i totuna.

— Colonele, asta schimbă datele problemei…

— Va trebui să modific traseele. Ora nu pot s-o schimb. Totul a fost calculat în funcţie de traficul rutier.

— Cum vom răspunde la acest atac frontal?

— În niciun fel. Vom vedea mai târziu dacă a fost o infiltrare. Pentru moment l-am trimis pe expertul nostru să vadă dacă Smith mai respiră. Rahat! Pot să pun pariu că lingăii ăia doi ai Savak-ului au vândut pontul F.B.I.-ului! Slavă Domnului că mare lucru nu ştiu.

— Dar, Colonele, palestinienii făceau parte din escadronul meu de şoc.

— Au căzut cu arma în mână… Nu sunt genul de tipi care să părăsească vaporul când se scufundă. Allah Akbar şi alte baliverne. În concluzie, echipa ta a rămas fără cinci arme de foc. Dar pornim, locotenente, pornim!

Vinyard era complet zdruncinat. Apucă sticla de Wild Turkey şi îşi administră o doză.

— Mie nu-mi place deloc. Dacă federalii miros ceva – şi au să miroasă când or descoperi armele şi muniţia – să vezi baraje prin tot oraşul!

Becker trase din ţigară aşa cum soarbe aerul un om care se îneacă.

— Chiar şi un vagabond dacă apare pe ecranele noastre de supraveghere, locotenente, mi-l doborâţi. Toată lumea să fie în alertă maximă. Un capăt de nas dacă vedeţi, îmi prindeţi omul şi-l daţi pe mâna lui Sampson, să-l treacă prin maşina de tocat.

Măcelarul tocmai se întorcea, clătinând din cap. Becker se şi

pregătea să dea drumul unor înjurături bine gândite, când Sampson îi tăie brusc elanul.

— Ai tot interesul să nu mi te pişi în pantofi, Colonele. De luni de zile organizez operaţiunea asta pentru tine. M-am vândut Diavolului nu o dată, de trei ori. Am făcut imposibilul să rămâi invizibil toţi anii ăştia. Fiecare o să-şi ia din afacere partea care-l interesează. Şi pe mine personal mă interesează mălaiul, cât mai mult mălai. N-avem voie să greşim!

Justiţiarul găsi poarta din spate a hangarului deschisă, exact aşa cum îi spusese Brognola. Era un amănunt al scenariului care nu-i plăcea deloc lui Bolan. Intri ca-n brânză, după care ei trag în tine şi tu tragi în nimeni. Nasol şi riscant. Justiţiarul îşi rememora câteva experienţe nefericite din trecut. Învăţase că niciodată nu trebuie să lase garda jos sau să ia vreun lucru drept sigur.

Nu era prima oară când Brognola îşi apăsa contactele de la Langley pe butonul magic. Unii erau oameni de treabă, aducându-şi un aport preţios în operaţiunile neoficiale. Ceilalţi, nişte scurmă-căcat avizi de bani, se vindeau cui plătea mai bine, spre marea uimire a Justiţiarului care nu reuşise să o facă niciodată.

Bolan nu ştia din ce categorie fac parte viitorii lui interlocutori. I se spusese că sunt experţi – adică, fie membri ai forţelor paramilitare implicate în operaţiuni murdare, fie ucigaşi profesionişti ai Agenţiei. Cei mai buni oameni ai ei sau, dacă vrei, cei mai răi: conspiraţii, sabotaje, asasinate… Oficial, nu existau. împotriva lor se băteau oamenii politici de la Capitol Hill, care cereau desfiinţarea sau controlul total al CIA În sinea sa, justiţiarul ştia că poate să conteze pe veridicitatea informaţiilor acestor oameni din umbră. Niciodată Brognola nul aruncase într-o ambuscadă… În orice caz, niciodată în mod deliberat. Trebuia să aibă încredere în el.

Inspectă pentru ultima oară terenul viran. Înainte de a veni la acest antrepozit din Rockville, Bolan se abătuse pe la birourile firmei Lion-Head Security din Tyson’s Corner. Înăuntru era aprinsă lumina dar Bolan rezistase tentaţiei de a avea o conversaţie cu patronul. Khalif Mustafa figura abia în poziţia a doua pe lista lui de cumpărături.

Intră în clădire şi trase uşa după el. Hala era goală. Nu se vedea nici ţipenie de om. Zări în sfârşit două umbre departe, în faţă. Lumina

chioară a unui bec, atârnat la patru metri înălţime deasupra pardoselii din beton, le desena formele prin geamurile biroului de sticlă al directorului antrepozitului. Bolan traversă hala. Din reflex, aruncă o privire cercetătoare spre pasărelele de deasupra capului său, la stânga şi în spate.

— Nu suntem decât noi trei, Belasko, spuse unul din inşi cu o voce surdă.

Apropiindu-se, Bolan descoperi doi tipi în picioare în spatele unei mese din metal, care ocupa centrul biroului. Cel solid, un negru cu capul ras, era în pulover şi blugi. Celălalt, cu spatele lipit de perete, purta o cămaşă neagră şi pantaloni gri închis. Părul alb, tuns perie, pielea palidă şi obrajii scofâlciţi îi dădeau un aspect cadaveric. Amândoi purtau pistoale Beretta 9 mm, prinse în harnaşament.

Cordial, negrul îl invită să se aşeze pe scaunul metalic din capătul opus al mesei. Dar Bolan rămase în picioare şi remarcă prezenţa unei serviete de piele, aşezată direct pe podea.

— Johnson, se prezentă omul cu capul ras.

— Jackson, se băgă celălalt, laconic.

— De acord, murmură Bolan. lăsându-se să alunece încet în scaunul rece. Acum spuneţi-mi tot.

— Apocalipsa, răspunse Johnson.

— Armaggedon, U.S.A! adăugă omul cu părul alb. Justiţiarul detesta elucubraţiile adolescentine.

— În seara asta am treabă, nu-mi pot permite să-mi bat joc de timp.

— Relax, man. Stai jos.

Rigid, Bolan nu mai mişcă. Johnson se aplecă şi scoase din servietă un plic gros. Vărsă conţinutul pe masă şi îşi aşeză mâna pe teancul de documente.

— Dacă domnul binevoieşte să se deranjeze… Bolan se aplecă uşor înainte, cu un aer întrebător.

— Sunt doisprezece, explică Johnson calm. Aici e dosarul lor C.I.A., numai şi numai pentru ochii tăi. Belasko, Ai să citeşti raportul meu în premieră. Şi dă-mi voie să adaug că raportul ăsta se sprijină pe ani întregi de filaj. Şeful tău are câte ceva în pantaloni. Mi s-a dat ordinul să-ţi dau raportul ăsta secret fără niciun comentariu. Să ştii că pleci de aici cu o tonă de fotografii şi de detalii foarte precise despre

background-ul lor. Au fost declaraţi morţi pe câmpul de luptă în Vietnam. Trupurile nu s-au mai găsit niciodată! Uite-aşa, s-au evaporat!

— Mai bine de jumătate din aceşti doisprezece apostoli foarte speciali căpătaseră Medalia de Onoare, explică Jackson. Eroi, ce mai! S-ar putea ca numele lor să fie gravate pe Memorial Wall – mausoleul acestui război imbecil. De fapt, puţin îmi pasă. Nu vreau decât un lucru: să fie neutralizaţi. Sunt o pată pe reputaţia noastră.

— Mai pe scurt, dragă domnule Belasko, vreme de treizeci de ani îi poţi găsi în spatele tuturor operaţiunilor murdare, montate în beneficiul a tot felul de gunoaie. Găseşti totul în raport, numai că nu există nici cea mai mică umbră de dovadă concretă, şi n-avem habar unde se găsesc acum.

— Şi voi? Ce câştigaţi din afacerea asta? se interesă

Justiţiarul.

— Liniştea conştiinţei, răspunse Johnson cinic.

— Noi ne spălăm pe mâini, adăugă Jackson.

— Când ai să citeşti, ai să vezi că e vorba de o echipă foarte talentată. Indivizii ăştia au participat la programul Phoenix.

— Cunosc programul, murmură Bolan.

— Nu mai spune? se miră bătrânul cu părul alb, de unde?

— Am făcut şi eu parte din Forţele Speciale. Se numeau CTU, adăugă Justiţiarul.

Jackson luă cuvântul, uşor dezarmat.

— În ziua de azi li se spune PRU – Provincial Reconnaissance Units. Armata nu se mai dă în vânt după apelativele războinice. Poate că li se trage de la My L-au… Barbarii şi masacre, chestiile pe care presa le serveşte publicului.

Johnson ridică din umeri.

— Cetăţenii cumsecade nu trebuie alarmaţi, nu-i aşa? PRU! Armata a descoperit şi ea limbajul politicului.

— Deci, ăştia doisprezece s-au întors? întrebă Bolan un pic agasat de faptul că cei doi începuseră să bată câmpii.

— Greu de spus. Eu cred că da, replică Johnson ridicând din umeri ca pentru a se debarasa de o povară.

— Cred că ai dreptate. Tocmai am organizat o acţiune preventivă şi cred că era vorba de tipii care vă interesează pe voi.

Genul ăsta de grup nu aleargă pe toate drumurile. Şi-aşa e destul de incredibil că s-a putut forma şi că a rezistat atâta vreme.

— Foarte interesant! exclamă fascinat Jackson.

În momentul acela Bolan hotărî că poate avea încredere în cei doi tipi uşor duşi cu sorcova, care îi ofereau însă prima pistă demnă de luat în consideraţie de la începutul întregii afaceri, şi le povesti tot ce ştia.

— Deci sunt aici, conchise Johnson, clătinând din cap.

Bolan avea multe întrebări. Dacă dosarul pe care tocmai îl primise conţinea răspunsurile corecte, intenţiona să îl încredinţeze lui Brognola, pentru ca echipa de la Black Warrior Ranch să-şi poată începe disecţia. Dacă nu se înşela cumva, un adevărat război era pe punctul de a izbucni pe teritoriul american.

Johnson împinse plicul în direcţia lui Bolan şi îi mulţumi pentru vizită.

Justiţiarul se ridică în picioare, luă pachetul şi plecă. Făcuse câţiva paşi buni, când Johnson îl strigă:

— Salut, bătrâne. Şi baftă la vânătoare!

Semnul făcut cu ochiul, care însoţi această ultimă frază, îl lăsă pe Bolan oarecum perplex. Tipii ăştia de la CIA or fi ştiind adevărul despre el? Ştiau oare că dosarul ultrasecret trecuse acum în mâinile unui veritabil justiţiar? îl privi pe negrul care îşi strângea lucrurile şi se ridica.

O clipă mai târziu, Bolan se afla singur, ţinând în mâini un fel de bombă cu efect întârziat. Poate că dosarul va fi în măsură să-i ofere nişte indicii. Ceva însă îi spunea că va trebui să se confrunte cu un coşmar, cu un atac terorist aşa cum America nu mai cunoscuse înainte.

Capitolul VI

— Striker. Înclin să cred că nu avem nimic. Cel puţin nimic palpabil.

— N-aş fi aşa de sigur, Hal.

Bolan îi aşezase lui Brognola în braţe dosarul despre oamenii-fantomă. Şeful lui se plimba agitat prin biroul de la Justice Departament. O singură lampă lumina încăperea. Se apropiau zorii. Curând, circulaţia în oraş avea să devină infernală. Ora de vârf pentru mici birocraţi newyorkezi. O zi de lucru obişnuită, care putea fi şi ultima. O zi de teroare, care se profila la orizont. Brognola şi echipa de

la Black Warriors Ranch erau pregătiţi pentru această zi, dar Bolan îşi dădea seama că inamicul rămânea tot invizibil. Douăsprezece feţe şi douăsprezece nume. Un capăt de fir. De fapt, o picătură într-un ocean de incertitudini, pentru că de la războiul din Vietnam şi până acum oamenii aceştia puteau să-şi fi schimbat de o sută de ori identitatea, dacă nu chiar şi chipul.

Epuizat, ros de anxietate, Brognola îşi resimţea dureros neputinţa. După ce parcursese cu atenţie dosarul C.I.A. şi toate informaţiile puse la dispoziţie de generalul Winston, Brognola le trimisese prin fax la Ranch. Ce altceva să mai facă?

Telefonul îi făcu pe amândoi să tresară. Hal răspunse cu un mormăit. Apoi, pe măsură ce interlocutorul vorbea, fruntea începu să i se încreţească şi Bolan îşi dădu seama că veştile nu erau prea bune.

— Da. da. Am înţeles, Collins. Ia-ţi oamenii şi mergeţi înapoi. Răscoliţi peste tot. Nu mă interesează dacă în final casa o să arate ca o cocină. Uitaţi-vă după amprente peste tot: pe colacurile de W.C., uşile de congelator, gurile de aerisire, crăpăturile din pereţi… Da, la toate cinci! Găsiţi ceva, fir-aş al dracului să fiu! Sunaţi-mă când aţi terminat. Vreau să ştiu ce aţi găsit şi asta înainte de răsăritul soarelui! Brognola trânti receptorul cu năduf.

— Asta mă râcâie, Bolan! Echipele noastre inspectează casele vândute mai departe de Mustafa, inclusiv cea la care ai făcut tu descinderea şi ai omorât cinci teroriști. Sunt toate goale. Da, goale, omule! Ca şi când nimeni n-ar fi locuit acolo de nu ştiu câtă vreme. Nicio bere uitată în frigider, niciun sul de hârtie igienică. Parcă au tras cu buretele peste tot.

— Nu mă surprinde deloc.

— La o adică, nici pe mine. Memoriul ăsta a aterizat pe biroul meu exact acum o oră. Coincidenţă, Kurtzman şi Schwartz tocmai îşi încheiaseră investigaţiile cu privire la agenţia imobiliară Hastings. Ancheta în colaborare cu DEA am terminat-o de o săptămână. Simpatică societate: spălare de bani, trafic de droguri etc. Am racolat doi angajaţi ai agenţiei, un american şi un libanez. Amândoi au caziere judiciare grele. Nu vor să stea de vorbă decât dacă le garantăm imunitatea şi îi înscriem în programul de protecţie a martorilor.

— Asta s-ar putea face. De ce nu?

— Mă agasează că mi-a scăpat din vedere amănuntul ăsta.

— Cu toate „amănuntele de care trebuie să ţii cont, nici nu mă miră.

Brognola mormăi nişte cuvinte pe care Bolan nu reuşi să le desluşească. Justiţiarul apucă ceaşca de cafea şi îşi dădu drumul într-un fotoliu de piele, în faţa vechiului său complice.

— Toate firele duc la Mustafa. Mister Proper nu mi miroase aşa de frumos.

— Ba chiar pute de-a binelea, în ciuda faptului că s-a înconjurat cu un zid de netrecut.

— Asta nu-i o problemă. O să-l escaladez sau am să trec prin el.

Brognola îl privi pe Bolan drept în ochi.

— Hai s-o luăm de la început: mi-ai spus că ţara asta o să vadă ce n-a văzut niciodată. Ce să vadă? Un atac terorist apocaliptic în inima Washingtonului? La prima vedere, cam asta ar trebui să fie. O.K. Doisprezece oameni, foşti combatanţi ai Forţelor Speciale, dispărut cu peste treizeci de ani în urmă, se întorc în America. În valize, o armată de terorişti, cu ideea fixă de a-l pune pe Satana cu botul pe labe. Cum să-i spun eu Preşedintelui aşa ceva? Nu cred că ar aprecia umorul…

— Grupul pe care l-am neutralizat în Virginia nu părea să fie o delegaţie de diplomaţi din Orientul Mijlociu venită să negocieze pacea. Conversaţia ta cu Preşedintele ar putea să pornească de aici. Cât despre casele care s-au golit cât ai clipi din ochi, asta înseamnă că tipii au simţit că pute ceva la un simplu control telefonic de rutină.

Când a văzut că nu răspunde nimeni, şeful lor s-a încheiat la pantaloni şi a dat ordin ca toată lumea să-şi mişte fundul în altă parte. Mustafa! Mi s-a făcut un chef nebun să stau de vorbă cu individul ăsta!

Brognola încruntă din sprâncene şi scoase un oftat lung.

— Chiar în clipa asta oamenii mei fac abuz de putere sub ochii poliţiei din Fairfax County. Încerc să ţin presa la distanţă şi să evit panica în rândul populaţiei. Numai că vecinii au devenit curioşi să ştie ce face poliţia locală şi federală în nenorocita aia de casă din Arlington. Trebuie să-ţi spun că agenţii mi-au confirmat: ce-ai văzut tu acolo în dulap, era explozibil. Te surprinde, nu? L-au cântărit: cincizeci de kile. plus toate amorsele şi detonatoarele de care e nevoie. Asta da cadou! Ce ne pregăteau? Au terminat stocul de piloţi kamikaze şi s-au gândit să ne servească un remake al deflagraţiei din Oklahoma City? Dacă da, care era ţinta? Bolan luă o gură de cafea înainte de a răspunde.

— De ce una şi nu o mie. Într-un oraş ca Washingtonul nu lipsesc ţintele interesante. Spune-mi, unde e Preşedintele acum?

— La Washington.

— Îi ştii programul?

— Nu. dar o să mă întâlnesc cu el foarte curând. Problema e că ne lipsesc elementele concrete, Striker.

— Avem nume.

— Foarte amuzant. Douăsprezece nume pentru doisprezece soldaţi morţi. Fantome. Crezi că viaţa Preşedintelui e în pericol? strecură Brognola printre dinţi.

— Cât ştii tu, atâta ştiu şi eu, Hal. Dar fii prevăzător. Preşedintele trebuie informat. Trebuie să dea ordinul să rămâi tu la conducere, indiferent de ce s-ar întâmpla. Nu Pentagonul şi nici vreun tâmpit de agent.

Brognola cântări privirea dură a lui Bolan.

— Te gândeşti la o catastrofă, un război, un asediu, nu-i aşa?

— Da, cam aşa ceva. Când şi unde nu ştiu, dar ne paşte ceva mult mai grav decât tot ce s-a întâmplat până acum, pentru că de data asta sunt implicaţi şi americani.

Numărul Unu de la Justice Departament începu din nou să se învârtească prin încăpere, cu ceaşca de cafea în mână.

— Doisprezece morţi dispăruţi de mai bine de treizeci de ani, terfeliţi în trafic de droguri şi de arme, antrenament de teroriști. Mai pe scurt, asta e tot ce avem. În speranţa că suntem pe pista cea bună…

— Curios lucru că Johnson şi Jackson ne-au pus în braţe toate informaţiile adunate de ei. Mi se pare că cineva din agenţia asta a devenit cam nervos, dacă a ajuns să dea un astfel de ordin.

— De acord cu tine, spuse Brognola, aşezându-se sfârşit. Să examinăm un pic lucrurile. Am comparat informaţiile primite de la Fort Bragg cu raportul John şi Jackson. Dosarul de la Fort Bragg nu ne spune cine ştie ce, doar că indivizii s-au născut în America şi că au devenit soldaţi profesionişti. O.K. Şi Johnson a făcut parte din Forţele Speciale. Era în CTU când presupune că cei doisprezece au fost prăjiţi cu napalm. C.I.A. era de mai mulţi ani la curent cu existenţa lor, dar nu reuşea să pună mâna pe ei.

— Sau se făcea că nu reuşeşte, sugeră Bolan. Cei doisprezece şi-au probat talentul. Asta mă ajută să cred că aveau capacitatea de a se

face nevăzuţi timp de treizeci de ani. După câte ştim, e o ipoteză mai mult decât plauzibilă. Aceşti doisprezece oameni, un comando Phantom Alpha Six. fuseseră expediaţi în misiune de recunoaştere şi distrugere pe frontiera cu Cambodgia: au solicitat un raid aerian de întărire.

— Da. Şi au dat coordonatele greşite. Ar fi trebuit să ia napalm pe cocoaşă nu o dată, ci de două ori! Ca şi când poate cineva să creadă aşa ceva… O faptă de eroism, n-am nimic împotrivă. Două în aceeaşi zi, devine cam suspect. Din dosarul lui Johnson şi Jackson reiese că bombardierul a făcut un crater fumegând pe o jumătate de kilometru de junglă. Voiau să se asigure că toţi comuniştii vietnamezi au fost neutralizaţi în găurile lor. Mai reiese şi că armata a făcut o anchetă.

— Sau a pretins că face o anchetă, observă Bolan sceptic. Indiferent de cantitatea de napalm, tot mai rămân urme, bucăţi de oase. Dar în cazul de faţă, nicio firimitură. Deci, să putut eluda problema identificării dentare. Shit! Nu să mai găsit nici măcar o plăcuţă de identificare. Imposibil de determinat unde îşi stabiliseră tabăra. Raporturi, briefinguri, totul a dispărut ca prin magie

— CIA controla o mulţime de operaţiuni în timpul războiului. Îşi dăduse carte albă şi făcea ce voia, unde voia. Cunoşti placa.

— Dar de ce s-au evaporat documentele?

— Dacă găsim răspunsul la întrebare, o să ştim şi de s-au întors şi ce intenţii au.

Brognola încruntă din sprâncene din ce în ce mai neliniştit.

— Am să-i cer Preşedintelui măsuri de securitate sporite împotriva ameninţării unui atac terorist asupra oraşului. Am să întăresc securitatea în Capitoliu şi în toate clădirile federale. Mobilizez toate resursele de care dispunem. Mai mult de-atâta n-am ce să fac. dacă nu avem niciun indiciu despre obiectivele vizate… Barem poliţaii, când urmăresc un criminal în serie, tot speră într-o viitoare mişcare greşită.

— Amicii noştri au făcut deja o mişcare greşită. Au băgat în ţară iranieni care au comis imprudenţa de a se lăsa prinşi. Presupun că trebuiau să consolideze sau chiar să conducă una din echipele de şoc. Ne-au oferit un început de pistă.

— Bine. s-o luăm din nou de la capăt. Doisprezece soldaţi, voluntari timp de optsprezece sau nouăsprezece ani. Numitorul

comun? Fără familie, fără nimeni sau aproape nimeni pe lume. În orice caz fără nimeni care să le ceară trupul sau să pună întrebări indiscrete.

— Selecţionaţi cu mare grijă, oameni cărora nimeni nu le-ar simţi lipsa în caz de dispariţie.

— Ce ştim despre colonelul Ian Becker? întrebă Bolan.

— Ah, Becker ăsta e cel mai enigmatic din grup. Un profesionist al operaţiunilor dubioase. A lucrat probabil pentru ambele părţi: traficant de opiu, vânzător de arme. Cunoşti genul de rahat. Îşi umplea buzunarul cu bani şi trona peste mica lui echipă de asasini, în vreun colţ pierdut. Un mic şef de război megaloman, dar foarte iubit de oamenii lui.

— Mi se rupe, astea sunt chestii perimate. Trebuie localizat şi prins. Acum!

— Până în momentul de faţă nu avem nimic despre el, dar am să-l contactez pe Kurtzman să văd dacă n-a găsit ceva, spuse Brognola punând imediat mâna pe telefon.

Bolan aşteptă, bătând uşor tactul în masă, în timp ce Brognola forma numărul, executând tot felul de artificii pentru a intra pe linia securizată de la Black Warriors Ranch. În fine, vocea răguşită a lui Aaron Kurtzman se auzi din telefon.

— Kurtz. Mack şi cu mine vrem să ne dai veşti bune, spuse şeful fără niciun preambul.

— Am ceva veşti, dar nici pe departe nu sunt dintre cele mai bune. Am să vă deşert tot sacul. Există un site pe Web despre fantomele voastre, care apare şi în documente. De fapt e o bază de date Landăat. Cum ştiţi amândoi, Landăatul face prospecţiuni de zăcăminte de petrol şi minereu pe toată planeta. Asta ajută în subsidiar şi la supravegherea recoltelor ruşilor, în principal de grâu. Deci, când vrei să ştii dacă ruşii mor realmente de foame sau dezinformează despre stocurile lor, afli imediat. Traducere: nu mai pot cere ajutor occidental când li se scoală lor. Mai prost e că Landăatul a reperat ceva într-o regiune deşertică din Kazahstan. O clipă, să caut prinţul. Uite-l! Am aici în faţă un punct fierbinte, domnilor. Explozie nucleară recentă în zonă. Raza de acţiune, aproape doi kilometri.

Bolan simţi cum i se urcă sângele la cap. Ameţit, îl privi pe Brognola. Kurtzman îşi continua relatarea.

— Se pare că Johnson şi Jackson au filat nişte informatori de la

NORAD, comandamentul de apărare aerospaţială a Americii de Nord. Dar din bazele de date ale NORAD-ului nu a transpirat nimic. N-aveau decât imagini de satelit, altceva nimic.

— De unde se poate deduce că vor tăcerea cu orice preţ, mormăi Brognola.

— Sau că serviciile noastre de informaţii sunt nule şi că ruşii au muşamalizat incidentul. Problema care se pune acum este de ce experţii de la CIA au lăsat să transpară aceste informaţii? Am scotocit prin bazele de date ale ambasadei americane de la Moscova. CIA nu avea decât un cvartet de agenţi, foşti K.G.B.-işti. Ăştia ar fi trebuit să aibă acces la informaţii despre împrejurările în care s-a produs explozia nucleară. Indivizii erau nişte împuţiţi şi, după cum se crede, lucrau pentru mafia rusească. Pe de altă parte, se ştie că ruşii sunt mai mult decât capabili să-şi fi dezvoltat propria lor variantă a armamentului nuclear din dotarea Forţelor noastre Speciale.

— Aşa ceva ar trebui să se vândă la un preţ foarte ridicat, comentă Bolan.

— Aşa se pare, Striker. Dar cine să fie cumpărătorul? Din informaţiile mele, foştii K.G.B. s-au volatilizat între timp. Înclin să cred că clientul n-avut nicio clipă intenţia să joace cinstit cu amicii din K.G.B. şi că, odată tranzacţia încheiată, i-a suprimat.

— Om practic, remarcă Brognola.

— Aşadar, putem lua în calcul ipoteza că cel care a cumpărat versiunea rusească a muniţiei noastre atomice de demolare a crezut de cuviinţă să-i mulţumească intermediarului printr-un „Bang-bang, încântat de cunoştinţă, mulţumesc pentru tot.

Se lăsă o tăcere de moarte. Bolan simţea cum frica atinge în Brognola cote maxime.

— Alo, Kurtzman, vorbim aceeaşi limbă? se răstii Brognola. Vrei să spui că doisprezece soldaţi de-ai noştri, înviaţi din morţi, i-au rezolvat pe ruşi, după ce eficacitatea armei a fost demonstrată la scara de 1 pe 11 ca s-o poată scoate din ţară mai pe şestache?

— Altă explicaţie nu văd. Luaţi-o cum vreţi, dar să ştiţi că am muncit toată noaptea pentru voi. Am intrat în baza de date DEA. Omul nostru, care ni s-a strecurat printre degete pe aeroportul Reagan National, este un anume Daniel Biltman, din Forţele Federale ale S.U.A. Face parte din elita voastră. Dacă tot vorbim de mercenari care se vând

cui plăteşte mai gras şi dat fiind faptul că dosărelul pomeneşte de traficul de droguri, mi-am permis să răscolesc şi prin alte tomberoane. Schwartz şi cu mine ne-am pus în reţea ca să pescuim maximum de imagini numerice şi pot spune că sunt destul de mândru de rezultate. Am descărcat fotografii şi fişiere grafice de la INTERPOL, DEA, F.B.I., şi am făcut un rebus cu toate identităţile false ale individului Biltman. Sunt o groază: Peter Paul, Paul John, Paul Peters, John Solomon…

— Fidel laitmotivului învierii, mormăi Brognola.

— Nu ştiu ce intenţii are Justiţiarul, dar bănuiesc că e nerăbdător să se înhame la treabă. Calculatoarele îl situează pe simpaticul nostru Mustafa pe primul loc cu felicitări. E mai mult decât probabil că acest Khalif Mustafa e în combinaţie cu cei doisprezece apostoli. Tocmai îi piguleam facturile telefonice, extrasele de cont şi ce-om mai găsi, ca să-l aşez pe Bolan pe direcţia cea bună.

— Bine faci. Trimite-ne totul pachet, Kurtzman, mârâi Brognola.

Se instală o tăcere prelungită. Justiţiarul se afla chiar în faţa prietenului său. Angoasa lui Brognola era molipsitoare şi Bolan simţi cum îl inundă un val de căldură tropicală.

— Striker, suntem într-un imens rahat.

Capitolul VII

Prima ţintă a lui Phantom Alpha Six a fost un senator republican de Maryland.

Christopher Walker, fost combatant în infanteria marină, veteran al războiului din Vietnam, decorat de două ori: Purple Heart şi Medalia de Onoare. Douăzeci de ani de căsătorie trainică, doi băieţi în vârstă de doisprezece şi treisprezece ani. Niciun secret ruşinos în familie. Trei ani de serviciu loial în armată, apoi studii de drept în cadrul programului pentru demobilizaţi. În continuare, o prosperă carieră de avocat. Walker era acum la cel de-al treilea mandat de senator. Foarte iubit de marele public şi apărător consecvent al intereselor clasei de mijloc. Platforma lui electorală: locuri de muncă şi educaţie. Era duşmanul delincvenţei şi adeptul unor legi severe pentru controlul armelor. Sponsor generos al mai multor asociaţii umanitare şi spitale de copii. Mai pe scurt, nimic de care să se poată agăţa inamicii lui politici în tentativa de a-i păta reputaţia.

Phantom Alpha Six trebuia să-şi arate adevărata valoare. Lucru nu prea uşor. Max Kelly ştia însă cum să procedeze pentru ca lovitura

să reuşească şi echipa să-şi poată păstra poziţiile până la declanşarea oficială a Armageddonului.

Cu voce tare, Max Kelly făcu o nouă trecere în revistă:

— Bine. ascultaţi-mă. Doi copii. Soţia. Menajera, care locuieşte împreună cu familia: Cecilia, o văduvă bătrână, fără familie şi fără prieteni. A, da, mai e şi şoferul: un adevărat bodyguard, fost combatant în infanteria marină, la fel ca şi stăpânul lui. Va trebui să-l neutralizăm la intrare. Toată lumea ştie ce are de făcut!

Ridicându-şi binoclul, Kelly observă şoferul în picioare, lângă Cadillac, aşteptându-l pe senator. După o săptămână de investigaţii şi filaj, reieşise că politicianul era omul rutinei. În fiecare dimineaţă lucrurile se petreceau la fel: după ce îşi conducea copiii până în staţia autobuzului şcolar, Walker pleca la birou, la ora opt fix. În tot acest timp, poarta din fier forjat rămânea deschisă. Cu excepţia câtorva dispozitive de alarmă, proprietatea era destul de slab securizată, dacă informaţiile culese se dovedeau adevărate. Dar era cartierul cel mai select din împrejurimile Washingtonului, care purta acelaşi nume ca şi fluviul, Potomac, Statul Maryland. O fortăreaţă suburbană de vile pentru miliardari. Orice candidat la achiziţionarea unei proprietăţi în această zonă trebuia să facă dovada unui venit minim de cinci milioane de dolari pe an.

Kelly îl îndemnă pe Scott, şoferul camionetei albe, să conducă înainte, încet. În salopetele lor albastre de lucru, aveau un aer aproape convingător. Kelly se răsuci pe scaunul lui din dreapta şoferului ca să se uite în spate şi muşchii bine reliefaţi îi jucară pe sub cămaşă. Pe bancheta din spate erau instalaţi doi foşti soldaţi sirieni din Al-Qaida, Fasrah şi Jamal. Felul în care îşi ţineau genţile cu scule trăda o totală lipsă de îndemânare. În ochii lor negri mocnea un foc rău prevestitor.

— Nu uitaţi ce v-am spus de o mie de ori. Şi fără tâmpenii. Faceţi exact ce Vă spun eu. E clar?

Clătinatul moale din cap îl nemulţumi pe Kelly, aşa că ridică tonul, repetând întrebarea. Oamenii răspunseră cu ceva mai mult entuziasm.

Kelly îşi reluă poziţia normală pe scaun în momentul în care Scott răsucea volanul ca să se înscrie pe aleea dinspre vilă. În ciuda înscrisului banal de pe camionetă, Instalaţii sanitare, Kelly îl văzu pe bodyguard pregătindu-se să le bareze intrarea. Un flux de adrenalină i

se revărsă în sânge când reperă umflătura armei, sub bluzonul uşor de fost infanterist de marină. Kelly îşi trecu mâna prin păr şi remarcă în retrovizorul din dreapta expresia hotărâtă a propriilor lui ochi. Nimeni în jur. Aleea era pustie. Trebuiau totuşi să acţioneze rapid şi fără zgomot.

Kelly aruncă o privire spre vila impresionantă, din cărămidă şi piatră. Printre copacii deşi ai parcului împrejmuit cu un zid înalt se zăreau coloanele de marmură ale reşedinţei. Cu două săptămâni înainte, mercenarul se dăduse drept eventual cumpărător al unei case în împrejurimi şi studiase cu grijă topografia. Cam mulţi metri pătraţi pentru numai patru oameni. Şase dormitoare la etaj, o vastă cameră de zi, patru săli de baie. La parter, două saloane, un birou, o sufragerie mare, bucătăria, camera menajerei şi două garaje. Dar Kelly miza pe obiceiurile matinale ale familiei. Erau cu siguranţă în sufragerie, adunaţi toţi la micul dejun. Programul era pus la punct. Nu mai rămânea decât să fie executat.

Camioneta se opri şi Kelly coborî arborând un zâmbet tâmp, care nu-l împiedică pe bodyguard să se apropie cu un aer suspicios.

— Care e problema?

— Păi, care să fie, domnule, am primit aseară un telefon de la menajeră, Cecilia. Ne-a zis să venim să reparăm un duş care curge, la etaj, şi să destupăm o chiuvetă. Aşa că am venit, şefu'.

Sirienii coborâră din maşină cu genţile în mână. Bodyguardul simţi instinctiv că ceva nu era în regulă cu povestea care i se servea.

— Ia ascultă, n-a sunat nimeni. Stai sa.

Dar Kelly anticipase o reacţie de genul ăsta. Îşi scoase pistolul Beretta 92-F cu amortizor şi ţinti gura deschisă a fostului soldat. Înainte ca omul să schiţeze vreun gest de apărare, un glonţ de 9 mm îi poposi pentru o fracţiune de secundă în gât şi ieşi prin cealaltă parte a capului, târând cu el o masă nedefinită de carne trandafirie şi oase.

Kelly păşi peste cadavru. îl văzu pe Fasrah cum îl ridică de pe jos şi şi-l urcă pe umăr, cu un gest de pompier. Jamal şi Scott păşeau în urmă, scotocind prin genţile negre după arme.

Câteva secunde mai târziu, urcau scările în direcţia intrării principale. Ca în fiecare dimineaţă, uşa era larg deschisă. Kelly auzi din casă vocea senatorului:

— John! Ce se întâmplă acolo? Un cap frumos de bărbat, cu

părul grizonant, apăru în uşă. Kelly îl întâmpină cu un zâmbet larg pe gentlemenul cu bărbia pătrată. Pe faţa senatorului se citi mai întâi surpriza, apoi furia.

— Julie, cheamă poliţia!

Senatorul aproape că reuşise să închidă uşile masive din stejar, dar Kelly, ca un buldozer, îl împiedică să-şi ducă acţiunea până la capăt şi îl împinse pe Walker spre fundul holului larg. Senatorul alunecă pe dalele de marmură şi căzu în fund. Se auziră nişte zgomote în sufragerie, urmate de ţipete speriate. Mercenarul ştia că trebuie să intervină cu rapiditate. Avea de a face cu o familie conştientă de drepturile ei, gata să şi le apere cu ghearele şi cu dinţii.

— Telefoanele! mugi Kelly în clipa în care sirienii debarcară în hol.

Dar senatorul nu capitulase. Aproape că reuşi să-şi ia prin surprindere atacanţii. Cu un răcnet, se aruncă asupra invadatorului cu părul negru, gata parcă să-i smulgă inima din piept. Kelly pivotă pentru a-i aplica o lovitură de picior în coaste, dar senatorul era mai rapid decât te-ai fi gândit, ţinând cont de vârstă. Asasinul se trezi cu un pumn de oţel în falcă. Lovitura îl puse la pământ. În timp ce se prăbuşea, îl auzi pe fostul soldat scoţând un icnet de satisfacţie. Masculul îşi proteja femela şi puii.

Kelly se ridică în picioare. Nu avea de gând să-l lase pe bătrân stăpân pe situaţie, fie şi în propria lui casă. Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, îl zări pe Jamal proptindu-şi mitraliera Heckler & Koch MP-5 de şold şi observă cu stupoare că senatorul nu părea deloc impresionat.

Fasrah se descotorosi de trupul neînsufleţit pe care îl purtase pe umeri şi puse mâna pe armă.

— Nu mişcă nimeni! Hai, toată lumea în genunchi! Executarea sau trag!

Jamal smulse firul telefonului din perete. Kelly făcu un efort să se concentreze. Taurul turbat din faţa lui avea să atace din nou. Pară o lovitură de picior şi îşi spuse că toată comedia a durat destul. Utilizând toată forţa de care era în stare, îi trase senatorului un pumn în burtă, apoi îl lovi în ceafă cu mânerul pistolului. Bărbatul se prăbuşi în genunchi.

— Voi doi ocupaţi-vă de copii! Scotty, încuie uşa! ordonă Kelly.

Aşa cum era de aşteptat, soţia, cei doi copii şi guvernanta erau în sufragerie. Jamal şi Fasrah puseră mâna pe băieţi şi le înfipseră ţeava pistolului în tâmplă. Soţia senatorului – o brunetă interesantă şi bine înţolită, remarcă Kelly – începu să se roage de ei:

— Lăsaţi copiii, pentru numele lui Dumnezeu!

— Gura mică, gagico! îi răspunse Kelly, care începea să considere că lucrurile nu se petrec aşa cum ar fi trebuit.

Aruncă o privire spre uşă. Cel puţin, unul dintre sirieni avusese prezenţa de spirit să o încuie.

— Nimeni nu păţeşte nimic dacă faceţi ce vă spun eu, urlă el pentru a calma spiritele.

Senatorul, tot în genunchi, îşi ridică ochii spre el.

— Să ştii că dacă vă atingeţi numai de un fir de păr din capul lor, vă omor cu mâna mea!

Ochii senatorului luceau de furie şi nu prea părea să ştie ce-i frica. Nici nu-i păsa de sângele care i se scurgea pe frunte şi Kelly nu se îndoi nicio clipă că veteranul va face tot ce-i stă în putinţă pentru a se ţine de cuvânt. Şeful grupului de comando făcu un pas înapoi, cu Beretta îndreptată spre ţintă.

— Ce vreţi? Bani?

— No, sir! N-am venit după bani! Deconcertat de tonul devenit brusc politicos, Walker

Îşi miji ochii.

— Sir?

— Yes, sir! Suntem soldaţi, nu hoţi, sir.

— Ceai spus?

— O să-ţi explic mai târziu, soldat. Mai întâi aş dori ca încântătoarea doamnă să telefoneze la şcoală şi să spună că băieţii sunt bolnavi. Gripă sau altceva. Tu, îi telefonezi secretarei şi îi spui că pleci în călătorie pentru câteva zile. Cecilia n-are familie, nici vreun iubit, aşa că nimeni n-o să se preocupe de ea. Deci, dacă nu faceţi exact cum vă spun, dânsa o să plece prima, direct în paradis. Ai înţeles, soldat?

— Am de ales?

— No, sir. Nici eu nu am avut niciodată de ales… Kelly râse văzând furia şi stupefacţia senatorului.

Justiţiarul parcă Chryslerul închiriat în faţa intrării firmei

Lion-Head Security. Khalif Mustafa era unicul proprietar al acestei locuinţe cu două etaje, transformată în birouri. Douăzeci şi patru de angajaţi, după informaţiile lui Kurtzman. Cam mare aglomeraţie pentru conversaţia pe care intenţiona să o poarte cu Mustafa. Justiţiarul se hotărî deci să intre calm, arătându-şi legitimaţia de la Justice Departament, şi să-l lase pe Mustafa să dea tonul discuţiei.

Kurtzman ieşise pe tapet cu nişte informaţii suculente despre individ şi Bolan intenţiona să le folosească din plin, pentru a scutura prunul foarte onorabilului patron al societăţii Lion-Head Security. Ştia că sirianul este un gunoi, dar îi trebuiau dovezi.

Haina lungă a Justiţiarului îi disimula destul de bine arsenalul de arme, dar chiar şi un neofit s-ar fi înfiorat în faţa siluetei impozante. Şi Bolan era gata să parieze că Mustafa e de felul lui o persoană impresionabilă.

Plăcuţa de pe uşa de la intrare purta denumirea societăţii. Justiţiarul apăsă pe clanţă şi intră. Sub preş, un dispozitiv de avertizare sonoră îşi făcudatoria. Un tânăr cu părul lung, strâns în coadă de cal, ridică privirea şi cercelul din aur îi luci în ureche. Bolan deja îşi scosese legitimaţia.

— Patronul!

Stupefiat, tânărul nu ştia ce să răspundă. Se bâlbâi.

— E… e în biroul din capătul culoarului. Mergeţi drept înainte.

Bolan îl văzu pe tânăr punând mâna pe telefon. Voia să-l prevină pe Mustafa.

— Nu te obosi, nu e nevoie. Câte persoane sunt în clădire? întrebă Justiţiarul cu o voce autoritară.

— Aăăă… azi… numai nişte tehnicieni şi o secretară…

— Adună-i pe toţi şi mergeţi să luaţi aer. Sau mai bine mergeţi la masă, asta calmează.

Făcu un pas şi observă o siluetă în capătul culoarului, în timp ce se îndrepta încet în direcţia ei, îl auzi pe băiatul cu părul strâns în coadă de cal cum îşi cheamă colegii. Va trebui să aştepte câteva clipe, pentru ca toţi angajaţii să coboare la parter. Fiecare în parte, ajungând la piciorul scării, îi arunca o privire cercetătoare, aşa că Bolan se simţi din nou obligat să-şi arate legitimaţia. Angajaţii ieşiră până la urmă din firmă în şir indian. Terenul era liber… dar ceva nu mergea cum trebuie, asta era mai mult ca sigur.

Nişte zgomote înfundate răzbeau până la el din capătul culoarului. Cu Beretta 93-I în mână, Justiţiarul se postă lângă uşa biroului şi aruncă înăuntru o privire discretă… care se încrucişa cu cea a lui Khalif Mustafa.

Sirianul îşi cufundă ambele mâini sub tăblia biroului. Situaţia nu era deloc clară, dar se limpezi numaidecât.

Dacă Mustafa ar fi fost un cetăţean onorabil, un om de afaceri mai presus de orice bănuială, nu s-ar fi precipitat să scoată un Magnum Colţ Python de 0,357 mm şi nu l-ar fi îndreptat cu atâta vioiciune asupra unui agent federal.

Cu pistolul ridicat, Justiţiarul îşi ţinti adversarul.

Martika Kobeslava se îmbrăcase toată în negru pentru această întâlnire de dimineaţă. Negrul îi venea cel mai bine…

Privindu-se în oglinda ascensorului luxos, tânăra cehoaică îşi admiră picioarele lungi şi rotunjimile siluetei. Îşi aplică delicat o ultimă tuşă de culoare pe buze, apoi închise rujul şi îl vârî înapoi în poşetă. Îşi netezi cu un gest senzual fusta scurtă din piele. Ajunsă la parter, ieşi din lift şi păşi pe scara rulantă. Tocurile sunară vesel pe metal. Pe măsură ce cobora spre nivelul trei al parkingului subteran, gândindu-se la miza jocului, bătăile inimii i se înteţeau. Fiecare unduire de coapse şi de umeri îi făcea să tresalte coama blondă. Era clar că Martika era o devoratoare de bărbaţi. Ajunsă la nivelul trei, îşi reperă cu repeziciune întăririle, două siluete negre postate pe bancheta din faţă a unei camionete cu geamuri fumurii şi o altă siluetă, abia vizibilă, pe scaunul din spate. Avea nevoie de ajutorul a trei bărbaţi pentru a-şi desăvârşi capodopera. Dar rolul principal îi revenea ei.

Ţinta, un senator democrat de Virginia, îşi va imagina că joacă rolul armăsarului. Da, îşi aduse aminte cu amărăciune Martika, nici de data asta nu va fi la înălţime. Vanitatea bătrânului playboy era cu totul disproporţionată. Martika ajunsese chiar să se întrebe dacă mai există vreun bărbat adevărat în această capitală în care ambalajul, imaginea, marca, eticheta de pe haine şi ritualul adulterului primau.

Totul începuse cu numai câteva săptămâni înainte. Tânăra îşi adjudecase fără prea mare dificultate senatorul care îşi sorbea al treilea pahar de gin-martini la masa lui obişnuită din barul elegant de

pe Capitol Hill. Fusese pusă la curent cu înclinaţiile senatorului, de preferinţă pentru tinerele blonde neînsoţite. Dar totul, bineînţeles, în ţinută ca şi în comportament, trebuia să rămână discret. Discreţia era cuvântul de ordine în oraşul ăsta ipocrit. Trebuia mereu să te arăţi discret în capitala Statelor Unite, când era vorba de sex, chiar dacă lucrurile ajungeau până la urmă de notorietate publică. Plicul cu instrucţiuni pe care Martika îl primise la începutul operaţiunii explica totul foarte clar, chiar dureros de clar. Fata mai îndeplinise misiuni de acelaşi gen pentru ruşi. ori de câte ori serviciile secrete îşi propuneau să exploateze slăbiciunile vreunui agent C.I.A. sau să arunce un as în joc împotriva vreunui diplomat american, Martika vedea ivindu-se atunci o valiză plină de teancuri de bancnote, cărată mereu de acelaşi tip cu accent aspru de Leningrad. La ultima vizită, o convinsese să-şi rişte libertatea şi chiar viaţa într-o nouă aventură.

Acceptase misiunea şi banii, pentru că nu avea încotro. Omul ştia multe despre trecutul ei şi o ameninţase că va pune în circulaţie lista tuturor fazanilor pe care îi jumulise în beneficiul serviciilor secrete de la Kremlin. Unii dintre ei abia aşteptau să-i plătească cu aceeaşi monedă. Amintirea acelui om o înfiora. Chel, cu pielea cenuşie, palidă, bolnăvicioasă, cu nişte ochi de viezure, o gură strâmbă, înfăşurat în haine încă şi mai triste.

Îl văzu pe senator aşezat pe bancheta din spate a limuzinei. Şoferul nu oprise motorul maşinii. Bărbatul surâse larg când o văzu apărând. Ca un puştan de şcoală, îi făcu vesel semne cu mâna. Martika era de fiecare dată la fel de mirată să constate metamorfozele prin care trece un bărbat obişnuit cu puterea, sub tirul artileriei unei femeiuşti drăguţe.

Era timpul să treacă la acţiune. Martika tocmai eliberase apartamentul pe care senatorul i-l închiriase la hotel. Nu mai avea nevoie de el, nici de cadourile lui, nici de bijuteriile false ale acestui bădăran umflat. Nu mai trebuia să se prefacă fascinată de conversaţia lui în timpul meselor interminabile din restaurantele la modă.

Nu mai trebuia să aprobe viziunile lui naive şi absurde despre o „Americă mai bună. Nu mai trebuia să asculte promisiunile lui străvezii şi banale despre divorţul pe care îl va cere după terminarea mandatului. Nu va mai trebui niciodată, din fericire, să mimeze orgasmul într-un act sexual cu un partener ros de remuşcări ca un

pastor protestant, care îşi înşală nevasta pentru a mia oară.

În ciuda dezgustului ei pentru acest bărbat, nu-i prea venea uşor să-şi îndeplinească misiunea, dar Colonelul îi dăduse clar să înţeleagă că nu putea spera să devină vreodată liberă dacă nu-i îndeplineşte ordinele. Libertate şi bani. O groază de bani. Atât cât să poată trăi cum îi place mulţi ani de aici încolo.

Senatorul îi deschise portiera. Mirosul apei de toaletă o izbi în nări. Brut for Men. Nici că se putea imagina ceva mai violent şi mai vulgar! De ce oare îşi imagina tipul că aşa o putoare îl face irezistibil? îşi forţă un zâmbet pe faţă şi se lăsă să alunece pe banchetă, lângă el. Îi auzi vag monologul de deschidere, mai convenţional ca niciodată. Brusc, simţi un val de excitaţie: nu mai omorâse niciun bărbat până atunci. Instinctul îi spunea de altfel că are tot interesul să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, dacă nu cumva voia chiar ea s-o păţească.

Privi faţa proaspăt rasă a senatorului Robert Spellman. Curios lucru, în afară de câţiva peri cenuşii la tâmple, nimic nu te ducea cu gândul că se apropie de respectabila vârstă de şaizeci de ani. Avea faţa unui tânăr absolvent de la Harvard şi nicidecum cea a unui politician versat. Probabil că făcuse cel puţin două liftinguri ca să arate aşa!

Îl apucă pe senator de mână, i-o strânse uşor şi! sărută pe obraz, înainte de a-i spune:

— Trebuie să vorbesc ceva cu şoferul.

Auzi două pocnete seci venind din spate. Portierele camionetei tocmai se închiseseră. Ajutoarele ei se apropiau pe tăcute.

— Cum să nu, draga mea. Ah, ce-mi place când iei aerul ăsta misterios, hăhăi senatorul, ciocănind uşor în geamul care-i despărţea de şofer.

— Atunci o să-ţi placă şi asta. Îi dădu drumul mâinii în momentul în care geamul se deschidea cu un fâsâit elegant. Din bluzonul de piele, scoase un Makarov 9 mm, cu amortizor. În ochii şoferului se citea o plictiseală politicoasă, până când omul observă ţeava îndreptată direct spre ţeasta lui. Atunci deschise gura prosteşte, dar glontele de 9 mm îi înfundă ţipătul înapoi în gâtlej. Martika abia dacă atinsese trăgaciul şi se miră de atâta uşurinţă. Văzu apoi toată hidoşenia tirului de la mică distanţă. Glonţul ieşise prin cealaltă parte a craniului, proiectând o jerbă de jeleu roz pe parbriz, unde o crăpătură înflorea ca o pânză de păianjen. Abia atunci Spellman scoase un

chiţcăit ca de şoarece.

Marele politician se făcuse ghem. Tremura şi plângea ca un copil speriat. În secunda următoare, portierele limuzinei se deschiseră. Martika Kobeslava observă spasmele senatorului lovit de proiectilul puştii hipodermice. Sări din maşină, vrând să se îndepărteze cât mai repede de masa de carne care se zvârcolea pe banchetă. Dezgustată, îi şopti dispreţuitor:

— De data asta te-a înţepat Martika, ratatule!

Capitolul VIII

Justiţiarul îl ţinea pe sirian la respect, cu degetul bine înţepenit pe trăgaciul Berettei. Înainte ca Mustafa să-şi poată ridica arma, îi şopti printre dinţi:

— Nu te-aş sfătui. Celălalt şovăi, dar nu părea dispus să admită că adversarul lui fusese mai rapid. Avea privirea disperată şi furioasă a unui animal încolţit.

— N-o să reuşeşti. Vizibil neconvins, Mustafa studia arma adversarului şi îşi cântărea şansele.

— Ai pierdut, Mustafa.

— Cine eşti?

— Pune arma jos. N-o să-ţi spun de două ori. împotriva voinţei, Mustafa aruncă Pythonul pe birou.

— Sunt agentul Mike Belasko de la Justice Departament. E singura întrebare la care am să-ţi răspund. Ai înţeles?

Atmosfera era plină de vibraţii negative, atitudinea arogantă a omului din faţa lui, furia care îi mocnea în fundul ochilor şi, mai ales, mirosul de frică pe care-l răspândea în jur.

— De ce primeşti oamenii cu arma? Ţi-ai făcut un obicei?

— Am primit ameninţări cu moartea. În plus, nu mi-a plăcut felul cum ai intrat în birourile noastre, purtându-te ca un stăpân şi trimiţându-mi la plimbare toţi angajaţii. Mă gândeam ca nu cumva oi fi vreun asasin venit să-mi ia pielea.

— Ca să fiu sincer, nici mie nu-mi place atitudinea ta, Mustafa. Ia nu te mai da mare!

Nemişcat, Justiţiarul îşi ţinea pistolul îndreptat spre fruntea sirianului.

— Ascultă-mă bine: am nişte întrebări pentru tine. Dacă nu-mi plac răspunsurile, te-am umflat. Ceea ce vrea să spună că echipa ta o să

se trezească pe liber pentru o lungă perioadă de timp. O.K?

— Am permis de portarmă.

— Ia mai termină cu circul! Ameninţări la adresa unui agent federal, plus tot ce ştiu despre tine: suficient ca să te pun la răcoare pentru o noapte sau pentru un deceniu. M

— De acord, se bâlbâi Mustafa, am să cooperez. Dar sunt un om foarte ocupat. Hai, dă-i drumul cu întrebările.

— Cinci proprietăţi vândute într-o singură zi, acum cinci luni. Frumoasă afacere. Un sac de bani pentru tine şi agenţia imobiliară Hastings. De fapt, agenţia asta se ocupa cu spălarea de bani murdari. Acum nu mai există. Dar ăsta nu e decât un mic amănunt lipsit de importanţă.

— Sunt deja la curent. Imaginează-ţi că şi eu citesc ziarele. Chiar trebuia să ştiu totul despre activităţile lor înainte de a face afaceri cu ei? Nu sunt nici contabil, nici agent de fisc.

— Ai vândut una din case unui angajat de-al tău.

— Benjamin Cross? L-am dat afară pe individ acum două săptămâni.

— Cam trasă de păr povestea asta.

— De ce? Era un beţiv notoriu. Venea la serviciu aşa de „obosit că nu era în stare să monteze un bec, cu atât mai puţin un sistem de securitate high-tech. Ai venit să discutăm afaceri imobiliare sau politica mea de personal? Dacă ai treabă cu Mr. Cross, te sfătuiesc să-l contactezi direct şi să mă laşi în pace.

Sirianul prindea din nou curaj. Îşi reluase aerul de om de afaceri cinstit. Atunci Bolan scoase din mânecă unul din aşii lui Kurtzman.

— Anul trecut ai încercat să obţii vize şi paşapoarte pentru un frate şi doi veri din Damasc.

Sirianul bătu din gene furios. Era clar că încerca zadarnic să găsească o explicaţie cât de cât plauzibilă.

— Şi care-i problema?

— F.B.I. i-a etichetat drept teroriști. N-au reuşit să intre în America şi au fost arestaţi de Mossad la Tel Aviv. Se pare că le cam plăcea să semene bombe în drumul lor. La ora actuală putrezesc într-o închisoare din Israel.

— F.B.I. nu m-a considerat niciun moment implicat în afacerea asta.

— Aşteptau să vadă ce mai urmează. Trecem la tabloul următor: în casa pe care i-ai vândut-o lui Cross au fost găsiţi cinci teroriști.

— Teroriști? Ce porcărie mai e și asta?

— Chestia nu mai e de actualitate. Să zicem că prietenii au fost… expulzaţi definitiv. Ceea ce mă readuce la afacerea ta cu Consulatul de la Damasc, la mai povestește-mi despre fratele și verii tăi. De ce încercai să-i aduci în America?

Când Bolan își descheie haina ca să-și pună la șold Colțul Python pe care tocmai îl confiscase, Mustafa aruncă o privire suspicioasă spre Desert Eagle.

— Face parte din dotarea agenţilor federali?

— Mai ţii minte ce ți-am spus apropo de cine pune întrebările?

— Vreau să-ți văd legitimația. Mai de aproape. Și pe urmă vreau să stau de vorbă cu șeful tău.

Bolan era în impas. Își dădea seama că nu va obține nimic de la rahatul ăsta, dacă o ține tot așa. Sirianul nu era dispus să colaboreze. Își scoase legitimația și i-o arătă interlocutorului recalcitrant, apoi și-o puse imediat înapoi în buzunar. Nu-și făcea complexe, pentru că legitimația era cât se poate de autentică…

— Acum schimbăm placa, decise Justițiarul, apucându-l pe sirian de cămașă pentru a-l târî în mijlocul camerei.

— Ce naiba faci? Așa se poartă federalii cu cetățenii cinstiți?

Bolan îl purtă prin birou cu picioarele abia atingând podeaua.

— Vezi că știi? în plus, ca cetățean cinstit, ai anumite drepturi.

— Ba chiar am drepturi, împuțitule!

Dar Mustafa înțelesese că sistemul lui de apărare nu funcționa. Atunci, cu o mișcare bruscă, se degajă din strânsoare și făcu o piruetă cu pumnul strâns la spate, vrând să-l surprindă pe Justițiar cu o lovitură fulgerătoare în falcă. Însă Bolan îi ghicise intenția și se simți pe deplin îndreptățit să-i aplice o ploaie de pumni în stomac.

Apoi începu să-l care cu forța spre holul de recepție, în timp ce sirianul înjura printre gemete și gâfâieli. Era, totuși, mai neliniștit ca niciodată. Știa că adversarul lui mai are resurse. Instinctul îi spunea că o mică armată de teroriști internaționali invadase America și că îi va lua prea mult timp ca să afle de la Mustafa unde se ascund. Mai mult, armata asta putea să se deplaseze cu rapiditatea fulgerului. Bolan îi simțea prezența. Era pe undeva pe-aproape, gata să declanșeze un

asemenea val de violenţă cum America nu mai văzuse niciodată. Nu avansase nici cu un centimetru în aflarea locului unde se ascund oamenii ăştia şi tot nu avea nici cea mai vagă idee despre obiectivul sau obiectivele lor.

De data asta, Justiţiarul trebuia să admită că inamicii luaseră un avans bun.

Intrând, Faruk Malakouti constată că obiectivul fusese descris perfect cu ocazia multiplelor simulări organizate de sponsorii americani.

Muzeul Naţional al Aerului şi Spaţiului.

Mic şi îndesat, iranianul cu barba bine îngrijită pătrunse în incinta muzeului pe intrarea dinspre Independence Avenue. Găsi că imobilul masiv de marmură albă arată foarte impresionant. Colonelul nu greşise: o lipsă totală de securitate. Niciun detector de metale, niciun aparat cu raze X, nu tu zdrahoni bine înarmaţi, gata să intervină în caz de urgenţă. Paznicii în uniformă pe care îi reperă erau foarte slab echipaţi: walky-talkies şi spray-uri cu gaz lacrimogen. Majoritatea rătăceau prin sălile vaste. Rutina, obezitatea şi lipsa de antrenament îi făceau complet inofensivi, uşor de eliminat. Malakouti avu un zâmbet de satisfacţie. Totul părea atât de uşor! Cum se zicea pe americăneşte? Da, „ca şi când i-ai lua acadeaua unui copil.

Lui Malakouti îi plăcea modul de operare al sponsorilor americani. Toate parolele şi codurile îţi creau o impresie de armată în campanie. Prin această operaţiune, gândea el, se va îndeplini voinţa lui Allah.

Privi ceasul. Orele 14: 00. O zi însorită în capitala politică a Statelor Unite. O zi banală pentru duşmanii pe care îi ura aşa de mult.

Se gândi rapid la anvergura operaţiunii şi se minună de îndrăzneala complicilor lui. Ce urmăreau ei, de fapt?

N-avea nicio importanţă. El, unul, se angajase în distrugerea Satanei. Mijloacele utilizate nu-l interesau deloc.

Malakouti şi vreo douăzeci de tovarăşi ai lui trebuiau să conducă asaltul. Primiseră ordinul de a intra în muzeu în grupuri mici şi de a face pregătirile preliminare în răstimp de o oră. Muzeul se compunea din douăzeci şi trei de galerii, acoperind o suprafaţă considerabilă. Mai erau şi trei ascensoare, toaletele de la parter şi de la

etaj, apoi birourile administrative la etajul doi. Cele două niveluri deschise publicului promiteau mulţi ostatici, inclusiv femei şi copii. O pradă pe cinste.

Planul era infailibil, îşi spuse el. Simpla utilizare a forţei brute. Pe de o parte, oameni înarmaţi cu puşti şi grenade pentru lansarea atacului. Apoi, echipele speciale vor proceda la aşezarea explozibilului în dreptul tuturor ieşirilor, în timp ce alţii, în grupuri mici, vor aduna cirezile de necredincioşi sub ameninţarea puştii. Şi-i imagina deja adunaţi ciorchine, miorlăindu-se şi cerând îndurare pentru odraslele lor. Iar el avea să le arate de ce e în stare un adevărat soldat, un ales al lui Allah, care ştie să lovească, să ridice arma şi să folosească teroarea. Va trebui cu siguranţă să omoare vreo câţiva până când ceilalţi să se supună. Planul prevedea şi un anume număr de victime. Trebuiau să adune cât mai mulţi ostatici, pentru ca şansele de reuşită ale operaţiunii să crească. Fuseseră însă preveniţi să nu omoare femei sau copii. Altfel, lucrurile ar lua o întorsătură neplăcută. America întreagă s-ar putea năpusti asupra lor, spărgând uşile, dărâmând acoperişul, trăgând în toate direcţiile fără a mai lua seama la explozibil sau la numărul de victime.

Îşi săltă geanta pe umăr. Cine ar fi ghicit că era burduşită cu arme ucigătoare? Simţea inima bătându-i cu furie şi sângele clocotind în vene. Ardea de poftă să dezlănţuie asupra necredincioşilor toţi demonii din infern.

Aparatul foto i se legăna pe piept. Când se încrucişă cu Musif Kharmuni, fratele lui de arme, nu putu să nu zâmbească. Făcuseră ceva cale de la războiul din Afghanistan! Trecu prin dreptul unei scări rulante pe care stătea scris: „Interzis accesul străinilor” şi chicoti, o să mai discutăm, când o începe Războiul Sfânt!

Malakouti scrută holul în direcţia intrării dinspre Jefferson Drive. Biltman tocmai apăruse. Cu aparatul de fotografiat la brâu, aruncă o privire de admiraţie în jur şi zâmbi unui turist. Malakouti ştia că nu e decât o comedie. Niciodată nu se îndoise de loialitatea fraţilor americani. Vor rămâne solidari până la capăt. Ghicea că motivaţia americanilor din echipă era alta decât a lui. Americanii voiau ceva pentru ei şi aveau să obţină acel ceva prin sânge, dar Malakouti nu ştia ce anume. Ştia un singur lucru: că trebuie să acţioneze împreună.

Iranianul se pierdu în mulţime. Scruta feţele turiştilor şi simţea

un foc care îl frigea pe dinăuntru. Americanii ăştia aveau un aer aşa de pueril, cu absurda lor concepţie despre libertate, cu burţile pline, coapsele grase şi moi, cu bogăţia lor obscenă. Aveau nonşalanţa stupidă a rumegătoarelor.

Malakouti ura puterea, bogăţia, confortul, securitatea. Americanii ăştia aveau tot ce în ţara lui de baştină era imposibil de avut.

Viaţa ar fi fost lipsită de sens dacă nu putea să-şi răzbune poporul împotriva acestei naţiuni opulente, mult prea bine hrănite. Poporul lui era un popor de martiri. Un popor care ara şi semăna în praf. Da, voia răzbunarea pentru toate popoarele islamice din lume. Ce fericire să îl pedepseşti pe Satana şi să vezi cum îi dispare de pe faţă expresia de satisfacţie.

Aruncă o privire spre dreapta şi îl văzu pe Biltman păşind liniştit în direcţia modulelor lunare. În aparenţă, un banal cetăţean american. Nu mai rămânea decât să aştepte semnalul. Aparatul din buzunar va începe să vibreze, anunţând momentul de lansare a atacului.

Malakouti se îndreptă spre magazinul cu suveniruri. Se uită la ceas pentru a mia oară şi blestemă încetineala cu care se scurgea timpul. De la intrarea lui în muzeu nu trecuseră nici cinci minute. „Ţin-te bine. Curaj, nu mai e mult”.

Râse singur, în mijlocul mulţimii. Satana n-o să se mai ridice de sub loviturile pe care le va primi. Chiar dacă trebuia să moară ca martir al Jihadului, tot va transforma această clădire într-un mormânt.

Lamentabil, gândi Kamil al-Ashada. Într-un oraş important ca Washingtonul se găseau mii de ţinte zemoase. Un oraş frumos, care colcăia de infideli – cinci milioane după ultimul recensământ, iar lui i se încredinţase o mizerabilă ramă de metrou!

Mult înainte de recrutare, antrenament şi intrarea clandestină în Statele Unite, sirianul îşi imaginase cum o să moară, într-un glorios atac kamikaze, urcând treptele Capitoliului. Şi uită-te la el! Nu era decât un banal purtător de explozibil. Treaba lui era să apese pe un buton de rahat ca să omoare o mână de necredincioşi. Poate şi nişte oameni importanţi, printre ei, dar lucrul nu era deloc sigur. În schimb, va încăleca pe ghiuleaua de foc şi se va urca direct la Allah. Visase să

explodeze împreună cu bomba în mijlocul unei turme de turişti care stau la coadă la Washington Monument, sau mai bine să aştepte să ajungă în vârful colinei şi să declanşeze acolo o deflagraţie care ar distruge obeliscul şi ar proiecta zeci de cadavre până pe peluzele Casei Albe!

Atâtea ţinte şi aşa de puţini luptători în Jihad. Ce păcat!

În ultimă instanţă, misiunea lui nu era chiar aşa de umilitoare. Aruncă o privire spre călătorii din vagonul plin ochi. Ora de vârf, ora ideală. Şansele să fie remarcat erau mici, pentru că aici nimeni nu se uita la nimeni. Călătorii aveau mare grijă să nu-şi încrucişeze privirea cu vreun alt pasager. Ziare, reviste, cărţi în ediţie de buzunar sau walkman-uri – fiecare se refugia în micul lui univers. Kamil al-Ashada simţi cum urcă în el ura. Un vagon plin de vite duse la abator şi el, conducătorul.

Urcase la capătul liniei Orange, staţia Vienna, târând cu dificultate după el sacul de marinar în care se găsea o încărcătură de treizeci şi şase de kilograme de explozibil. Avantajul de a urca de la capăt era că poţi să stai jos. Se găsea în ultimul vagon, lângă uşă, cu sacul de marinar la picioare.

Vagoanele se umplură şi mai mult la staţiile Ballston şi Courthouse. Unii pasageri trăgeau cu ochiul la locul liber de lângă el dar nimeni nu insista. Sacul era enorm şi ocupa mult loc.

Staţia următoare: Rosslyn. Joncţiunea cu Blue Line. Cu două zile înainte parcursese acelaşi traseu în recunoaştere. La ora asta a zilei, peronul era plin de oameni care se întorceau acasă de la muncă. Privi ceasul, îşi trecu limba peste buzele uscate. Simţi o picătură rece de sudoare pe ceafă. În cinci minute, Războiul Sfânt va începe. După instrucţiunile pe care le primise, trebuia să se dea jos, să urce pe scara rulantă şi să se întâlnească în stradă cu un camarad căruia i se încredinţase o altă misiune şi care cunoştea itinerarul fugii lor. Din momentul acela, putea să se întâmple orice, lui Khamil al-Ashada nu-i mai păsa. Singurul lucru important era participarea lui la Jihad şi urcarea în rai, la Allah.

Vocea conductorului anunţă următoarea staţie: Rosslyn. Kamil tresări. Cu greu se abţinea să nu intre în panică. Metroul deja încetinea. Drace! Se lipiseră toţi de uşă. O să trebuiască să zică pardon de zece ori înainte să poată pune piciorul pe peron şi îi va fi greu să le-o ia înainte

pe scara rulantă, dar aşa trebuia să facă. Calculase numărul de secunde de care avea nevoie pentru a ieşi din vagon, abandonând sacul cu explozibil, chiar înainte ca uşile să se închidă la loc.

Rama se opri, uşile se deschiseră. Călătorii coborâră. Alţii urcară în locul lor. Kamil aşteptă fix cinci secunde înainte de a se ridica în picioare. Cu privirea în pământ, îşi croi drum printre oameni.

În secunda următoare inevitabilul se produse. Vocea pe care o auzi în urechi îi îngheţă sângele în vine.

— Alo, domnule, sacul! Domnule!

Creierii îi luară foc. În niciun caz nu trebuia să o rupă la fugă.

Tentaţia de a privi înapoi era mare. Dar se sili să avanseze şi începu din nou să respire abia când auzi soneria care anunţa închiderea uşilor. O clipă mai târziu, rama se punea în mişcare cu un scrâşnet de şine, împingând un val de aer pe peron.

Kamil îndrăzni să arunce o privire către scena pe care tocmai o părăsise. Văzu în vagon chipuri mirate. Se uitau înspre locul de pe care se ridicase. Un om se aplecă deasupra sacului lui de marinar. Deznodământul era foarte aproape. Visul avea să devină realitate. Îşi va câştiga locul în rai!

Era înecat într-o mare de trupuri fără suflet când îşi puse mâna în buzunarul de la bluzon. Găsi cutiuţa şi apăsă pe buton. Mecanismul era acţionat.

— Pentru gloria lui Allah! murmură el.

Văzu spatele ultimului vagon afundându-se în tunel şi o rupse la fugă pe scara rulantă. Simţea că are aripi la picioare. Apoi îl ajunse din urmă bubuitul exploziei, care făcu să-i tremure pământul sub picioare. Zgomotul fu atât de puternic şi dură atât de mult încât teroristul crezu că pereţii o să-i cadă în cap. Într-o avalanşă de beton şi oţel, şi că va fi cu siguranţă îngropat sub dărâmături. Se produsese un asemenea cataclism încât mintea lui Kamil nu mai putea să absoarbă teroarea care îl înconjura. Nu teroarea, se corectă el în gând, ci frumuseţea momentului.

„Urcă mai departe. Mişcă-ţi picioarele. Ajungi la nivelul străzii. Ieşi. E momentul tău de glorie. L-ai visat toată viaţa.

Când Kamil al-Ashada ajunse pe trotuar se auzi o nouă explozie asurzitoare. Pentru urechile lui era o muzică divină.

Privi spre dreapta şi zâmbi larg la vederea unei imense mingi de

foc care se ridica din clădirea CIA, opera partenerului lui unul dintre şoferii camionetelor UPS.

Surâsul i se şterse de pe faţă şi o rupse la fugă, ferindu-şi capul cu braţele. Cioburi de sticlă, aşchii de beton şi de oţel plouau în stradă. Auzi încă o dată strigăte de groază şi urlete de durere venind din toate direcţiile.

Ploaia de resturi de moloz continuă mult timp. Sediul gazetei USA Today ardea ca un rug. Urmă apoi o implozie a ferestrelor. Kamil ştia că personalul marelui jurnal e prizonier al unui imens nor de fum amestecat cu flăcări şi izbucni în râs în timp ce în jurul lui oamenii urlau de frică şi de durere.

Războiul împotriva Satanei începuse.

Capitolul IX

Odată cu trecerea timpului, furia şi frustrarea creşteau. Informaţiile de care avea nevoie Hal Brognola întârziau să apară. În picioare în faţa ferestrei, marele şef privea distrat forfota străzii. Gândurile i se învârteau în gol. Prea multă cafea, prea multe ţigări, prea multă nelinişte şi mai ales prea multe întrebări rămase fără răspuns. În dosarul care acum se numea „dosarul fantomelor. Cine îi va oferi în sfârşit un răspuns sau cel puţin o ipoteză credibilă?

Cu fălcile încleştate privea pe fereastră. Angajaţii birourilor din jur se întorceau din pauza de prânz. Sediul Ministerului de Justiţie făcea parte dintr-un complex triunghiular de clădiri federale.

Brognola era zdrobit de oboseală. Nu-şi mai părăsise biroul de mai multe zile şi nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai luase o masă adevărată. Rahat, rahat şi jar rahat! Niciun indiciu, cât de mic! La ce-i serveau nişte informaţii vechi despre doisprezece soldaţi ai Forţelor Speciale daţi dispăruţi şi un agent CIA renegat, poreclit… Măcelarul? Toată lumea din jurul lui Brognola aştepta disperată ca ceva să se mişte. Toţi se temeau de ce putea fi mai rău, fără a şti de unde ar putea veni răul.

Nici măcar Mack nu găsise ceva palpabil. După ce închiriase o cameră de motel la Fairfax, pentru convorbirea lui prelungită cu Mustafa, se întorsese cu mâinile goale. Sirianul refuza categoric să dezvăluie vreun indiciu. La început, Brognola cochetase cu ideea de a-l duce pe nemernic la Black Warriors Ranch, cu ochii legaţi, şi a-l lăsa acolo să mustească în suc propriu până când clachează şi scuipă vreo

informaţie utilizabilă Dar sirianul, cel puţin în aparenţă, era un cetăţean onorabil. Dacă voia, putea să le creeze mari probleme. Până şi Brognola, cu toată cartea albă pe care i-o dăduse Preşedintele n-ar fi putut muşamaliza sechestrarea unui cetăţean pentru simpla bănuială de implicare într-o afacere dubioasă. Ar fi fost un abuz de putere complet ilegal. Mustafa reuşise să-l convingă pe Bolan de culpabilitatea lui. Pentru moment, lui Brognola îi era de-ajuns. Dar reţinerea lui Mustafa sub acuzare de tentativă de omor asupra unui ofiţer federal n-ar sta niciodată în picioare în faţa unui judecător, în condiţiile în care agentul în chestiune n-ar apărea şi el. Iar Bolan rămânea în continuare omul cel mai ascuns din Statele Unite. Totuşi, federalul era convins că numai amicul lui era în stare să scoată ceva de la sirian. Fără îndoială, Justiţiarul era un maestru în materie de război psihologic. Numai Dumnezeu ştie ce momeală i-ar fi putut flutura lui Mustafa pe la nas pentru a-l obliga să scuipe tot ce ştie. Trebuia musai să-l facă să vorbească, să dea un indiciu oricât de mic despre eventualitatea unui atac terorist masiv pe pământ american. Dacă sirianul ştia ceva…

Brognola privea mai departe strada. Observă o camionetă UPS care se apropia cu viteză mică. Şoferul căuta un loc de parcare dar nu-l găsi. Îşi opri vehiculul în paralel cu o altă maşină şi lăsă semnalizatoarele aprinse. Un om în uniforma maro tipică angajaţilor societăţilor de livrare la domiciliu coborî.

Brognola îl urmări maşinal cu privirea. Cu o mapă în mână se îndepărta cu toată viteza de vehicul. Pentru o secundă, Brognola se întrebă de ce naiba se pusese să alerge tocmai în direcţie opusă faţă de clădirea Ministerului de Justiţie, apoi nu se mai gândi la asta.

Se întoarse cu spatele la fereastră şi tocmai se îndrepta către birou când o explozie zgudui toată clădirea. Din reflex, se trânti pe podea şi îşi acoperi capul cu braţele. Cioburi de sticlă zburară prin toată încăperea.

Abi Mumrak avusese norocul de a prinde un loc liber în partea din spate a autobuzului. Ca un elev conştiincios ce era, îşi făcuse temele. Executase acţiunea de recunoaştere între staţia în care primise ordinul să se urce şi capătul liniei. Asta se întâmplase cu o zi în urmă. Acum, era pe bune.

Timp de şase luni trambalase împreună cu colegul lui de cameră

zeci şi zeci de valize. În ochii vecinilor nu erau decât doi emigranţi care se instalau la periferia Washingtonului, deja invadat de oameni de origine străină. Arlingon, Virginia. Cine să se alarmeze de un astfel de du-te-vino?

Dar toate valizele pe care le cărau în apartament erau umplute cu explozibil. În tranşe de câte zece sau douăzeci de kilograme, ajunseseră în final să adune cam o jumătate de tonă. Le trebuiseră şase luni ca să conecteze totul la o singură frecvenţă radio.

Misiune îndeplinită. Îşi părăsiseră apartamentul.

Abi Mumrak avea acum la picioare un sac de marinar încărcat cu treizeci de kilograme de explozibil.

În mai puţin de un minut, scrâşnetul frânelor avea să anunţe staţia unde trebuia să coboare.

Mumrak se trezi brusc din visare. Aruncă o privire în faţa lui şi numără pasagerii. Nu mai mult de vreo douăzeci. Şoferul şi ceilalţi călători îşi ţineau ochii îndreptaţi înainte. Nu bănuiau ce avea să li se întâmple.

Mumrak se aplecă şi scoase prelata în care sacul fusese înfăşurat. Observă că îi tremură mâinile şi că broboane de transpiraţie îi apăruseră pe frunte.

Cu grijă, desfăcu arcurile metalice interioare ale învelitorii. Nimeni din autobuz nu-şi va da seama că Mumrak coboară cu mâinile goale, lăsând sacul în urma lui. Păşi pe interval cu paşi repezi, dar nu foarte repezi, ca să nu atragă atenţia. Era unul din trucurile învăţate de la sponsorii americani. Mai rămăsese mai puţin de un minut. Numărătoarea inversă începuse. Îşi simţi creierii ca nişte baterii electrice încărcate.

În apropierea spitalului Vencor, verifică ora pe ceas. Ajungeau la fix. Chiar în acest moment războiul fusese declanşat. Trase de cordonul vechi pentru a-şi semnala coborârea. Clopoţelul răsună. Venise timpul să-şi aducă propria-i contribuţie la Războiul Sfânt.

Abu Mumrak stătea în picioare pe interval, cu sacul gol aşezat lângă el. Frânele scrâşniră. Mumrak se afla chiar lângă uşă. Venise clipa. Sângele îi fierbea. Vinele îl ardeau. Sosise ceasul răzbunării, îşi repeta el. America îşi va plăti datoriile. Ea îl privase de tot ceea ce oamenii acestei ţări considerau că li se cuvine.

Odată coborât din autobuz, scoase un lung oftat. Era liber, se

simţea uşurat. Simţi atunci o recunoştinţă nemărginită pentru sponsorii lui americani, care îi oferiseră această şansă. Allah să fie lăudat. Căile lui Allah sunt necunoscute.

Un gând îi trecu prin minte ca un fulger. De azi înainte nu va mai trebui să care gunoaiele altora. Nu va mai trebui să cureţe, să frece, să dea cu mătura. Nici să sufere umilinţa de a trebui să se arate recunoscător unui popor demn de dispreţ.

Acum era un om liber. După şase luni de muncă abrutizantă, după şase luni de sclavie, va spune în sfârşit ce avea de spus. O să-i transmită Satanei un salut cu totul şi cu totul special. În numele tuturor popoarelor islamice oprimate într-o bună zi, când se va întoarce în patrie, îl vor primi ca pe un erou. ca pe un cuceritor. Şi Mumrak începu să se îndepărteze de staţie apucând-o pe Carlin Springs Road. Auzi cum autobuzul intră în viteza a doua şi simţi în nări mirosul înecăcios al fumului de motor Diesel. Începu să alerge uşor şi scoase din buzunar cutia neagră.

Trase adânc aer în piept şi, cu degetul mare, activă dispozitivul de declanşare, urmând cu exactitate instrucţiunile sponsorilor. Văzuse mingea de foc de nenumărate ori, în visele lui. Era enormă, strălucitoare, glorioasă, puternică precum soarele. Urca deasupra lui pe cer. acolo unde el se ţinea mândru, măreţ, intransigent. Ochii lui absorbiseră suflul exploziei. Sufletul lui se hrănise din magia ei.

În realitate, lucrurile se petrecură altfel.

Carcasa veche a autobuzului se topea, spulberată. Bucăţi de caroserie zburau în toate direcţiile. Unda de şoc fu atât de puternică încât Mumrak se trezi ridicat în aer. după care se prăbuşi pe spate! Timp de o fracţiune de secundă îşi închipui că murise, ucis de explozie. Orb, surd, cu trupul răvăşit de şocul exploziei. Apoi auzi masa grea a caroseriei izbindu-se de sol.

Întoarse capul în direcţia bufniturii. Prin norul de praf putu distinge siluete mutilate, însângerate. Câteva victime fuseseră proiectate pe trotuar, în timp ce resturi de tablă continuau să plouă peste ele. I se păru că vede un bătrân clătinându-se ca un om beat, cu un braţ smuls din umăr. Dar simţurile lui Mumrak erau încă amorţite. Poate că doar i se păruse.

Tânărul îşi veni în fire. se ridică de jos şi, spre marea lui mirare, începu să alerge. Cobora panta colinei. Vederea i se limpezea cu fiecare

pas. Se întoarse şi văzu fumul urcând spre cer în apropiere de Columbia Pike Road. Exact la timp.

Nu putu să-şi reţină râsul şi se puse din nou pe alergat. Venise în ţara asta cu sufletul plin de ură pentru tot ceea ce reprezenta Satana, ferm hotărât să-şi aducă aportul la Jihad.

— Bine aţi venit în Statele Unite! Nenorociţilor! răcni el.

Vagonul de metrou se opri legănându-se. Venind din difuzor, vocea nervoasă a conductorului rupse tăcerea. Mohammed Balbek ştiu imediat despre ce e vorba.

— Atenţie, vă rog! Toţi călătorii sunt invitaţi să coboare la staţia următoare. Repet, toţi călătorii trebuie să coboare la staţia următoare. Toţi călătorii sunt rugaţi să iasă din staţie la suprafaţă.

Balbek cerceta feţele pasagerilor din vagonul plin ochi. Toţi voiau să ştie motivul acestei invitaţii total neobişnuite. Conductorul anunţă că e vorba de o urgenţă şi nu de o defecţiune tehnică. Îşi repetă dispoziţia ca toată lumea să iasă din subteran şi le ceru tuturor cât mai mult calm.

Pentru Balbek mesajul era uşor de interpretat. Războiul începuse. Duşmanul deja trecuse la măsuri defensive.

Păcat că viaţa lui avea să se sfârşească aşa de curând. De la bun început fusese însă menit să se sacrifice. Nu, lui Balbek nu-i părea rău să moară pentru cauză. Asta era datoria oricărui soldat în Jihad. Era cea mai mare onoare. Trebuia să vâneze şarpele veninos, să-l extermine. Până când va veni clipa aceea, niciun bun musulman nu va şti ce e odihna. Bărbaţi, femei, copiitori trebuiau să se alăture luptei împotriva neomului. Îşi trăise cei douăzeci şi cinci de ani ai săi în căutarea prilejului de a deveni martir, spre gloria lui Alah. Gândul că va muri îi mângâia sufletul. Va fi o moarte frumoasă, eroică.

Balbek se aplecă să deschidă fermoarul sacului lui de marinar. Scoase pistolul mitralieră. Încărcătorul era aşezat la locul lui, siguranţa ridicată. Nu-i mai rămânea decât să apese pe trăgaci. Nu avu nicio clipă de şovăire.

Teroare. Haos. Primele gloanţe sfâşiară spatele pasagerilor din faţa lui. Trupurile se prăbuşiră unul peste altul, se îngrămădiră în dreptul uşii.

— Moarte Americii! Jos cu Satana! strigă el.

Se răsuci când spre stânga, când spre dreapta. Trăgea fără oprire. Văzu cu satisfacţie cum victimele lui se călcau în picioare, încercând să scape din bătaia mitralierei. Îşi opri tirul pentru o clipă. Urletele de durere nu făcură decât să-i redeştepte ura şi hotărârea. Faţa îi era stropită de sângele victimelor sale. Trase mai departe, în vacarmul asurzitor. Răsucindu-se din nou, trimise o ploaie de proiectile în pieptul unei americance grase, care încercase să-i smulgă arma.

— Eroismul şi moartea sunt la îndemâna oricui, hohoti el.

Ştiind că încărcătorul avea să se termine, scoase din buzunarul vestei o cutiuţă neagră şi declanşa comanda de detonare pentru întreaga încărcătură din sacul de la picioare.

Un bătrânel slab se puse pe urlat.

— Are o bombă! Are o bombă! Lumea începu să strige că trebuie oprit, prins, mobilizat. În momentul în care apăsa pe buton, totul i se păru că se mişcă cu încetinitorul.

— Moarte Americii! Şi declanşă maşina morţii.

Nu vor reuşi să mai iasă vii din centrul comercial Tyson's Corner. Dar lucrul era bine ştiut şi Hamid al-Masouk era chiar foarte mândru de asta. Războiul îţi cerea să te sacrifici pentru binele tuturor soldaţilor islamici.

Pătrunse în marele magazin cu sacoşa plină de grenade. La şold, avea cartuşele pentru pistolul mitralieră Ingram MAC-10 şi în palmă juca o grenadă rusească F-1. Îi făcu un semn din cap tovarăşului lui, Talibaba. Trecând de uşă, apăsă pe butonul beeperului pentru aşi atenţiona coechipierii. Ştia că jumătatea cealaltă a echipei pregătea lovitura la nivelul inferior, la capătul opus al centrului comercial.

Împreună, scoaseră cuiele şi lansară grenadele. Aruncară ouăle de oţel direct pe tejghelele îndărătul cărora femei machiate şi parfumate vindeau bijuterii şi parfumuri. Chiar şi de la distanţă, exploziile gemene răsunară asurzitor. Privită cu coada ochiului, scena de groază apărea în contururi estompate. Dar exploziile aruncaseră în aer nenumărate fragmente de metal, aşchii de lemn preţios şi de sticlă. Un val de căldură zdrobitoare se năpusti pe uşile marelui magazin. Hamid al-Masouk se simţea ca în centrul unui ciclon. Cu ochii pe jumătate închişi, se năpusti asupra obiectivului următor. Îşi scoase

pușca mitralieră Ingram MAC-10 de sub pardesiu.

Hamid al-Masouk știa prea bine că în scurtă vreme toate poliţiile din Fairfax County şi din Statul Virginia îşi vor face apariţia în forţă. Vor lua cu asalt cuibul de lux frecventat de duşmanii cei bogaţi ai Islamului. Nici nu mai auzea urletele de groază. Cu arma bine strânsă în mâini se bucura de numărul mare de ţinte vii care i se ofereau. La sosire, îşi pusese în gând să doboare cel puţin zece necredincioşi, înainte ca forţele de ordine să-l expedieze spre locul unde îşi va primi recompensa divină.

Acum putea să moară fericit.

Brognola nici nu luă în seamă sângele care i se prelingea pe faţă. Rănile erau superficiale. Reuşise să iasă din clădire şi se simţi cuprins de o furie rece la vederea masacrului care se întindea cât vedeai cu ochii. Niciun ţipăt. Niciun geamăt. Cu pistolul Glock 17 în mână, ţintea neantul: un nor de fum care se târa deasupra trupurilor fără viaţă. Spera din toată inima să poată pune mâna pe nemernicul care fusese în stare să facă aşa ceva.

Nimic. Şoferul camionetei UPS se volatilizase demult. Priveliştea din jur ar fi putut să-l facă să plângă până şi pe soldatul cel mai călit.

Era un asasinat în masă, un adevărat carnagiu.

Urletul strident al sirenelor pătrunse până la el, în ciuda vuietului din urechi. Ambulanţele şi maşinile de poliţie veneau din toate direcţiile. Agenţii F.B.I. şi de la Justice Departament soseau în masă, pentru a face un prim bilanţ al ororii.

Tremurând de furie, Brognola îşi căută celularul. Nu era decât un om căruia putea să-i telefoneze. Un singur om. Formă numărul lui Mack Bolan.

Colonelul Becker îşi contactă oamenii prin radio pentru a primi rapoarte asupra situaţiei. Proiectul lui începea să prindă formă. Flăcările cuprindeau oraşul. Era timpul să treacă la lucruri mai serioase.

Când micul lui convoi compus din trei camionete ajunse pe Jefferson Drive, Becker declanşa semnalul pe beepere. Acum putea să vadă clar infernul de la National I Air and Space Museum. O mare de oameni se năpusteau afară din muzeu, cuprinşi de panică. Coborau

treptele în fugă, bulucindu-se şi împiedicându-se unii de alţii.

Edward Vinyard frână brusc. Cauciucurile scrâşniră şi maşina se opri. Poliţia! Motociclişti, lângă o gheretă stradală de hot-dogs. Toţi în poziţie, cu staţii şi pistoale în mână.

— Go! ordonă Becker.

Deschise portiera laterală a camionetei şi le aruncă poliţiştilor nişte înjurături, ca să le distragă atenţia.

Tactica funcţionă. Becker şi Vinyard se culcară la pământ, scoţându-şi pistoalele şi ochind ţinta. Motocicliştii se întoarseră toţi deodată. Becker aruncă o privire scurtă către cele trei echipe de câte zece oameni înarmaţi cu pistoale mitralieră Hecker & Koch MP-5, gata de atac. Trebuiau să-şi forţeze intrarea în muzeu.

Motocicliştii ezitară o clipă în faţa micii armate, bine echipată şi în ţinută de luptă. Erau încercuiţi. Becker şi Vinyard lansară atacul fără cea mai mică şovăială. Trăgeau foc după foc, ţintind la cap, pentru că vestele antiglonţ deveniseră obligatorii pentru poliţiştii acestui oraş în care criminalii dispun de un arsenal care depăşeşte cu mult dotarea forţelor de ordine.

Mulţimea cuprinsă de isterie se revărsa în masă din muzeu, dar Becker prevăzuse că se va întâmpla aşa, odată cu lansarea grenadelor lacrimogene în galerii. Pentru reuşita operaţiunii, avea nevoie de un mare număr de ostatici, dar nici nu voia să se împiedice de prea mulţi oameni în jur.

Din câteva salturi urcă treptele cu pistolul şi puşca mitralieră în mâini. Înăuntru, răpăitul armelor de foc deveniseră şi mai puternice.

Capitolul X

Phantom Alpha Six reuşise să pătrundă în Muzeul Naţional al Aerului şi Spaţiului. Acum Becker trebuia să facă ordine, să transforme haosul în maşinărie bine unsă. Preluă comanda operaţiunilor, dădu ordin să se adune ostaticii. Deciziile lui trebuiau executate ad litteram, căci în scurtă vreme aveau să apară forţele de ordine. Comandă ocuparea întregii clădiri, regruparea ostaticilor şi instalarea explozibilului la toate ieşirile, fără excepţie.

Colonelul ştia că viitoarea lui problemă vor fi trupele musulmane. Holurile şi cele două intrări erau deja înţesate cu cadavre. Becker trebuia să-i împiedice pe teroriştii fundamentalişti să se dezlănţuie. Ura lor dementă împotriva Satanei ar fi putut deturna

acţiunea de la obiectivul ei principal.

Ordonă începerea operaţiunii de minare a muzeului şi constată cu satisfacţie că echipele dădeau zor, fixând bare de explozibil C-4 de pragul fiecărei uşi. Deja Weathers şi Kurchin intrau în sala transporturilor aeriene, pentru a ocupa acoperişul.

În timp ce oamenii lui acţionau după planul prestabilit, îşi fixă comandamentul în sala avioanelor de vânătoare. De acolo, apelă prin radio fiecare echipă pentru a evalua situaţia. Totul se petrecea aşa cum fusese prevăzut. Personalul din birourile administrative de la etajul 2 fusese neutralizat. Ascensoarele scoase din funcţiune, porţile garajului subteran minate. Toate comunicaţiile distruse. Din galerii continuau să apară turişti speriaţi. Artillon preciză că trebuise să omoare câţiva ostatici care se gândiseră să facă pe eroii, dar că sălile, în mare, se goleau după ordine. Nu mai era nimeni la etajul întâi, nici în galerii, nici în sala de cinematograf. Biltman în schimb se mulţumi să confirme laconic că planul fusese executat.

În sfârşit, victoria era aproape, chiar dacă aici în muzeu nu se dădea decât o bătălie din marele război.

Deodată, o dublă explozie zgudui toată aripa dreaptă a clădirii. Scoţând capul pe uşă, Becker observă flacăra care se înălţa deasupra avionului Douglas DC-3 din sala de alături. Fără îndoială, rodul muncii lui Weathers şi Kurchin: câteva grenade de 40 mm, lansate de aruncătoarele lor M-16/M-203. Deja bubuiau pe tabla avionului. Crampoanele zburară prin fum pentru a se agăţa de o grindă dezgolită de explozie. Cei doi urcară pe acoperiş şi Becker îi urmă. Instalară o antenă radar miniaturizată. Acoperişul era alcătuit din patru secţiuni distincte. Colonelul plasă opt lunetişti, doi pentru fiecare secţiune Patru cu faţa spre Jefferson Drive şi patru spre Independence Avenue. Tocmai se urca materialul de luptă şi explozibilul, prin escaladarea venerabilului edificiu.

Frumoasă treabă şi bine făcută. Ca la carte. Becker îşi îngădui un moment de răgaz, cântărind admirativ eficacitatea echipei sale. Dacă aliaţii din Al-Qaida păcătuiau oarecum prin amatorism, făceau în schimb dovadă de o nemărginită bunăvoinţă.

Apoi, aşa cum era de aşteptat, maşinile poliţiei debarcară în trombă pe Jefferson Avenue-Dinspre Independence Avenue se auzeau deja sirene.

Uniformele albastre se aşezară în formaţie de luptă, cu armele gata de atac.

— Îmi trebuie un zid de ostatici în dreptul uşilor şi de-a lungul faţadei, ordonă Colonelul unui grup de palestinieni.

Era o operaţiune pe care o repetaseră de nenumărate ori. O cunoşteau pe dinafară. Bineînţeles, trebuiră să facă uz de forţă şi să tragă vreo câteva salve în aer pentru a-i convinge pe cei mai recalcitranţi, dar în mai puţin de două minute, oamenii lui Becker reuşiră să alinieze vreo treizeci de ostatici în faţa fiecărei uşi şi mai bine de cincizeci de-a lungul pereţilor exteriori. Se auziseră câteva proteste printre răcnetele teroriştilor, dar, în ansamblu, ostaticii cooperau. Aliniaţi umăr lângă umăr, trebuiră să-şi lipească feţele de geam şi să ridice mâinile deasupra capului.

Becker dispunea acum de un zid uman. Era timpul să se adreseze naţiunii.

Max Kelly se uită la ceas. Apoi puse mâna pe telecomandă, deschise televizorul şi tăie sonorul.

Erau toţi grupaţi în salonul din spate al casei. Scott, singur, supraveghea peluza şi strada de la fereastra unei camere de la etaj.

Familia senatorului se înghesuia pe una din canapele, cu mâinile prinse la spate în cătuşe. Senatorul Walker renunţase să mai poarte vreun dialog, după refuzul categoric al lui Kelly de a-i răspunde la întrebări. Walker era un bun soldat. Ar fi păcat să fie nevoit să-l suprime.

Mercenarul aruncă o privire spre Jamal şi Fasrah, postaţi în fundul încăperii. Văzu în ochii lor un licăr pe care ştia că niciodată nu-l va putea înţelege. Coechipierii islamici luau parte la operaţiune cu o nespusă plăcere.

aproape că se aştepta să-i vadă izbucnind în râs şi destupând o sticlă de şampanie.

Se uită din nou la ceas. Venise timpul. Dădu drumul la sunet şi mută nebuneşte de pe un canal pe altul. Peste tot reportaje speciale. America nu mai văzuse aşa ceva. Un coşmar pentru această superputere, ţara cea mai bogată din lume. În câteva minute, o mică armată semănase teroarea şi anarhia. O superbă demonstraţie a slăbiciunii şi vulnerabilităţii uriaşului. Preţul recăpătării demnităţii şi a

unui simulacru de securitate va fi colosal. Nu au vrut să înţeleagă după atentatele de la 11 septembrie 2001. De data asta nu mai aveau de ales!

Kelly privea hipnotizat ecranul. Maşini de poliţie pe străzi, elicoptere pe cer. nave încărcate cu militari pe fluviul Potomac. reporteri arătând cu mâna în direcţia ambulanţelor şi a clădirilor în flăcări. Kelly recunoştea ţintă după ţintă. Trecea de pe un canal pe altul, pentru a privi iar şi iar aceleaşi imagini. Într-un târziu se opri pe canalul CNN şi se întoarse către senator:

— Cred că reportajul ăsta ar putea pune lucrurile în perspectivă pentru dumneavoastră, sir. O jurnalistă tânără şi drăguţă, complet depăşită de situaţie, se învârtea înconjurată de o mulţime de ambulanţe şi de vehicule ale poliţiei şi pompierilor. Părul lung îi zbura în toate părţile, răvăşit de curentul stârnit de două elicoptere Medătar, care tocmai aterizau în mijlocul bulevardului. Staţia de metrou Rosslyn. Dădu sonorul mai tare.

— Locul acesta arată ca un teatru de război. Este singura modalitate de descriere. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina vreodată ce se întâmplă aici şi nimeni nu poate să ne ofere nici cea mai mică explicaţie pentru acest masacru.

Vocea jurnalistei tremura de emoţie. Femeia părea în pragul isteriei. „Nu e o bună profesionistă, gândi Kelly fără niciun pic de ironie. Tânăra reuşi să se calmeze şi Kelly ascultă cu atenţie urmarea.

— Autorităţile au anunţat cincisprezece atacuri teroriste asupra oraşului şi împrejurimilor. Suntem în măsură să vă confirmăm zece. Nu se cunoaşte numărul morţilor şi al răniţilor, dar spitalele din regiune nu mai pot face faţă solicitărilor. Tocmai am aflat că au fost mobilizate armata, garda naţională şi infanteria marină, pentru apărarea oraşului şi a împrejurimilor.

Kelly schimbă canalul. În plan apropiat, faţa unui bărbat de vreo cincizeci de ani, cu tâmplele grisonate învârtea în mâini câteva foi de hârtie, cu un aer pierdut. Kelly recunoscu în fundal clădirile cu însemnul Tyson’s I Corner.

— Pentru moment, numărul victimelor de la Centrul comercial nu poate fi evaluat. Dar poliţia a confirmat că este vorba de acţiunea a patru teroriști, acesta este termenul cel mai nimerit. Ţara de provenienţă şi motivele nu sunt cunoscute până la ora actuală…

Kelly avu un zâmbet de triumf. Era clar că reporterul nu reuşise încă să conştientizeze anvergura evenimentelor. Îşi debita textul în viteză, bâlbâindu-se.

— ...au fost în final ucişi de poliţia comitatului Fairfax în acţiunea de luare cu asalt a Centrului comercial...

Reporterul îşi duse mâna la ureche şi scoase un lung oftat.

— Aflăm chiar acum că zece, poate cincisprezece ofiţeri ai poliţiei comitatului au căzut în timpul asaltului. Cifra exactă rămâne de confirmat. Se pare că teroriştii au lansat un atac kamikaze asupra poliţiei. După primele informaţii de care dispunem, erau înarmaţi cu grenade şi...

Kelly tăie sunetul. Auzise destul. Văzu furia din ochii senatorului şi vălul de oroare de pe faţa soţiei lui. Fasrah şi tahmal chicotiră discret, apoi îşi şoptiră ceva în arabă.

— Deci sunteţi terorişti? Faceţi parte din grupul venit să semene teroarea în această ţară? ridică vocea politicianul, a cărui furie se dovedise mai puternică decât prudenţa.

— Doamne, dacă ce am văzut este adevărat...

Doamna Walker nu apucă să-şi termine fraza.

— Doamnă, vă confirm că este cât se poate de adevărat. Şi nu e decât o mică parte din ceea ce se va întâmpla, iar dumneavoastră, domnule senator, ştiţi la fel de bine ca şi mine că, în război, teroriştii sunt luptătorii pentru libertate ai uneia dintre părţi.

Doamna Walker îi aruncă lui Kelly privirea unui om nedumerit.

— Nu sunteţi cavaleri cruciaţi! Nu luptaţi pentru libertate! Toate vieţile astea... toţi oamenii ăştia nevinovaţi... De ce au trebuit să moară?

— Nimeni nu e cu adevărat nevinovat, doamnă Walker. Soţul dumneavoastră a înţeles foarte bine. Suntem în război.

— Nu. nu pot şi nu vreau să vă înţeleg motivele. Soţia mea are dreptate: sunteţi nişte oameni bolnavi, nişte animale, nişte sălbatici.

— De acord. Am încheiat conversaţia. Toată lumea ascultă cu atenţie. De acum încolo oraşul e în mâinile noastre. Nu vă mai obosiţi să înţelegeţi cine suntem. Obiectivul nostru este pur politic dar, în război, banii sunt motorul!

Senatorul Walker clătină din cap şi strânse din dinţi.

— Înseamnă că noi suntem momeala, sfârşi el în şoaptă.

— No, sir. Nu momeala, asul din mânecă. Foarte curând, vom afla cam la cât îşi evaluează electoratul scaunul din Senat, răspunse Kelly, apucând din nou telecomanda.

Aruncă o privire în direcţia coechipierilor lui şi se întoarse către ostatici cu un surâs ironic.

— Şi dacă ne-am destinde un pic, uitându-ne la ceva amuzant? Ador ştirile, voi nu? Sunt convins că băieţii dumneavoastră o să-şi aducă aminte mult timp de-aici încolo că au fost martori în direct ai unui eveniment de o asemenea importanţă.

Oraşul era complet asediat. Imposibilul se produsese. Scenariul cel mai negru, ipoteză teoretică îndelung dezbătută cu uşile închise la Pentagon, de toate agenţiile de informaţii, de forţele de ordine, devenise o realitate concretă şi înspăimântătoare.

Justiţiarul se găsea în vastul birou al Numărului Unu de la Ministerul Justiţiei. Mocheta era acoperită de un strat gros de cioburi din ferestrele pulverizate de explozie. Din stradă urca urletul sfâşietor al sirenelor.

Din cauza asediului total al capitalei, fuseseră mobilizate toate unităţile de intervenţie. Toate unităţile poliţieneşti şi medicale ale oraşului erau în picioare. Dar Justiţiarul se gândea cu teamă că până acum nu fusese executată decât uvertura.

Brognola închise telefonul securizat, în linie directă cu Biroul Oval. Un fir de sânge încă se mai prelingea pe faţa înaltului oficial federal.

Ochii lui Bolan întâlniră privirea epuizată a vechiului său prieten. Ţipete de panică încă mai urcau până la ei din stradă, prin ferestrele sparte.

Brognola se ridică într-un târziu.

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce National Air and Space Museum! Muzeul ăsta nu prezintă niciun interes strategic, militar, politic sau de orice altă natură.

Bolan nu găsea nici el vreo explicaţie pentru luarea cu asalt a unui muzeu.

— De ce. pentru numele lui Dumnezeu. De ce? repetă Brognola.

Justiţiarul trase adânc aer în piept şi se forţă să se calmeze. Ştia că nu-i foloseşte la nimic să se lase dominat de furie. Trebuia să

gândească clar, logic.

— Vrei să-ţi spun părerea mea, Hal? Muzeul se găseşte în inima unui cartier plin de instituţii politice majore şi nu ştim dacă teroriştii nu intenţionează cumva să arunce totul în aer.

— O bombă… nucleară… Crezi că s-ar putea aşa ceva?

— De unde să ştiu? Dar clădirea pe care tocmai au cucerit-o nu era o fortăreaţă, aşa cum sunt sediile federale din zonă.

— Deci, securitate slabă. Ar putea fi motivul pentru care au ales muzeul.

— Deocamdată nu putem să ştim sigur. Tot ce putem e să facem speculaţii. Pe cine aţi trimis acolo?

— F.B.I.-ul şi poliţia municipală… pentru moment.

— Trebuie să intervenim, Hal. Vreau ca Preşedintele să înţeleagă clar. Astea nu sunt atacuri de cowboy! Nu trebuie să amestecăm armata până când nu aflăm ce vor aceşti terorişti şi cum trebuie să le răspundem.

— Ai auzit convorbirea mea cu Preşedintele. Nu mai trebuie să-ţi repet. Unde este mizerabilul de Mustafa?

— L-am lăsat în mâinile agenţilor noştri de la etajul trei. N-am putut scoate nimic de la el, deşi sunt al naibii de sigur că e adânc implicat în afacerea asta.

— Coace-l la foc mic, Mack, şi fă abstracţie de toate regulile, chiar dacă suntem într-o clădire federală. Indiferent ce s-ar întâmpla, am să te acopăr. Dacă ştie ceva, să spună. Eventual, rupe-l în două.

Bolan înţelegea foarte bine furia prietenului său. Dar tot la fel de bine ştia că sunt lucruri mai importante de făcut.

— Mai târziu, Hal. Idiotul ăsta nu pleacă nicăieri şi chiar dacă îl convingem să vorbească, deja e prea târziu. Mai mult ca sigur că nu e unul din şefii operaţiunii. Ar fi putut să ne ajute să prevenim ceea ce s-a întâmplat. dar acum… Pentru moment trebuie să examinăm situaţia şi să ne facem un plan de bătaie.

— Ai dreptate. De la ultima noastră convorbire n-am mai avut o clipă de răgaz să reflectez. Am fost tot timpul pe telefon: asistenţii, Preşedintele, F.B.I.-ul, Pentagonul etc. Ştii câte victime sunt?

Bolan îl lăsă pe Brognola să-i anunţe cifrele. Primele rapoarte indicau şaisprezece atacuri teroriste asupra oraşului şi împrejurimilor. Maşini capcană pe autostrada Washington-Baltimore şi pe arterele

secundare: explozii kamikaze ucigătoare. Trei linii de metrou – Orange, Blue şi Red – scoase din funcţiune. Un autobuz aruncat în aer la periferia Arlingtonului şi explozia care făcuse să sară în aer jumătate dintr-o rezidenţă particulară. Teroriştii puseseră mâna pe centrele comerciale Tyson's Corner şi White Flint, aruncând cu grenade şi mitraliind zeci de clienţi, apoi atacaseră forţele de ordine. Nu se făcuse niciun bilanţ final, dar, după primele estimări, victimele erau de ordinul sutelor.

— În momentul de faţă, Preşedintele luptă pe toate fronturile. Fiecare segment al armatei încearcă să-şi propulseze propriile forţe de luptă, propriii consilieri… mai pe scurt debandadă. Toată lumea are câte o idee. Toţi vor să ridice mănuşa. Fiecare în maniera lui.

— Înţeleg foarte bine, dar nu trebuie să-l lăsăm, altfel facem jocul teroriştilor. Preşedintele trebuie să ne dea mână liberă.

— Şeful cel mare m-a asigurat că îmi va da toată puterea. Dar, ca s-o facă, va trebui să danseze pe teren minat. Păstrarea sub acoperire a ranchului Black Warriors e ultima lui preocupare în acest moment şi ştiu că vrea să ne aibă la bord. Intenţionează să decreteze starea de urgenţă şi să-mi dea carte albă. E foarte furios. Vrea să ştie cum a putut să se întâmple aşa o porcărie şi nu mai are încredere în nicio agenţie oficială. Se întreabă însă ce o să spună poporului american. Într-un sfert de oră apare pe post, ca să calmeze populaţia. Trebuie împiedicată cu orice preţ o răscoală armată a cetăţenilor care, în ideea că guvernul nu mai poate să-i protejeze, vor vrea să ia frâiele în propriile mâini. Asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Shit! Garda naţională, infanteria marină şi forţele poliţieneşti sunt toate mobilizate. Şi totuşi se petrec jafuri prin tot oraşul. Spitalele nu mai au paturi şi personal ca să facă faţă numărului de răniţi. Armata instalează spitale de campanie în Virginia. E o catastrofă, Striker! Nici nu ştiu dacă termenul e în măsură să descrie situaţia.

Exasperat, Brognola lovi cu amândoi pumni în birou. Justiţiarul aşteptă ca prietenul lui să se calmeze şi să-şi şteargă sângele care îi picura pe faţă. Era obişnuit cu luptele purtate de unul singur împotriva unui duşman identificat, dar aici era vorba de cu totul altceva şi nu găsea nicio soluţie miraculoasă.

— Nemernicilor ăstora le vreau pielea, Striker!

Capitolul XI

Anticipând reacţiile pe care avea să le întâmpine, Colonelul Becker îşi săltă automatul H & K MP-5 pe umăr şi îşi scoase Colţul de 45 de mm ACP. Se îndreptă spre zidul viu şi alese un adolescent aproape obez, care avea să-i servească drept scut. Cu un gest brusc, îl apucă pe puşti de umăr înainte ca părinţii să poată protesta şi îi vârî ţeava pistolului în ureche, ridicând piedica cu un clicăit sinistru. Apoi, în timp ce se îndreptau spre porţile intrării principale, îi şopti adolescentului:

— Cool, boy. Niciun pas greşit şi o să ne întoarcem amândoi înăuntru fără nici cea mai mică zgârietură.

Colonelul observă cu satisfacţie cum poliţiştii şi agenţii federali îşi aţintiră pistoalele şi puştile în direcţia lui şi a băiatului. Sfida o întreagă armată de poliţişti în uniformă şi pe oamenii în costum negru, care trebuiau să fie agenţi F.B.I. Furia lor era aproape palpabilă. La cea mai mică provocare, nu vor ezita să deschidă focul. Dar viaţa nu are niciun farmec dacă nu îţi asumi riscuri şi, în cazul de faţă, bătrânul soldat simţi cum creşte nivelul adrenalinei. Jubila.

Înaintă până la prima treaptă şi se opri brusc, aruncând o privire dispreţuitoare forţelor de ordine. Pe chip i se citea o trufie aproape nebunească. Era marele lui show şi nimeni nu avea dreptul să-i răpească rolul de primă vedetă. Dacă poliţiştii nu trăgeau acum, nu vor mai îndrăzni să tragă atunci când vor afla care e situaţia în interiorul muzeului. Nu era imposibil să fi greşit în calcule dar, pentru moment, se simţea mai puternic decât un împărat. Nenumărate vieţi puteau fi aruncate la gunoi, dar el va decide cine va pleca primul în lunga călătorie. Puterea era mai îmbătătoare decât orice drog de pe planetă. Mai puternică decât banii, mai excitantă decât sexul. Orice s-ar întâmpla mai departe, cel puţin trăise această clipă de fericire.

Dezumflând norişorul pe care plutea Becker, un slăbănog în costum şi cravată, ascuns după o maşină, ridică un megafon. Era complet lipsit de elocvenţă, dar întrebarea lui avu meritul de a fi directă.

— Ce vreţi?

— Identifică-te, soldat! mugi Colonelul.

— Agentul special Ross Morrow. F.B.I! Cu cine stau de vorbă?

— Cu Dumnezeu, râse Becker batjocoritor. Cu atotputernicul Dumnezeu.

Câţiva poliţişti răspunseră cu nişte înjurături bine cântărite, dar Morrow îşi păstră sângele rece şi ridică din nou megafonul.

— Ascultă-mă, oricine ai fi! Sunteţi încercuiţi. Armata a blocat zona şi toate mişcările vă sunt urmărite din elicopter. Dacă nu vă predaţi imediat, o să vă treziţi că vă pică în cap trăgătorii noştri de elită.

— Mersi pentru informaţie, băiete. Aşteptăm cu plăcere sosirea unei echipe demne de valoarea noastră.

— Nu aveţi de ales. Trebuie să vă predaţi.

Lui Becker îi plăcea băţoşenia acestui mic soldat apărător al democraţiei.

— Eşti chiar tâmpit? Avem câteva sute de ostatici. Încearcă să nu scapi amănuntul ăsta din vedere.

— Înainte ca situaţia să degenereze, vreau să fie evacuaţi din clădire răniţii.

— Nu avem răniţi.

— Să înţeleg că sunt toţi morţi?

— Să zicem mai degrabă că vajnicii contribuabili nu vor mai trebui să asigure salarii unor funcţionari ineficienţi.

De cealaltă parte, mulţimea fremăta de oroare la auzul glumei teroristului.

— Ce anume vreţi?

— Răbdare. Mai întâi am nişte informaţii care s-ar putea să vă intereseze. Vă anunţ că toată clădirea e minată şi căptuşită cu explozibil C_4: lifturile, parkingurile, intrările, ieşirile. Aparatura noastră recepţionează toate frecvenţele voastre de comunicaţie. Din acest moment, frecvenţele care nu ne plac sunt bruiate, inclusiv cele ale aviaţiei civile. Dacă detectăm cea mai mică mişcare ostilă, nu vom ezita să aruncăm totul în aer. Uitaţi-vă la ce s-a întâmplat de-a lungul şi de-a latul Washingtonului şi o să vă daţi seama că nu glumim. Pot să prăbuşesc muzeul ăsta peste şase sau şapte sute de oameni nevinovaţi.

— Am înţeles. Ce vreţi, de fapt?

— Pentru moment, vreau un fir direct cu Preşedintele. Am un telefon mobil. Vă dau numărul şi el mă sună. E simplu. Şapte de şase. Adică, 666.66.66. Linia nu estesecurizată, aşa că toţi deştepţii de la agenţiile naţionale ar putea să asculte conversaţia.

— Ce fel de număr mai e şi ăsta?

— Nu fi idiot. E cifra Apocalipsului. Îi dau Preşedintelui exact zece minute. Între timp, aveţi treizeci de secunde să scoateţi de-aici toată fierăraia asta. Nu vreau să văd nicio maşină în faţa muzeului. Vă retrageţi până la Mall. Curăţaţi şi Independence Avenue de poliţişti cretini. Dacă nu-mi executaţi ordinele, o să moară oameni şi puteţi să vă luaţi adio de la pensie.

Becker auzi vocea lui Weathers în aparatul celular de emisie-recepţie. Îşi trecu pistolul în cealaltă mână, strângând în continuare ostaticul la piept. Cu mâna liberă, duse aparatul la ureche, fără a-şi dezlipi ochii de pe armele aţintite asupra lui.

— Dă-mi raportul.

— Colonele, am detectat prezenţa în aer a inamicului. Se aude zgomot de elicoptere dinspre est.

Becker îşi privi ceasul.

— Sincronizare, soldat. Dacă în cinci minute nu fac cale întoarsă, alege-ţi preferatul şi lichidează-l. – Afirmativ. Over.

Becker îl apelă pe Artillon.

— Retrage ostaticii. Îi vreau culcaţi la pământ, cât mai departe de intrări. Sincronizare. Douăzeci şi cinci de Secunde şi arunci în aer aripa dinspre Independence Avenue. Înţeles?

— Afirmativ, Colonele.

În spatele lui Becker, prin porţile rămase deschise, se auzi o puternică agitaţie.

— Ce dracu' se întâmplă acolo înăuntru? mugi agentul Morrow.

Becker auzea zgomotul elicopterelor venind din depărtare.

— Sunteţi surzi? Daţi bătaie! Aveţi cincisprezece secunde să vă căraţi de aici!

— Către toate unităţile! Eliberaţi sectorul imediat ordonă Morrow.

Oamenii lăsară armele în jos şi se repliară.

— Zece secunde!

Toţi urcară în maşini. Motoarele fuseseră deja pornite, dar Becker consideră că le mai trebuia un pic de motivaţie. Luă o grenadă, îi scoase cuiul şi îi dădu drumul cu o largă mişcare din umăr, ca la antrenament. Grenada căzu şi se rostogoli sub o maşină de poliţie. Fiind defectă, nu explodă. Panica apărătorilor legii îi păru mercenarului cu atât mai comică. Pufni în râs, văzându-i cum o şterg cu

toată viteza. Două maşini de poliţie se ciocniră în învălmăşeală. Faruri sparte, bare îndoite, într-un târziu, demarară în trombă. Celelalte vehicule se îndepărtau cu spatele într-o debandadă absolută.

Se auzi vocea lui Artillon în aparat.

— Misiune îndeplinită, Colonele.

O privire către ceas. Cinci secunde. Becker îl apelă pe Weathers.

— Phantom Flyer, recepţie!

— Phantom Flyer la ordin, domnule colonel. Păsările se apropie cam mult pentru gustul meu. Ţinta e fixată. Ivan cel mic e împănat. Le dau să guste din friptură, Colonele?

— Foc liber.

Toţi foloseau aceeaşi frecvenţă radio, aşa că echipele ştiau exact ce se pregăteşte. Becker făcu un pas pentru a se da la o parte din faţa porţilor. Nu îl vedea pe Ivan. un aruncător de obuze RPG-7, dar auzi proiectilul plecând în direcţia ţintei cu un uruit de tunet. Ridică privirea şi văzu mingea de foc călătorind prin aer. Sublim! îl apelă pe Artillon.

— Aici Artillon. Colonele.

— Foc.

Becker aruncă băiatul la pământ şi se culcă peste el. În celălalt capăt al clădirii începea o serie de explozii sacadate: camionetele parcate în faţa clădirii. Apoi detonă explozibilul C-4 din jurul uşilor dinspre Jefferson Drive. Schije, aşchii de sticlă şi de lemn măturară holul, de la recepţie până pe peronul de intrare. Porţile se clătinară, apoi crăpară, dar ca printr-un miracol rămaseră în ţâţâni.

Becker îl ridică pe puşti de pe jos şi îl târî înăuntru. Ostaticii erau la adăpost, departe de orice pericol, dar observă că porţile dinspre Independence Avenue nu mai erau decât găuri căscate. O ploaie de resturi cădea pe trotuar. Vreau zidul înapoi! ordonă Becker sosind în trombă.

Soldaţii islamici se puseră imediat să împingă turiştii pentru a ridica la loc bariera de carne vie.

— Johnny! Copilul meu!

Becker îi reperă pe părinţii băiatului, care încercau să ajungă până la el. Nu apucară să facă doi paşi când cei doi arabi îi loviră în cap cu patul pistolului. Cu un pas degajat, Becker îl conduse pe băiat până la femeia în lacrimi, care nici nu lua în seamă sângele care îi curgea pe

faţă. Curajos, tatăl se pregăti să sară în apărarea soţiei. Se alese cu un pat de pistol drept în gură.

Colonelul se apropie de cel mai solid dintre cei doi teroriști.

— Cum te cheamă? întrebă el pe un ton aspru. Soldatul luă imediat poziţia de drepţi.

— Issam. Dânsul e Farouk.

Becker îi împunse pe cei doi nemernici cu o privire de gheaţă.

— Dacă o singură dată se mai întâmplă aşa ceva, vă împuşc cu mâna mea. S-a înţeles?

În mod evident, oamenii nu mai înţelegeau nimic, dar amândoi dădură din cap afirmativ. Mercenarului puţin îi păsa de nedumerirea lor. Un singur lucru era important să nu-şi piardă autoritatea în faţa trupelor. Urma să se execute doar ce ordonă el. Punct!

Se îndreptă cu paşi mari spre locul de comandament. În câteva minute îşi va face cunoscute pretenţiile. Va sta de vorbă cu Preşedintele Statelor Unite. Va afla dacă această ţară de laşi e dispusă să plătească preţul pe care îl cerea.

O nouă imagine de coşmar îi întâmpină pe Bolan şi pe Brognola, atunci când Justiţiarul îşi gară Fordul Crown Victoria la Mall, aproape de intersecţia dintre Jefferson Drive şi Seventh Street, înspre aripa de vest a muzeului. Cei doi nici nu apucară să pună piciorul jos când o minge de foc ţâşni din aripa de vest şi dispăru rapid din vedere. Concomitent, Justiţiarul auzi o serie de explozii din direcţia faţadei, dinspre Independence Avenue.

Cei doi prieteni înaintau de-a lungul şirului de maşini, aplecaţi de mijloc. La Mall domnea debandada, haosul, confuzia generală.

Bolan ştia că cineva trebuie să ia frâiele în mâini. Drumul era deja făcut pe jumătate. Preşedintele informase japiţele de la F.B.I. că trebuie să-i predea conducerea lui Hal Brognola de la Justice Departament. Prioritatea lui numărul unu era să-i împiedice pe militari să iasă în faţă, ca să nu se producă o baie de sânge. În mod evident, duşmanul nu avea niciun respect pentru vieţile omeneşti.

Brognola ştia cu cine trebuie să stea de vorbă. Înaintă până în dreptul agentului cu părul alb, care purta un bluzon cu însemnele F.B.I.-ului.

— Brognola?

— Da.

Bolan ascultă relatarea lui Morrow. Situaţie critică. Trei camionete ale inamicului apăruseră pe Independence Avenue pentru a exploda simultan, aducând pierderi mari forţelor de ordine. Nu se cunoştea numărul ofiţerilor de poliţie prezenţi în zonă. Un elicopter OH-58 Kiowa fusese doborât de o rachetă trasă din partea de nord-vest a acoperişului. Patru ofiţeri fuseseră omorâţi în vacarmul sirenelor, Morrow trebuia să urle ca să se facă auzit. îl informă pe Brognola că tocmai îi dăduse ordin celuilalt elicopter să se retragă. Teroristul care părea să fie la conducerea operaţiunii pretindea că toată clădirea e un butoi cu pulbere. Nu reuşi decât cu greu să-şi termine raportul. Se vedea că e în pragul unei crize de nervi.

— E un coşmar! Teroriştii au ocupat tot muzeul. Au rachete sol-aer. Numai Dumnezeu ştie câţi sunt. Nebunul ăla vrea acum să stea de vorbă cu Preşedintele Statelor Unite! La ce-ţi foloseşte să cucereşti un muzeu, pentru numele Domnului? Nenorociţii ăştia deja au aruncat în aer jumătate de oraş, nu le ajunge?

Bolan îşi ridică privirea în direcţia acoperişului şi observă patru siluete ghemuite, care supravegheau Jefferson Drive. Chiar în faţă, reperă trei camionete albe, parcate în faţa intrării în muzeu, de cealaltă parte a străzii, lângă peluza Mall-ului. Bolan înţelese rapid situaţia. Se aflau cu toţii în raza unei noi explozii, dacă inamicul considera că merită osteneala.

— Daţi maşinile cu cincizeci de metri înapoi, ordonă el. Imediat!

Morrow, aşezat la volanul maşinii, se aplecă în afară şi întrebă:

— Cretinii ăştia şi-au aruncat în aer jumătate din vehicule. Cum o să mai iasă de aici? Voi înţelegeţi ceva? Cum Bolan nu răspunse, celălalt adăugă:

— Nici nu intenţionează să iasă vii. Cred că-ţi dai seama de chestia asta. nu? O să asistăm la o sinucidere în masă. Asta e.

Capitolul XII

Jurnalele televizate se succedau non-stop. Toate celelalte emisiuni fuseseră anulate şi nu se mai vorbea decât de zecile de atacuri teroriste asupra regiunii Washingtonului. Maşini capcană pe arterele secundare, bombe în aeroporturile Reagan şi Dulles International, explozii în metroul acum închis publicului, cu excepţia poliţiei şi forţelor SAMU. Mass-media era postată la ieşiri pentru a filma scoaterea morţilor la suprafaţă.

Şi Martika Kobeslava era obligată să privească grozăviile astea pe ecranul din salon, implicată într-o aventură de coşmar, pe care nu şi-ar fi imaginat-o niciodată dacă nu ar fi văzut-o cu ochii ei. Puteai să te plimbi oriunde cu telecomanda: peste tot numai orori. Distrugerea mai multor centre comerciale. Zonele periferice devenite câmpuri de bătălie. Un kamikaze sărind în aer împreună cu uşa de la intrarea pavilionului de urgenţă a spitalului Comitatului Prince George. Elicopterele canalelor de televiziune se învârteau deasupra Potomacului, filmând exodul de pe autostrăzi. Jafuri generalizate. Incendii criminale peste tot.

Preşedintele Statelor Unite urma să ţină un discurs televizat şi se vorbea despre legea marţială, a cărei declarare era amânată de la un minut la altul. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe se chinuia să răspundă la toate întrebările reporterilor nedumeriţi de tăcerea şefului statului.

Dar nebunia nu se oprea pe sticlă. Martika Kobeslava o trăia în direct. Ori de câte ori un jurnalist prezenta un bilanţ al victimelor, teroriştii din jurul ei jubilau. Se luau în braţe şi se felicitau în arabă – într-un dialect pe care proaspăta absolventă de limbi orientale îl înţelegea foarte bine.

Când tânăra femeie acceptase să-l atragă în cursă pe senator, nu se gândise decât la un banal şantaj. Dacă ar fi cunoscut dinainte amploarea operaţiunii, pentru nimic în lume n-ar fi acceptat banii Colonelului. Viaţa îi era mai scumpă decât orice. Acum era însă prea târziu să se căiască, era în rahat până peste cap şi nu mai putea să iasă din joc, cel puţin, pentru moment…

Prizonieră a propriei lăcomii la domiciliul senatorului Robert Spellman, era obligată să-i privească pe teroriştii islamici urlând şi sărind în sus de bucurie la fiecare nouă victorie a fraţilor lor de arme. Îi era frică de ei, dar era hotărâtă să nu lase să se vadă.

Senatorul începea să iasă din toropeală când grupul ajunsese la domiciliul lui. Islamiştii intraseră pe uşă ca nişte buldozere, administrându-i doamnei Spellman o palmă asurzitoare, ca să nu mai urle. Şeful bandei, Fazi, dăduse ordinul să se smulgă telefoanele din priză, să fie omorâţi cei doi Dobermani şi să se încuie vasta reşedinţă pierdută în mijlocul pădurii.

Politicianul era acum la cel de al treilea pahar de whisky.

Aparatul de emisie-recepţie, aşezat pe masa din sufragerie, nu dădea niciun semn de viaţă. Teroriştii îl fixau cu privirea, ca şi cum, prin voinţa lui Allah, apelul pe care îl aşteptau ar fi putut să sosească mai repede.

Martika bănuia că tăcerea încăpăţânată a radioului îi neliniştea din ce în ce mai mult.

Tânăra păru să nu observe agasarea doamnei Spellman, când senatorul se ridică pentru a-şi turna al patrulea pahar. Era oricum nedumerită că teroriştii nu-şi dăduseră osteneala să-şi imobilizeze ostaticii, dar se ferea să se amestece. De câteva ore bune, doamna Spellman îşi fixa soţul cu o privire bănuitoare. Atmosfera era penibilă, aproape de nerespirat.

Martika Kobeslava simţea nevoia să bea o vodcă, să-şi calmeze nervii. Mai simţea şi un impuls de a insufla puţină viaţă în acest salon, care începuse să semene cu un sicriu. În drum, rupse tăcerea, adresându-i-se doamnei Spellman.

— Nu vă faceţi probleme, doamnă. Dacă nimeni nu face prostii, în curând vom fi liberi.

— Linişte! răcni Fazi, ridicându-şi automatul Uzi.

— Relax, mec! Nu fac decât să destind atmosfera, replică Martika, după care se întoarse către senator. Mă serveşti cu ceva de băut, puiule?

Senatoru i se părea mai abject ca niciodată. Dezgustător. Îi turnă un pahar de vodcă, apoi îşi administra încă o porţie de whisky. Fără nicio îndoială, alcoolul era cel mai prost remediu, în situaţia în care se găsea. Dacă cei doi scăpau cu viaţă din această aventură, bărbatul cel puţin nu avea să-şi mai vină niciodată în fire. Îi puse fetei paharul în mână, fără a îndrăzni să o privească, şi întrebă:

— Ce vreţi? Bani?

— Stai jos şi ţine-ţi gura! răcni Fazi ca turbat. N-am venit pentru bani. Ne-ai auzit cumva telefonând la poliţie ca să cerem vreo răscumpărare?

— Atunci, ce vreţi?

— Dreptate, mârâi Fazi cu un surâs de cioclu, care îi dezgoli dinţii galbeni şi stricaţi.

Doamna Spellman lăsă capul în jos şi scoase un geamăt.

— O să ne omorâţi, nu-i aşa?

— Nu. Încă nu am primit ordin.

Lui Martika nu-i plăcea deloc jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica. Se răsuci către Fazi şi întrebă:

— Care va să zică, aşteptăm să ne contacteze cineva prin aparatul ăsta de căcat? Pasionant! Ce o să facem până la urmă: plecăm cu fazanii în cârcă sau rămânem aici, să putrezim cu ei?

— Tacă-ţi gura! urlă Fazi.

Instinctul îi spunea tinerei femei că apelul aşteptat nu va veni niciodată. Fie că persoanele care trebuiau să-i contacteze fuseseră capturate, fie că sechestrarea senatorului nu era decât o diversiune menită să distragă atenţia poliţiştilor, pentru ca ceilalţi teroriști s-o poată şterge din ţară liniştiţi.

Cehoaica nu era genul de femeie care să se lase în voia sorţii. Avea ambiţia de a supravieţui cu orice preţ. Va ţine Makarovul ascuns şi, la momentul oportun, când vor fi toţi întorşi cu spatele, le va trage complicilor ei de ocazie câte un glonţ în cap. Omorâse deja un om şi reuşise să uite relativ repede senzaţia de greaţă pe care i-o provocase prima ei crimă. Cu teroriştii n-ar trebui să mai fie o problemă. De fapt, trei asasinate i-ar putea chiar satisface gustul de senzaţii tari. Trei bărboşi morţi: bang. bang, bang! apoi lovitura de graţie pentru biata doamnă Spellman, prizoniera unei căsnicii ratate. De senator se va ocupa la sfârşit, pentru a-i da răgazul să-şi etaleze toată laşitatea şi să se târască în genunchi în faţa ei.

Cu prima ocazie, va trânti uşa după ea, lăsând în urmă piesele împrăştiate ale unui puzzle sângeros, imposibil de rezolvat. Avea dreptul la o nouă şansă. Deja îşi asumase prea multe riscuri şi pierduse prea mult timp în această aventură, ale cărei adevărate implicaţii nu-i fuseseră dezvăluite de la început. Contul ei de la banca din Caimane era destul de bine garnisit. Ar fi fost şi păcat să nu-şi încerce norocul.

Martika Kobeslava nu era proastă. Frumoasă, blondă, independentă şi încăpăţânată, da. Dar nu şi proastă.

— Domnule Preşedinte! îmi faceţi o mare onoare şi vă mulţumesc că aţi reacţionat aşa de prompt.

Colonelul Becker se aşezase în centrul scenei, în faţa avionului Douglas DC-3. Cu telefonul mobil în mână, cei doi locotenenţi lângă el şi câteva zeci de ostatici în genunchi, de-a lungul peretelui din faţă.

Toată această audienţă avea să asiste la cel mai mare succes sau dezastru al tuturor timpurilor.

Oamenii lui instalaseră un televizor uriaş în galeria Epocii de Aur. Sunetul era tăiat pe moment, dar Becker privea ecranul deja de un sfert de oră, aşteptând apelul Preşedintelui. Valul de imagini relatând distrugerea şi moartea care se abătuseră peste oraş îi ofereau lui Becker esenţialul de informaţii. Faza iniţială a războiului fusese un mare succes. Acum trebuia să înceapă partida de pocher. Mergea la un blând.

— Fără preambuluri. Declină-ţi identitatea. Cine eşti şi ce vrei? se auzi vocea fermă a Preşedintelui.

— Domnule, aveţi onoarea de a vă adresa marelui maestru.

— Eşti nebun. Eşti un criminal. Zeci de oameni, inclusiv femei şi copii, au murit din cauza ta. Spune ce vrei şi să terminăm cu toată povestea asta.

— Ah. ce rău îmi pare! Primul nostru contact nu este la fel de cordial cum mi-aş fi dorit.

— Ştii câţi americani aţi asasinat până acum, tu şi forţele tale? Ştii câţi agenţi de poliţie şi câţi militari au murit, lăsând în urma lor văduve şi orfani?

— Ca soldat, domnule, regret aceste pierderi colaterale.

— Spui că eşti soldat. Eşti de naţionalitate americană?

— Am fost. Acum nu mai sunt decât un simplu cetăţean al planetei. Dar, ca orice bun american, îmi fac treaba şi cer plata.

— Foarte bine! Acum lucrurile devin clare!

Faţa lui Becker îngheţă. Continuă pe un ton dereproş:

— Domnule Preşedinte, să nu divagăm. Ştiu că linia e deschisă şi că toţi lacheii şi lingăii dumitale ascultă. În aceeaşi clipă se auzi din fundul încăperii o voce care-l făcu pe Colonel fecior de curvă. Îşi reluă monologul:

— De acord cu dumneavoastră: sunt un fecior de curvă. Şi curva asta e America, ţara care a făcut din mine o maşină de omorât. Sunt un fecior de curvă, care a murit şi a înviat de peste zece ori. Drept urmare, o să vă supuneţi voinţei mele sau o să suportaţi consecinţele. La nevoie, nu voi ezita să mai vărs sânge nevinovat. Sper că feciorul de curvă a fost destul de clar!

— De ce vorbeşti de răzbunare când de fapt ceri bani?

— Vreau şi una, şi alta. Ascultaţi-mă, domnule Preşedinte. Aţi constatat că şi mine creşterea criminalităţii în ţara asta. Cetăţenii cinstiţi nu mai pot ieşi pe stradă de frică să nu fie jefuiţi. O multitudine de mafioţi controlează totul…

— Discursul dumitale nu ne interesează. Nu eşti în postura de a vorbi de morală.

— Greşiţi, domnule. Reportajele pe care le vedem pe televizor chiar în momentul acesta sunt o dovadă indiscutabilă a faptului că e foarte uşor să-ţi baţi joc de lege şi de ordine în ţara asta. Tocmai am demonstrat slăbiciunea Americii. A fost o vreme când oamenii – adevăraţii soldaţi – erau stăpâni pe destinele lor. Aveau asigurat respectul familiei. Da, a fost o vreme, domnule, când bărbaţii se ridicau să dea piept cu duşmanul venit să le răpească bunurile, să le jefuiască şi să le ardă aşezările. Din nefericire, lucrurile s-au schimbat, dar forţa armelor încă mai există. Această forţă e în mâinile soldaţilor curajoşi. Şi eu sunt sigur că merit şi că am câştigat respectul celor care se găsesc actualmente în jurul meu.

Becker făcu o pauză teatrală şi cedă locul şefului statului.

— Vă dau cuvântul, domnule Preşedinte.

— Pentru ultima oară, ce cereţi în schimbul eliberării ostaticilor?

— Ah, da. Preţul libertăţii. Preţul reîntoarcerii lor în această societate care se prăbuşeşte… O societate care-şi bate joc de cei care ar trebui să formeze caracterul tineretului nostru…

— Gata cu discursurile, răspunde-mi la întrebare!

— O.K. Iată oferta mea. Suma nu se negociază Preţul libertăţii tuturor celor din jurul meu se ridică la un miliard de dolari.

Pe linia telefonică se lăsă o lungă tăcere.

— Dar e imposibil!

— M-aţi auzit foarte bine.

— De unde vrei să fac rost de o astfel de sumă?

— Ia nu vă mai bateţi joc de mine! În fiecare zi vă angajaţi să trimiteţi sume cu acelaşi număr de zerouri în ţări din lumea a treia de care nimeni n-a auzit şi de care nimănui nu-i pasă. Accept bancnote noi, vechi, de cincizeci, de o sută… Dar să nu încercaţi să mă trageţi pe sfoară. Dacă sesizăm cea mai mică tentativă de pătrundere în muzeu…

— Ştiu, îi tăie vorba Preşedintele. Muzeul e minat şi îl aruncaţi

în aer.

— Un miliard de dolari, domnule. Vreau banii ăştia în douăzeci şi patru de ore. Termenul nu e negociabil, închid. Vă sfătuiesc să-i puneţi la treabă pe consilieri. Voi aplica penalităţi pentru fiecare oră de întârziere: câte cinci ostatici vor fi împuşcaţi pe treptele din faţa clădirii, sub ochii jurnaliştilor din lumea întreagă. Becker întrerupse legătura. Simţi privirile lui Artillon şi Vinlard drept în ceafă. Tăcerea lor era elocventă. Suma răscumpărării fusese anunţată şi destinele lor se aflau în mâinile ocupantului Biroului Oval. În caz de refuz, Becker şi oamenii lui ştiau că vor trebui să plece în Walhalla luptătorilor, sub focul inamicului. Asta făcea parte din contractul pe care l-au semnat atunci când, obosiţi să mai lupte prin toate colţurile lumii, se hotărâseră să dea marea lovitură finală. Fusese imediat după atentatele de la 11 septembrie 2001. Ideea era simplă: să utilizeze fanatismul în folosul lor personal! După eşecul din Afghanistan, forţele din Al-Qaida căutau un nou teatru de război şi Becker se angajase să le ofere unul pe măsura dorinţei lor de revanşă.

m Experţii în telecomunicaţii de la Casa Albă verificaseră linia securizată. De pe peluza Mall-ului, Hal Brognola putea vorbi liber cu Preşedintele.

Justiţiarul intenţiona să intre în muzeu şi să-i facă propria sa ofertă feciorului de curvă. Voia să facă pe hamalul. Lui Becker trebuia să i se dea răscumpărarea pretinsă, sau cel puţin să se creeze impresia că o va primi. Planul era foarte riscant şi se pare că Brognola nu reuşise decât cu greu să-l convingă pe Preşedinte de valabilitatea lui.

Bineînţeles, Preşedintele trebuia să ţină piept mai multor zeci de mari şefi, care încercau toţi să preia conducerea şi să rezolve lucrurile după capul lor. Bolan ştia că şeful executivului se încăpăţânase să rămână în biroul lui de la Casa Albă, refuzând categoric să se refugieze într-un buncăr. Tot la fel de bine ştia că, pentru conversaţia telefonică cu Brognola, Preşedintele le ceruse consilierilor lui politici şi militari să-l lase singur.

Nu mai rămânea mult timp.

Bolan simţea tensiunea cum urcă. Trebuia să se termine odată cu această sechestrare de ostatici. Trebuia să scape America definitiv de aceşti teroriști. Pentru a reuşi, Justiţiarul va fi nevoit să facă o mulţime de promisiuni pe care nu avea nicio intenţie să le respecte.

Apoi auzi fraza de încheiere a bătrânului lui complice.

— Da, înţeleg foarte bine, domnule Preşedinte. Da, domnule. O să vă telefonez imediat ce stabilim contactul.

Justiţiarului i se încredinţase misiunea.

Brognola închise telefonul şi se uită lung la Bolan. Înainte de a-i pune mâna pe umăr cu un gest uşor solemn.

— Ne pune nişte condiţii, dar ne dă în grijă pruncul. Mai întâi o să-i telefonez feciorului ăluia de curvă. Aş vrea să-i spun şi eu ceva.

— Becker?

Colonelul încremeni când îşi auzi numele în telefon. Se aşteptase să audă vocea Preşedintelui, nicidecum vocea unui străin.

„Foarte bine, gândi el, acum ştiu cu cine au de a face”. Probabil că cineva de la CIA a vândut informaţii, sau poate că vorbise unul dintre teroriştii prinşi. Poliţia şi F.B.I.-ul îi făcuseră cu siguranţă portretul robot după dosarele vechi şi fotografiile de la Fort Bragg… N-avea nicio importanţă.

— Cine e acolo?

— Brognola. Şeful Ministerului de Justiţie.

— Sunt măgulit! Sper că aveţi veşti bune despre bani!

— Trimit pe cineva să stea de vorbă cu tine.

— N-am nimic de discutat cu nimeni.

— Ba ai. Vrei banii, stai de vorbă cu omul meu. Dacă voi omorâţi ostaticii şi noi vă omorâm pe voi.

— Aici eu comand. Eu hotărăsc totul. M-ai înţeles?

— Nu ai altă alternativă. Hai, hotărăşte-te!

Brusc, Becker fu tentat să intre în joc. Ocazia i se părea mult prea frumoasă.

— De acord… Să vină. îl aştept.

Capitolul XIII

Justiţiarul urca singuratic scările spre muzeu. Înţelese gravitatea mizei când văzu un trăgător croindu-şi drum prin zidul de ostatici pentru a-i deschide porţile. Totul depindea acum de el. Ceea ce va spune sau nu în minutele următoare avea să decidă soarta celor câteva sute de ostatici şi a întregului oraş.

Nu avea nici talentul unui om politic, nici fineţea unui diplomat. Întotdeauna lăsase în seama altora jocul cuvintelor şi al tacticilor de

persuasiune. Totuşi, în cursul lungii sale lupte cu barbarii, învăţase să preţuiască valoarea negocierii. Ştia că este un efort de disimulare, de manipulare, o armă puternică în faţa unui duşman plasat în poziţie de superioritate numerică şi ofensivă.

Preşedintele îi oferise consilierului său, Hal Brognola, două variante – numai două. Prima era eliberarea ostaticilor prin plata sumei cerute. Cea de a doua, luarea cu asalt a muzeului de către forţele de ordine, cu tot riscul pierderilor de vieţi.

Desigur, cea de a doua variantă rămânea oricum în picioare: nici nu se punea problema ca oamenii care montaseră lovitura asta macabră să scape. De îndată ce ostaticii îşi recăpătau libertatea, războiul se declanşa. Fără prizonieri: pur şi simplu lichidarea tuturor teroriştilor, la momentul oportun.

— Bine aţi venit în coşmarul cel mai negru!

Justiţiarul se opri în pragul uşii. Recunoscu imediat faţa bătucită, slabă şi ridată a lui Mark Freeman, fost membru al unităţii de la Fort Bragg. Ochii de un albastru glacial îl fixară şi Bolan se trezi apucat de umeri şi tras cu forţa până în mijlocul holului de la intrare.

Nu trebuia să ai studii aprofundate de psihiatrie ca să înţelegi că înăuntru domnea teroarea, care trecu peste capul lui Bolan ca un val uriaş. Mirosul de frică, sudoare, sânge şi excremente.

Două alte foste Berete Verzi, Paulsen şi Baldwin, dacă memoria nu-l lăsase cumva, îl escortară la distanţă. Bolan văzu aparatul de emisie-recepţie, televizorul şi pe cei doisprezece luptători înarmaţi, care stăteau de gardă şi supravegheau ostaticii masaţi în apropierea tancului Grumman G-21. Ian Becker se desprinse de grup şi veni în întâmpinarea Justiţiarului. Fostul colonel al Forţelor Speciale nu mai avea aerul proaspăt din fotografia pe care Bolan o primise de la Fort Bragg. Era totuşi acelaşi Becker, mai bătrân, e adevărat, şi mai acrit. Aroganţa lui atingea cote ameţitoare şi Justiţiarul ştiu imediat că are de a face cu un om care e deja cu mintea dusă. Deci, un om periculos, care nu va respecta regulile jocului.

Becker, cu automatul H & K MP-5 atârnându-i, scruta trăsăturile lui Bolan în speranţa de a-l identifica. Nu, era evident că nu mai văzuse niciodată mutra asta şi totuşi era sigur că are în faţă un soldat. Cu o mişcare din armă, îi făcu semn să ridice braţele. Făcu un semn din cap spre cineva din spatele Justiţiarului. Doi soldaţi se puseră să-l

percheziţioneze din cap până în picioare. Două perechi de mâini experte şi, în mod deliberat, brutale.

— Nu e înarmat, Colonele, cârâi Freeman.

Becker făcu un nou gest pentru a arăta că Bolan poate să-şi lase braţele jos.

— Numele!

— Belasko.

— F.B.I? C.I.A? Ministerul de Justiţie?

— Nu.

Becker avu un râset dezagreabil şi, înainte de a putea reacţiona, Justiţiarul primi două lovituri cu patul de armă în cap şi peste ceafă. Căzu în genunchi. Făcu o grimasă de durere. Becker îi repezi o lovitură de picior în stomac. Se trezi aruncat pe spate. O nouă lovitură peste faţă. Începea să vadă stele verzi.

— Te crezi deştept, hai. treacă de la mine. Dar nu tolerez lipsa de respect, gunoiule, lătră Colonelul.

Încet, aerul se strecura înapoi în plămânii Justiţiarului. Ridică ochii, dar îi lăsă în jos imediat la vederea ţevii automatului din mâinile Colonelului şi nici măcar nu mai clipi. Tratamentul de şoc făcea parte din meniu. Bolan avusese ocazia să o constate de nenumărate ori până acum. Dar adversarul lui era sadic şi nu cunoştea decât o tehnică: să provoace durerea fizică, să stârnească frica paralizantă, să-l facă pe om vulnerabil, să-l oblige să cerşească mila.

— Te-am întrebat ceva, Belasko.

— Şi eu ţi-am răspuns, Becker.

Ceva se schimbă pe faţa şi în privirea lui Becker. Justiţiarul înţelese numaidecât. Becker tocmai pierduse un punct: simţea admiraţie, chiar stimă pentru acest bărbat, care nu clacase sub violenţele fizice la care fusese supus.

— Ia uite, domnule! Ăştia chiar mi-au trimis un tip cu coaie. Şi eu care credeam că nu mai există aşa ceva. În picioare, Belasko!

Bolan se ridică încet. Din creştetul capului, un fir de sânge se prelingea pe faţă.

Becker clătină din cap de câteva ori, vizibil încurcat de neputinţa de a stabili identitatea necunoscutului din faţa ochilor.

— Soldat? În Vietnam?

— Am fost şi acolo.

— Se vede.

— Vreau să înţeleg de ce faceţi asta.

— De amorul riscului. Într-un fel e ca şi cum am urca pe Everest, eu şi oamenii mei.

— Asta nu explică totul.

— Uneori drumul îl alege pe om. Alteori omul alege drumul. Unii nu aleg niciodată nimic.

Bolan se crispă.

— Dar tu?

— Drumul m-a ales.

— Vrei să spui că viaţa nu ţi-a oferit alternative?

— Din moment ce ştii deja cine suntem, trebuie să cunoşti şi ce s-a întâmplat cu noi.

— Ştiu povestea voastră, dar nu cunosc detaliile. Dacă vrei cumva să mă lămureşti…

— Începi să-mi placi, Belasko, chicoti Becker. Îmi plac tipii obraznici ca tine. Înclin să cred că eşti un al dracului de bun soldat, care ar fi făcut onoare echipei mele.

— Eu lucrez pe cont propriu. Nu mă cumpără nimeni. Becker era din ce în ce mai perplex. Îşi pierduse oarecum din siguranţă.

— Atunci cum ai aflat despre noi, Belasko?

— Cei doi iranieni, simpaticii prieteni ai lui Biltman.

— Au vândut pontul, nu-i aşa? Tot tu ai devastat şi casa?

— Ca să ieşi din afacerea asta nu există decât o singură soluţie, Becker.

— Ai de gând să-mi răspunzi odată?! mugi Colonelul.

— Bine, eu am aranjat gorilele care păzeau casa. Becker se dădu un pas înapoi şi izbucni în râs.

— Zău dacă nu eşti un tip dat dracului. Mi-au trimis un luptător, un diavol de luptător care se crede în stare să arunce mingea până la celălalt capăt al terenului şi să câştige partida. Sunt mare amator de base-ball, ştiai?

— Amănuntul ăsta lipsea din dosar.

— Base-ball-ul este unul din puţinele lucruri onorabile în ţara asta. Singurul lucru care mi-a lipsit cu adevărat în toţi anii ăştia. O.K., deci joci în echipa Preşedintelui, eşti mesagerul lui. Tu ai să-mi aduci valiza cu un miliard de dolari?

— Nu eu hotărăsc.

— Ai dreptate, eu hotărăsc. Tu te-ai oferit voluntar într-o misiune şi atâta tot.

— Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple.

— Pariez că ai ascultat conversaţia mea cu Preşedintele.

— E adevărat. Dar pun şi eu o condiţie care nu se negociază.

Nemernicul rămase cu gura căscată, apoi exclamă tembel:

— Nu mai spune!

— Vreau o dovadă de bună-credinţă din partea voastră.

— Vrei să dau drumul la nişte ostatici, nu-i aşa?

— La copii.

— Ce? La copii! îţi baţi joc de mine, sau ce?

— Nu-mi place să mă repet.

— Să vedem dacă am înţeles bine. Vrei să te las să pleci de aici cu o şleahtă de copii, ca flautistul din poveste?

— Da.

— Ştii ce îmi ceri, soldat? Să mă uit cum îmi pleacă miliardul împreună cu flautistul ăsta!

— Becker, pot să-ţi garantez că dacă nu faci această concesie, n-o să obţii nimic. Laşi să plece copiii şi arăţi că ai în tine câteva grame de compasiune.

— Mă îndoiesc că una ca asta s-ar aprecia!

— Ar fi un gest în avantajul tău.

Becker izbucni în râs şi cu greu putu să reia dialogul.

— M-ai omorât! N-am mai văzut aşa un negociator ca tine. Te pomeneşti c-oi fi şi sincer!

— Dacă le dai drumul copiilor, tot îţi mai rămân vreo şase sute de ostatici, nu?

— Şi pe urmă, când trupele din Delta Force sau SEAL încep să spargă zidurile mele vii, suprimăm ostaticii. Facem să sară clădirea în aer. Asta e soluţia ta?

— Autorităţile analizează toate opţiunile, inclusiv varianta asta.

— Da, da, încuviinţă Becker, ca să-şi dea timp de gândire.

— Oricare ar fi numărul de oameni de care dispui, tot sunt prea puţini ca să poată supraveghea toată omenirea asta. Dacă sechestrarea ostaticilor se prelungeşte, cum ai să faci faţă nevoilor lor fiziologice cele mai imperative. Hrană, igienă…?

— Nu vrem să se repete situaţia de la Ambasada din Teheran, să ştii. În caz de atac, riposta noastră nu va fi la scara războiului din Kuweit. America va trăi pur şi simplu Apocalipsa. E foarte simplu: dacă Unchiul Sam îşi permite să sacrifice oamenii nevinovaţi din acest muzeu, toată ţara se va ridica. Nu e greu să-ţi imaginezi o rebeliune armată la scară naţională, condusă de vajnici cetăţeni…

— Greşeşti! Toată America va fi alături de Preşedintele ei şi nu va cere decât un singur lucru: capul tău… Văd că încerci să creezi imaginea unei Americi în pragul prăbuşirii…

— Am şi creat-o, tembelule! Ai văzut răscoalele la Actualităţi? Asta e numai începutul.

— Cât timp va trece până când oamenii tăi să resimtă oboseala? Sau ostaticii să încerce să se elibereze singuri? Disperarea acestor oameni ţinuţi în genunchi, sub teroare, se poate transforma într-o revoltă de masă împotriva ta şi a oamenilor tăi.

— Îmi asum acest risc. Ascultă-mă, poate nu mă crezi, dar scopul meu nu este să le provoc suferinţa.

Bolan îşi înăbuşi cu greu un zâmbet ironic.

— Copiii, Becker!

— Şi dacă nu vreau?

— Tu hotărăşti.

Becker făcu nişte mişcări bruşte, ca pentru a-şi dezmorţi muşchii. Bolan ştia că îşi reexaminează opţiunile.

— Biltman!

— Aici, Colonele!

— Trebuie să vorbim.

Bolan îl văzu pe Daniel Biltman ieşind din umbră şi Becker făcu stânga împrejur în direcţia lui. Justiţiarul întoarse capul spre Freeman care îi aruncă o strâmbătură de dispreţ. Bolan ştia că face un joc foarte periculos, care pentru el putea foarte bine să se termine în secundele următoare cu un glonţ între ochi. Decizia pe care Becker avea să o ia va fi determinantă pentru cele ce urmau.

În timp ce aştepta, Bolan fu frapat de liniştea care domnea în jur şi cu greu îşi putu controla furia la vederea suferinţei atâtor oameni nevinovaţi. Oamenii aceştia luaţi ca ostatici îşi creşteau copiii, mergeau la serviciu şi îşi făceau treaba, îşi plăteau impozitele şi datoriile, încercau să creeze o lume mai bună pentru urmaşii lor. Dar în ochii lui

Becker nu meritau decât dispreţul. Colonelul îi vedea ca pe nişte fiinţe slabe, nişte oameni inferiori. Individul ăsta era un monstru.

Situaţia putea să se răstoarne dintr-o clipă în alta. se părea inevitabil să devină din ce în ce mai dramatică. Îşi dădea seama că, indiferent ce s-ar întâmpla în continuare, chiar dacă scăpau cu viaţă, oamenii aceştia nu aveau să mai fie niciodată aceiaşi.

Bolan îl văzu pe Becker apropiindu-se de el şi oprindu-se la mai puţin de un metru. Liniştea care se lăsă în momentul acela fu impresionantă, o linişte de moarte. Justiţiarul îl privi pe Colonel până în străfundurile ochilor, fără să clipească. Aştepta cuvintele de care se temea.

— Hai, Belasko, ne dai o mână de ajutor să strângem copiii?

Suna a glumă şi Bolan se aşteptă la un final de foarte prost gust. Dar făcu efortul de a-şi goni gândurile negre.

Adunarea copiilor luă mai mult timp decât prevăzuse Becker; nu îi plăcea dezordinea dar, în acelaşi timp, nu-şi putea împiedica brutele să nu maltrateze femeile, luându-le copiii. Unele mame nu voiau să se despartă de copiii lor. Totuşi, părinţii trebuiau până la urmă să admită că aşa era mai bine. Copiii, în şir indian, începuseră să iasă pe poarta dinspre Jefferson Drive. Bolan le supraveghea evacuarea.

— Ai grijă de copilul meu! E fetiţa mea, e tot ce am pe lume!

Bolan luă puştoaica din braţele unei femei în lacrimi şi încercă să o liniştească.

— Totul o să fie bine. Copilul tău e în siguranţă. Nu-ţi face griji. Îţi promit.

Justiţiarul duse copilul în braţe până la ieşirea dinspre Jefferson. Mai multe elicoptere Medătar aterizau deja în spatele maşinilor forţelor de ordine. Becker informase autorităţile în momentul în care începuse operaţiunea de strângere a copiilor. Maşinile SAMU soseau în număr mare pentru a-i prelua. Bolan căută privirea unui adolescent aflat chiar lângă el. Becker venea în trombă spre ei şi Justiţiarul bănuia că o să aibă nevoie de ambele mâini libere. Îl rugă pe băiat să ia fetiţa în braţe; puştiul acceptă imediat.

— Vai, sunt emoţionat, Belasko.

O lumină ameninţătoare se aprinsese în ochii Colonelului. Bolan se răsuci şi aşteptă ca fostul membru al Forţelor Speciale să ajungă până la el.

— Crezi poate că a fost o treabă prea uşoară, Belasko? Că am cedat la insistenţele tale într-un moment de slăbiciune? Greşeşti. Dacă nu primesc banii, dacă oamenii mei şi cu mine nu putem pleca de aici, am să aprind tot oraşul. De ce ţi-am dat copiii? Vreau să-i spui Preşedintelui chestia asta din partea mea. Ascultă-mă cu mare atenţie. Am în posesia mea trei – nu două, nu una – trei bombe nucleare, gata să explodeze. E clar?

Iată, se întâmplase lucrul de care se temea. Bolan ştiuse de la început că Becker are un plan de evacuare pentru el şi oamenii lui.

Colonelul îi întinse o bucată de hârtie pe care fusese scrisă la repezeală adresa unei săli de antrenament din Maryland.

— Jos e numărul de la vestiar. Vă sfătuiesc să trimiteţi acolo toate echipele de dezamorsare. Spuneţi-le oamenilor să fie foarte atenţi şi să nu scape din mâini ce găsesc în dulap! mai ales dacă suflă vreun vânticel în direcţia Washingtonului, dacă mă-nţelegi…

— Ce o să mai vreţi pe urmă, Becker? O fanfară să vă escorteze afară din oraş?

Becker avu un zâmbet glacial.

— Vrei să ştii cum vom pleca din gaura asta? Nu pe jos, fiule. Şi nici cu limuzina. O să plecăm prin aer. Şi ştii ce? Pentru că a început să-mi placă de tine, tu o să ne ajuţi.

Bolan îşi dădu seama că îl are în faţă pe diavol şi se răsuci pe călcâie. Nu mai era nimic de spus. Avea în schimb această nouă oroare de digerat. Tot ce spera era că echipele de dezamorsare vor putea elimina noua ameninţare.

Bolan câştigase un prim set dintr-un meci foarte lung. Copiii erau liberi. Dar Justiţiarul ştia că problemele nu vor face decât să se acumuleze în timp. Exista riscul ca Becker să câştige toate celelalte seturi.

Aşteptă ca ultimul copil să iasă din clădire şi plecă, înghiţit de un vârtej halucinant care avea să dureze douăzeci şi patru de ore. Numărătoarea inversă începuse.

Capitolul XIV

Un detaşament special de agenţi CIA şi de la Ministerul de Justiţie securizase perimetrul din jurul sălii de gimnastică din Maryland. Locuitorii cartierului primiseră ordin de evacuare. Decizia venea direct de la Casa Albă: evacuarea imobilului şi ridicarea

baricadelor la şase sute de metri în jur. Garda naţională organizase evacuarea. Artificierii din armată intrară, îmbrăcaţi în combinezoane de protecţie. Un specialist tăie lacătul şi deschise uşa metalică. Nu se găsi înăuntru decât o banală fiolă, conţinând o substanţă deschisă la culoare. Pulberea fu expediată la Quantico şi analizată într-o oră. Era antrax. În mod evident, teroriştii nu păcătuiau prin prea multă imaginaţie.

Briefingul de la biroul şefului Ministerului de Justiţie nu-i oferi nimic nou lui Bolan. Antraxul are o dispersie extrem de rapidă în aer. Câteva grame aruncate de pe acoperişul unei clădiri destul de înalte pot contamina sute de persoane. Primele semne ale bolii apar după trei zile: tremurături şi transpiraţie rece. Oamenii se gândesc mai întâi la gripă, dar, în absenţa unui diagnostic exact, boala îşi răpune victimele în doar câteva zile.

O contaminare pe calea aerului, chiar şi limitată, reprezenta aşadar un pericol real. Dar primele tentative ale reţelei Al-Qaida puseseră în evidenţă şi limitele acţiunii.

Justiţiarul ştia că pe piaţa neagră se cumpără şi se vinde antrax. Mafia rusească, Irakul – în ciuda eforturilor Naţiunilor Unite de a închide laboratoarele lui Saddam – şi Coreea de Nord s-au specializat în războiul bacteriologic. Aşa cum se bănuia, cartelurile de droguri îşi manifestau şi ele interesul. Unui laborator bine echipat nu-i trebuiau mai mult de câţiva spori pentru a se lansa în fabricarea acestei teribile substanţe. Mai era apoi nevoie ca nişte oameni cu o înaltă pregătire ştiinţifică şi complet lipsiţi de scrupule să o vândă unor nemernici. Dar teroriştii nu erau nici ei la adăpost de contagiune.

După vizita lui la muzeu, Justiţiarul îl informase pe Brognola că oraşul Washington e ţinta potenţială a unui atac nuclear. Preşedintele fusese sfătuit să se retragă imediat la Camp David, dar refuzase categoric să plece de la Casa Albă. Nu era un intelectual prin excelenţă, dar avea o idee foarte precisă despre cum trebuia să apară şeful statului în ochii concetăţenilor lui: ca un cowboy cu ceva în pantaloni. Dar miniştrilor şi statului său major nu le putea ascunde această dublă ameninţare a unui război nuclear şi bacteriologic. Bineînţeles, reprezentanţii mass-media erau ţinuţi pe cât posibil la distanţă. Trebuia evitată cu orice preţ o panică generalizată, chiar dacă spectrul legii marţiale plana asupra naţiunii.

Trecuseră şaizeci şi opt de minute de la sfârşitul întrevederii cu Becker şi, în punctul în care se găseau fcei doi prieteni, termenul de douăzeci şi patru de ore acordat de mercenar părea total insuficient pentru a monta o operaţiune eficientă. Examinaseră situaţia sub toate unghiurile imaginabile. Brognola pusese în mişcare toţi pionii: armata aerului, forţele terestre, marina militară, toate trupele speciale erau în alertă maximă. Rămânea însă o întrebare fără răspuns: „La ce bun?

Camera strâmtă, de la subsolul Departamentului de Justiţie, era mobilată modest: o canapea, un scaun şi Un birou. Avantajele pe care le oferea erau liniştea şi secretul. De fapt, această cameră nici nu exista. Justiţiarul îl apucă pe Khalif Mustafa de pielea cefei şi-l dădu de-a rostogolul. Sirianul se opri cu capul direct în piciorul mesei. În aceeaşi clipă intră Brognola şi încuie uşa.

— Vreau răspunsuri. Acum! comandă Justiţiarul, aruncând plicul pe tăblia din stejar a biroului.

Mustafa se adună de pe jos, luă plicul şi îl deschise, îşi ridică sfidător ochii spre Bolan:

— Trebuie neapărat să-i ştiu pe ăştia?

— Priveşte cu atenţie. De ce vei spune poate depinde viitorul tău domiciliu pentru următorii douăzeci de ani.

— Mă trimiteţi la închisoare? Sub ce acuzaţie, mă rog?

— Una la mână: complicitate cu un grup terorist, răspunse Brognola.

— Nu mai spune! Acum voi faceţi legea?

— Inculpare pentru conspiraţie, adăugă federalul imperturbabil.

— Şi cine sunt teroriştii ăştia pe care ar trebui să-i recunosc? Nu am aici decât mutre de americani, culoarea pielii corectă.

— Priveşte toate fotografiile, spuse Bolan apăsând pe fiecare silabă.

Bolan şi Brognola se uitau cum Mustafa înaintează prin teancul de fotografii, pândindu-i faţa cu atenţie, când omul îşi vărsă sacul pe neaşteptate.

— Îmi dai un pix?

Brognola îi întinse unul şi Justiţiarul privi peste umărul omului, care începuse să mâzgălească fotografia lui Sanpson „Măcelarul. Îi puse

mustăţi. Apoi îi desenă o chică.

— Da, seamănă. Îşi imagina că poate duce pe cineva de nas cu peruca lui. De fapt, avea un aer complet ridicol.

— Te ascultăm. îl încurajă Justiţiarul.

— A venit la mine cu vreo şase luni în urmă. Avea nevoie urgentă de o casă la Warenton, în Virginia. Singura condiţie: să aibă garaj. A insistat foarte mult în privinţa asta.

— Desigur, era la curent cu problema ta, îi tăie macaroana Bolan.

— Care problemă?

m – Cu fratele şi cu verii. Bine, să trecem peste asta. Şi i-ai găsit o casă.

— Da. dar de data asta n-am mai apelat la agenţia Hastings.

— Ştii adresa?

— Normal.

— Ultima întrebare: de ce îţi trădezi amicii?

— Nu sunt amicii mei, sunt doar parteneri de afaceri. Şi ce se-ntâmplă în momentul de faţă mă depăşeşte. Viaţa nu e roz, dar ţin la ea. Pot să trăiesc şi-n închisoare, în timp ce în grădina lui Allah…

Brognola telefonă la Casa Albă, pe firul direct. Justiţiarul aştepta răbdător, ascultând răspunsurile lui Brognola.

— Da, domnule Preşedinte. Foarte bine, domnule. O să-mi informez oamenii.

Federalul închise şi Bolan ştiu că Preşedintele îi dăduse O.K.-ul.

— Două sute de milioane, Striker. Bancnotele vor fi în două valize. Am să trimit nişte agenţi să le ridice. Preşedintele este de acord cu planul nostru. Asta în prima tranşă. Dacă vor să mai primească, trebuie să mai dea drumul unor ostatici. Este riscant, dar Preşedintele mă susţine sută la sută în războiul ăsta de căcat. Dacă Becker nu cedează, n-o să aibă încotro şi o să lanseze un raid împotriva muzeului. Ameninţarea reală a lansării unui atac nuclear şi bacteriologic asupra întregii regiuni îl face pe marele boss să accepte riscul pierderii a cinci sau şase sute de vieţi.

— Cred că-ţi dai seama că Becker o să arunce în aer muzeul înainte ca primul militar să sune la uşă?

— Preşedintele nu intenţionează să bage armata pe uşă.

Bolan îl privi lung pe Brognola. Casa Albă acceptase planul lui

până în cele mai mici detalii!

— Un atac aerian? Brognola încuviinţă din cap.

— Bine, constată Justiţiarul. Acum o să putem avansa. Ai veşti de la Kurtzman?

— A găsit adresa aia nenorocită din Virginia. Presupun că nu ai nimic împotriva unei scurte ieşiri la aer?

Sampson era nervos, agitat. Urmărise destule reportaje la televizor pentru a-şi da seama că operaţiunea era deja foarte avansată. Dar jurnaliştii nu putuseră să se apropie de muzeu. Despre ceea ce se întâmpla acolo înăuntru nu se ştia nimic.

Aruncă o privire pe ceas. Să sperăm că Preşedintele o să facă rost de un miliard de dolari la timp pentru a plăti răscumpărarea. Dacă nu, avioanele nu puteau zbura în direcţia Mall-ului şi piloţii pe care-i recrutase să dispară în natură, înspăimântaţi de enormitatea raţiunii în care se găsiseră amestecaţi fără a fi ştiut dinainte.

Măcelarul se apropie de fereastră şi dădu uşor perdelele la o parte. Strada părea calmă. În casele din faţă se zărea lumină. Cu o oră înainte, văzuse trecând o maşină de poliţie. Nimic ieşit din comun.

Sampson nici nu-şi putea imagina un eşec. Mai ales după atâţia ani de vise şi de eforturi. Pregătirea durase atât de mult! Treizeci de ani de trafic de tot felul: droguri, arme, carne vie. Treizeci de ani de războaie prin lumea întreagă, în solda celui care plătea mai bine. fără a pierde nicio clipă din vedere ţelul: răzbunarea împotriva patriei care îi trădase. Îi abandonase în mijlocul unui război dinainte pierdut. Şi apoi, în mod cu totul neprevăzut se ivise prilejul. Atentatele de la 11 septembrie şi replica din Afghanistan. Toate trupele din Al-Qaida în derută, blocate în masivul Tora Bora. Să recrutezi acolo o trupă de fanatici islamici fusese floare la ureche şi totul mersese ca pe roate, cu o uşurinţă aproape înspăimântătoare.

„Nu trebuie să-ţi pierzi capul, îşi spuse el. Partea grea abia acum începe”.

Banii. Nu trebuia să se gândească decât la bani. De la început, banii fuseseră motorul. Desigur, mai era şi ambiţia de a dovedi motanilor castraţi care guvernau această ţară că nişte oameni bine antrenaţi şi motivaţi pot să-i învingă. Sampson constatase declinul moral al Americii cu mult înainte, când guvernanţii epocii respective se

spălaseră pe mâini de războiul din Vietnam, ca nişte laşi. De atunci, lucrurile nu făcuseră decât să se înrăutăţească. Să părăsească CIA fusese un lucru relativ simplu. Mai acceptase câte un contract important în sânul Agenţiei. Dar anumite persoane erau la curent cu acţiunile lui şi nu se lăsau uşor duse cu preşul. Se ştia că „Phantom Alpha Six e în continuare activă în vânzarea de droguri şi de arme, ca de altfel şi în majoritatea războaielor de gherilă din Africa şi din America de Sud. Era un detaliu pe care Sampson avusese grijă să i-l ascundă Colonelului, de teamă ca acesta să nu se lase demobilizat.

Sampson se hotărî să facă o inspecţie minuţioasă în grădină. Nu făcu nici cinci metri când ceva se mişcă în tufişurile dinspre garaj. Sampson tocmai îşi căuta arma când acel ceva se materializa. Un câine ieşit la hoinăreală. Animalul mirosi un copac, urină şi, strecurându-se pe sub poartă, îşi văzu de drum.

Măcelarul se simţi un pic ridicol.

— Vino-ţi în fire, tipule! Cool! Hai să bei o bere, îşi spuse el cu voce tare, ca un copil care ar fi vrut să se liniştească.

Înainte de a atinge mânerul uşii, verifică dacă sistemul de alarmă era bine activat. De la sosirea lui în această casă, gestul devenise reflex.

Trecu pragul cu gândul la prima sorbitură dintr-o bere rece, când descoperi că paranoia lui fusese perfect justificată şi înlemni. Ţeava unei arme i se înţepenise sub bărbie. Cu coada ochiului văzu expresia hotărâtă de pe faţa străinului şi în secunda următoare se trezi în casă, complet dezarmat.

— Porecla – „Măcelarul. Corect?

Bolan apucă un scaun şi îl aşeză la doi metri de picioarele scheletului ambulant. Omul cu pielea cenuşie îi zâmbi suav şi luă loc în confortabilul fotoliu de piele. Îşi puse calm mâinile pe genunchi, fără a-şi lua ochii de la Justiţiar. Asasinul se simţea în largul lui. Era imperturbabil.

— Unde sunt MAD-urile?

— Unde sunt ce?

Justiţiarul ridică Beretta 93-R, prelungită prin tubul negru al amortizorului, şi o ogivă fierbinte muşcă din umărul stâng al ticălosului. Omul îşi duse mâna la rana sângerândă, ceea ce nu-l împiedică să-l înjure pe Justiţiar.

— You mother-fucker!

m – Tu îţi tai oamenii în felii, eu o să te găuresc ca pe o sită şi asta ar putea să dureze câteva ore. Numai că am altă treabă de făcut. Trebuie să-i duc prietenului tău de la muzeu două valize de bani. Cred că nu vrei să-l faci pe Becker să aştepte, nu-i aşa?

Sampson luă o gură de aer pentru a-şi calma durerea, dar lunga sa experienţă în ale torturii îi spunea că nu va rezista mult.

— Pot să fumez? îndrăzni el un dialog.

— Dacă asta te face mai vorbăreţ…

Măcelarul îşi luă pachetul de pe masa joasă şi aprinse o ţigară.

— De acord, am să vorbesc. Dar cu o condiţie… Justiţiarului nu-i venea să-şi creadă urechilor, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— N-am venit aici să negociez.

— Nu, ai venit să mă omori. Dacă refuz să vorbesc, o să mă transformi într-o spumieră, cum de altfel mi-ai spus. Aşa că am să vorbesc, dar cu o singură condiţie: când am terminat, mă omori repede şi curat.

Bolan încă nu avea încredere în el şi încercă să câştige timp.

— Un tip ca tine nu merită o moarte curată.

Ştia însă că celălalt nu va renunţa. Măcelarul i-o confirmă.

— Vrei, bine. Nu vrei, iarăşi bine. Ce zici?

— Batem palma, cu condiţia să fii foarte, foarte vorbăreţ.

— MAD-urile o să le găseşti în garaj.

— Toate trei?

— Două. A treia nu ştiu unde e. Bolan ţinti în direcţia şliţului.

— E purul adevăr! Nu ştiu!

— Nu e nevoie să ţipi. Atunci unde să fie rahatul ăla al treilea?

Sampson trase un fum din ţigară.

— Singurii care ştiu sunt Becker şi, poate, locotenenţii lui. Mie nu mi-a spus. Presupun ca să fie sigur că voi merge până la capăt.

Lucrurile se mişcau încet, dar totuşi se mişcau.

— Şi tu ce trebuia să faci?

— Să mă ocup de avioane. Pentru fuga lui.

În sfârşit, ceva interesant. Justiţiarul începea să-şi regăsească optimismul.

— Când sosesc avioanele?

— Când o să dau ordinul. Le trimit un semnal piloţilor şi apoi

altul lui Becker, ca să-l anunţ că operaţiunea de recuperare a fost lansată.

— Dar antraxul?

— Ce? Ah, pe ăla l-am cumpărat acum un an de la nord-coreenii. Fiola e tot în vestiar?

— Acum nu mai e. Ne-am ocupat de ea.

— N-am putut să cumpăr decât o singură fiolă de rahat din ăla. Furnizorii mei terminaseră stocul şi începuseră să nu mai aibă încredere în mine.

— Nici nu e de mirare. Eşti o adevărată celebritate în lumea canibalilor. Bănuiau ei că vor avea aceeaşi soartă ca amicii tăi din K.G.B.

— Tot ce se poate. În orice caz, praful ăla nu e decât una din multiplele piste false, gândite ca să vă pună pe drumuri degeaba.

— Becker trebuie să aibă un plan beton pentru a ieşi din muzeu. Ştie foarte bine că vom încerca să-l împiedicăm. Dacă vrei să mori repede, trebuie să scuipi şi bucata asta. insistă Justiţiarul.

Sampson umpluse camera de fum. Era deja la a treia ţigară.

— Nu ştiu cine eşti, gagiule, nici cine te-a trimis, dar ai fi putut face parte din echipa noastră; îţi urmezi firul până la capăt. Ai dreptate, mai are încă doi jockeri în mânecă: senatorii Walker şi Spellman. Sechestraţi la domiciliu, cu familii cu tot. Asta e într-adevăr careul lui de aşi.

— O asigurare beton pentru îmbarcarea lui Becker, nu-i aşa?

Sampson dădu din cap afirmativ şi Bolan ascultă cu atenţie în timp ce Măcelarul îi dădea toate detaliile răpirii celor doi senatori.

— Deci amicii tăi se învârt ca leii în cuşcă, aşteptând să le dai semnalul?

— Foarte exact. Toţi cei care nu au explodat odată cu bombele lor trebuie să se adune aici, la Warenton, în Virginia. Aşteaptă semnalul meu.

Bolan observă celularul de pe măsuţa joasă. Se ridică, îl apucă şi îl aruncă interlocutorului său.

— Spune-le că eşti în drum spre ei.

Bolan aşteptă ca Măcelarul să execute ordinul. Omul părea să coopereze. După o scurtă convorbire telefonică, Sampson îl întrebă pe Bolan:

— Cine ţi-a spus de mine?

— Mustafa.

— Son of a bitch! exclamă Măcelarul, strivind sub talpă cea de a patra ţigară.

Îşi aprinse numaidecât încă una, ca şi când ar fi vrut să-şi facă plinul înainte de a ajunge în infern. Justiţiarul îi ceru să-i dezvăluie locul de întâlnire al teroriştilor la Warenton şi Sampson îi dădu toate detaliile.

— Acum trimite-le piloţilor semnalul. Sampson îşi scoase beeperul din buzunar. Justiţiarul îl privi cum face o lungă serie de combinaţii pentru fiecare apel. Aparatul era hich-tech, cu o rază de acţiune foarte mare.

— Gata. S-a făcut. Dar aţi comis o greşeală anticipând semnalul. Colonelul o să devină nervos.

— E deja nervos şi vreau să-l fac şi mai nervos.

— Foarte bine. Altceva? întrebă Sampson.

— Nu mai am alte întrebări, observă Justiţiarul, ştiind că astfel îi anunţă interlocutorului său ultimele clipe de viaţă.

— Am timp să-mi termin ţigara? Justiţiarul putea să-i acorde măcar atâta lucru. Omul pierduse partida, dar în final jucase fair-play.

— Bine, termin-o.

— Ştii ce-i nostim? înainte de a simţi rahatul ăsta sub bărbie nu mă gândeam decât la un singur lucru: o bere rece. Asta voiam. Dar cred că nu mai e de actualitate, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, dar am treburi urgente de rezolvat. Sampson stinse ţigara numai pe jumătate fumată.

— Ai dreptate. Sfârşitul partidei. Justiţiarul îi dovedi Măcelarului că era om de cuvânt.

Îi trimise un glonte drept între sprâncene.

Capitolul XV

Indicaţiile Măcelarului se dovediră foarte precise, în drum spre tabăra teroriştilor din Virginia, Bolan îl contactă pe Brognola şi îi prezentă un raport al situaţiei. Două MAD-uri neutralizate. De trimis o echipă a Ministerului de Justiţie cât mai urgent. Primire garantată prin mijlocirea unui agent renegat al CIA, cu o gaură între ochi.

Justiţiarul găsise cele două bombe în garaj. La prima vedere, versiunea rusească a maşinăriei portabile din dotarea Forţelor

Speciale ale armatei Statelor Unite avea aerul unei palide copii artizanale. Justiţiarul nu avusese însă timp pentru o inspecţie amănunţită. Şi nici nu putuse să aştepte echipa de artificieri.

Noaptea se anunţa lungă şi obositoare. Chiar dacă acum începea să bănuiască intenţiile adversarului, victoria nu era sigură.

Reşedinţa se dovedi a fi o casă de ţară cu două niveluri. Justiţiarul găsi drumul desfundat de care îi vorbise Măcelarul. La lumina lunii, Bolan înainta cu prudenţă, sărind din tufiş în tufiş. Combinezonul negru se contopea cu umbrele nopţii. Prin ochelarii cu infraroşii putea vedea clar cele două santinele postate în faţa verandei. În mod evident, bărbaţii nu se aşteptau la nicio vizită inoportună. Simţindu-se în largul lor, cu ţigara în gură, cei doi bărbaţi stăteau la taclale liniştiţi, cu pistoalele-mitralieră la şold. În hambarul cu uşile date de perete dormeau trei limuzine negre. Ceea ce anunţa prezenţa a doisprezece până la cincisprezece oameni de-ai Colonelului, dincolo de ziduri.

Justiţiarul nu avea timp de speculaţii. Trebuia să acţioneze foarte repede. În plus, nimeni nu trebuia să părăsească această casă viu, ca să-şi poată spune păsul la pieptul colonelului Becker.

Se strecură printre tufişuri pe nesimţite şi îşi stabili poziţia la cincizeci de metri de faţada dinspre est a casei. Îşi coborî de pe umăr arma combinată M-16/M-203. O fereastră mare era luminată. În spatele perdelelor trase, nişte siluete se mişcau cu nonşalanţă. Bolan îşi desprinse din harnaşament o grenadă de 40 mm flash-stun şi o încărcă. Era gata de acţiune.

Între cele două santinele aflate la intrarea principală izbucni o dispută. Bolan auzi nişte frânturi de arabă şi află prenumele bărbaţilor care se luaseră la harţă: Abi şi Kamil. Cei doi erau cu siguranţă transfugi din Al-Qaida şi Justiţiarul simţi crescând în el furia. Nemernicii ăştia aveau să guste foarte curând din violenţa pe care o preţuiau atât de mult. Pe uşă apăru un alt individ, care începu să zbiere la fraţii lui de arme. După estimările lui Bolan, casa cea mai apropiată se afla aproximativ la un kilometru distanţă. Va face mare tărăboi. Dar până ca primul vecin să apuce să cheme poliţia, Bolan va fi deja departe.

Cearta încetă şi cei trei se lansară într-o inspecţie de rutină a împrejurimilor casei, după care dispărură înăuntru.

justiţiarul ţinti, îşi ţinu respiraţia şi trase. Proiectilul luă o curbă lejeră şi se înfipse în fereastra luminată care explodă în mii de cioburi.

O frumoasă carte de vizită, care le răpi gazdelor vederea şi auzul. Alergând cu toată viteza, Bolan reuşi să se pună la adăpost în garaj, înainte ca grenada să explodeze. Îşi astupă urechile şi aşteptă impactul. Va trece un timp până când oamenii lui Becker să-şi recapete capacităţile vizuale şi auditive. Suficient de mult pentru ca Justiţiarul să poată face ce avea de făcut. Cu o grenadă incendiară, anihilă autovehiculele. Rezervoarele explodară şi garajul se transformă într-un rug. Bolan auzi strigăte de panică venind din casă.

Trei teroriști ieşeau pe verandă, clătinându-se pe picioare, într-un nor de fum. Bolan îşi luă puşca de asalt. Încă orbiţi de explozie, oamenii trăgeau în toate direcţiile, cu riscul de a se omorî între ei. Fură întâmpinaţi de o rafală. Alţii tocmai ieşeau, pregătindu-se să se repeadă asupra lui Bolan, tuşind şi înjurând, dar căzură seceraţi sub ploaia de foc automat.

Justiţiarul nu intenţiona să-şi asume niciun risc. În curând, putu să numere şapte cadavre pe verandă. Din interiorul clădirii se auzea însă o tuse. Mai rămăseseră şobolani de exterminat.

Bolan încărcă trei grenade incendiare în lansatorul M-203. Trase una prin uşa deschisă şi imediat o trase şi pe a doua. În clipa următoare, jumătate din faţadă se prăbuşea cu un zgomot de tunet.

Justiţiarul aşteptă câteva momente: nu apăru nimeni. Casa era în flăcări şi ocupanţii ei tocmai făceau cunoştinţă cu infernul. În curând, toată clădirea era un rug imens.

Bolan se pregătea să dispară, când zări o siluetă ieşind de sub dărâmăturile în flăcări. O torţă sângerândă, urlând de groază, dar trimiţând glonţ după glonţ spre cerul întunecat.

Bolan îşi descărcă pistolul în supravieţuitor, trimiţându-l înapoi în flăcări. Îşi încărcă aruncătorul din nou şi rămase câteva clipe la pândă. Nimeni. Nicio mişcare.

Bolan făcu înconjurul casei fără a întâmpina nicio rezistenţă.

Flăcările înalte urcau spre cer, brăzdând întunericul cu scântei. Probabil că incendiul se vedea de la câţiva kilometri distanţă. Bolan îşi îndeplinise misiunea. Dacă rămăsese vreun supravieţuitor, era deja condamnat. Flăcările aveau să-şi facă treaba până la capăt.

Bolan plecă spre următoarea ţintă. Noaptea era lungă.

— Sublim! Becker, ia priveşte verdeaţa asta! Becker şi Vinyard inspectau febril conţinutul celor două valize.

— Superb! exclamă Vinyard. Ador culoarea verde a dolarilor!

Spre uimirea locotenentului, Becker făcu o grimasă.

— Nu te bucura aşa de repede.

Câţiva bărboşi îşi lungeau gâturile peste umărul Colonelului. Acesta se simţi obligat să şi-i facă părtaşi.

— Ziua de salariu, domnilor. Toată lumea îşi va primi partea care se cuvine. Nu vă neliniştiţi. Acum întoarceţi-vă la posturile voastre.

— Pot să-ţi spun o vorbă, Colonele? îndrăzni unul dintre fundamentalişti.

— Cum să nu? Dar mai întâi s-ajungem în avion. Acolo o să putem vorbi în linişte. De acord?

Arabii nu aveau aerul satisfăcut pe care l-ar fi sperat Becker. De altfel, Colonelul nici nu era surprins, ştiind foarte bine că pentru mulţi dintre fanaticii ăştia nu însemnau nimic, sacrificiul fiind totul. Tocmai de aceea se dusese după ei până în celălalt capăt al lumii.

Cu o expresie de nepătruns pe faţă, teroriştii se întoarseră la ostatici.

Bolan aştepta, în timp ce banii se îngrămădeau pe masă, pentru control. Toate bancnotele fură triate, mirosite, examinate cu lanterna şi cu lupa, întoarse Pe toate feţele. Câteva fură alese la întâmplare, pentru a fi trecute printr-un aparat cu infraroşii.

— Becker, sunt autentice, spuse Bolan. Îţi pierzi vremea.

— Frumoasă colecţie – de douăzeci, de cincizeci, de o sută. Dar sunt cam multe bancnote noi, după gustul meu, observă Colonelul.

Iluminatul de siguranţă crea o atmosferă înspăimântătoare. Prin sala vastă, tăcută ca un cavou, feţele ostaticilor întinşi direct pe podea, în căutarea unui somn ipotetic, abia se mai zăreau.

Becker se întoarse în sfârşit către Bolan.

— Aici nu sunt decât două sute de milioane de dolari. Am cinci aparate electronice de numărat. O să dureze ceva până verificăm dacă banii nu sunt falşi şi dacă a fost livrată toată suma. Nu mai avem cine ştie ce timp şi cred că ostaticii sunt la fel de grăbiţi ca şi noi. De altfel, grupul electrogen nu va mai funcţiona mult. Timpul ne presează şi, nu

ştiu de ce, simt că ceva s-a împotmolit.

— Ştii foarte bine că nu e uşor să aduni aşa o sumă. Nu s-a împotmolit nimic, în orice caz, nu în ceea ce ne priveşte.

— Bine, trebuie să te cred. Dar să ştii că în tranşa viitoare nu vreau decât bancnote vechi.

— De ce-ţi faci griji? Bănuiesc că o să-ţi poţi spăla banii foarte bine în cealaltă parte a lumii.

— Ai dreptate. Numai că am o problemă, amice. Piloţii mei sunt deja pe drum. S-a dat semnalul prea devreme. În mai puţin de două ore vor ateriza la Mall. S-ar putea să devină nervoşi dacă trebuie să aştepte prea mult.

— Tranzacţia poate fi încheiată oriunde doreşti. Bolan aruncase undiţa, dar nu avea cum să ştie dacă mercenarul va muşca din momeală. Totuşi, dacă nu intenţiona cumva să aducă la Mall un C-130, nu putea îmbarca toţi ostaticii, plus el şi oamenii lui. Bolan sădise o sămânţă şi acum aştepta ca ea să prindă rădăcini: târgul se putea încheia şi în altă parte, nu numai la muzeu. Dar celălalt nu se lăsa tras pe sfoară aşa de uşor.

— Ştiu unde baţi, puiule, îi replică Becker. Cum ajungem în aer, cum ne trimite amicul tău, Preşedintele, o flotilă de avioane de vânătoare F-16 să ne şteargă la cur. Şi, bum!

— Aveţi radare. Se vede ceva pe cer?

— Deocamdată nu, dar nu se ştie niciodată.

— Ţi-am dat cuvântul meu. O să primiţi răscumpărarea până la ultimul cent. Mai laşi şi tu de la tine, mai las şi eu. Le daţi drumul ostaticilor, părăsiţi clădirea şi eu personal vă livrez ce a mai rămas. De ce să te gândeşti la nişte avioane F-16, care nici măcar nu-şi vor face apariţia? Doar ţii toate cărţile în mână. nu-i aşa?

— Aşa e. Chiar mai mult decât îţi închipui tu. Am trei aşi atomici, pe care îi pot arunca în joc de oriunde, în orice moment. Şi asta nu e totul…

Becker nu se putu împiedica să nu se laude. Îi povesti lui Bolan toată istoria cu sechestrarea celor doi senatori şi Justiţiarul mimă că o auzea pentru prima oară.

— Se pare că ai calculat totul cu mare atenţie, spuse Bollan pe un ton de falsă admiraţie.

— Bineînţeles, şi ar trebui să ţii cont de chestia asta.

— Încearcă să mă ajuţi un pic, Becker. Dacă cereţi imposibilul, o să pierdeţi totul. Ne-a dat mare bătaie de cap să obţinem acordul Preşedintelui pentru negociere. Aş putea să vă mai livrez două sute de milioane în scurtă vreme. Dar să primiţi întreaga sumă în timpul care a mai rămas, mi se pare cu neputinţă. Becker făcu o grimasă.

— De acord. O să fiu îngăduitor. Unu. stau de vorbă cu Brognola. Doi. vă asiguraţi că pista mea de aterizare e curată ca-n palmă şi securizată. Două ore, Belasko, atâta-ţi dau. Şi mai vreau încă două sute de milioane. Vii cu banii ăştia, pe urmă eu şi cu oamenii mei părăsim muzeul, împreună cu ostaticii. Dăm drumul ostaticilor şi urcăm la bord. Ştiu că aveţi ochi pe cer – AWACS, sateliţi etc. Dar de asta am eu grijă. Când am ieşit din spaţiul aerian al Washingtonului, vă comunic noile mele instrucţiuni. Dacă-mi pute ceva sau dacă antenele radar îmi semnalează vreo prezenţă aeriană, fac să explodeze MAD-urile. Fie că e vorba de un stol de gâşte sălbatice, fie de un avion. Bănuiesc că aţi găsit cadoul nostru în vestiarul din Maryland!

— Da.

— Atunci înţelegeţi că mai avem şi alte resurse, nu-i aşa? hohoti Becker.

Justiţiarul se feri să-i dezvăluie conversaţia lui cu Măcelarul. Puse capăt dialogului într-un mod destul de brusc.

— Trebuie să mă duc după a doua tranşă.

— Foarte bine, şterge-o! Şi să nu te întorci cu mâinile goale!

Bolan făcu stânga împrejur şi se îndepărtă. Numai cu greu îşi putuse ascunde satisfacţia. Partida nu era câştigată, dar lucrurile luaseră o întorsătură favorabilă. Acum totul depindea numai de el!

Becker îi cedase atât de uşor acestui insolit purtător de valize pentru că simţea că situaţia îi scapă din mâini. Fostul ofiţer din Forţele Speciale se tot învârtea ca un leu în cuşcă în holul intrării dinspre Jefferson Avenue, repetându-şi că ceva nu e în regulă: avioanele erau mult în avans faţă de planificarea operaţiunii!

De ce lansase Sampson semnalul fără să aştepte ordinul? Colonelul nu prevăzuse niciun mijloc de contact cu Măcelarul. Din cauza maniei lui de a-şi lua mii de precauţii, acum era legat de mâini şi de picioare. Totuşi, nu-şi putea permite să piardă MAD-urile. Antraxul nu era decât o diversiune, chiar dacă americanii nu ştiau. Toate cărţile erau în mâna lui. Atunci de ce simţea aşa o nelinişte?

De altfel, mai apăruse o problemă: de data asta, una cât se poate de reală. Trupele islamiste îl fixau cu priviri insistente, pline de reproşuri. Erau bani mulţi în joc şi, în ciuda presupusei lor vocaţii pentru martiriu, lăcomia li se citea în ochi. Odată urcaţi în avioane, va trebui să le dea satisfacţie. Nicio problemă: promisiuni, promisiuni şi iar promisiuni.

În tabăra opusă, totul se petrecea mai bine decât prevăzuse; inamicul cedase mai degrabă uşor la cererile lui. Spiritul pionierilor murise cu adevărat! Belasko, în schimb, era un soldat autentic, de nădejde, demn să se numere printre oamenii lui. Pentru el, cuvântul era cuvânt. Atunci de ce simţea un gol în stomac?

Valul de căldură! Era mai cald decât ar fi fost normal pentru începutul primăverii. O vreme prea uscată pentru acest oraş construit în mijlocul mlaştinilor. Nu mai plouase de o lună. Cum spuneau ăia de la meteo? Cea mai secetoasă primăvară din ultimii patruzeci de ani.

Înţelese de unde venea neliniştea lui. îl chemă pe cathers prin radio.

— La ce adâncime ai coborât-o?

— Despre ce vorbeşti, Colonele?

— Te întreb la ce adâncime ai coborât-o, drace!

— Ah! Să zic că e la doi metri de suprafaţă, poate mai puţin. Da' de ce?

Becker îşi înăbuşi o nouă înjurătură.

— Nu eşti sigur la ce adâncime e?

— Aăăă… nu; era noapte, Colonele.

— Deci ar putea foarte bine fi sub doi metri?

— Habar n-am, Colonele. E vreo problemă?

— Să sperăm că nu. Rămâneţi la posturile voastre, sosesc păsările călătoare. Nu ezitaţi să mă contactaţi la cea mai mică anomalie.

— Am înţeles!

Becker tăie comunicaţia şi îşi reluă plimbarea. Dacă nivelul fluviului scădea din cauza secetei… Dacă auutorităţile observau MAD-ul agăţat de piciorul podului… Dacă se întâmplase ceva cu Sampson…

— E vreo problemă, Colonele? Becker se întoarse către Vinyard.

— Eu sper că nu, locotenente.

— După calculele noastre, sunt toţi banii. N-am găsit falsuri. Pot să-ţi zic ceva? Două sute de milioane de dolari, Colonele, asta e o groază de bani. Şi piloţii sunt deja pe drum…

Becker nu mai voia să audă.

— Ştiu unde baţi, soldat. Răspunsul este nu! înainte de a continua, Becker îşi coborî vocea.

— Sunt… În fine, suntem prea valoroşi ca să acceptăm o pomană. Ai văzut cum se uită la noi camarazii musulmani? împărţim două sute de milioane de dolari la câţi oameni? La optzeci? Ca să nu uităm comisionul de zece la sută al Măcelarului.

— E clar, dar…

— Gura! Contactează piloţii, dacă poţi. Vreau să mi se comunice ora aterizării. Hai, dă-i bătaie! Ce mai aştepţi?

Becker simţi toţi ochii aţintiţi asupra lui. El era şeful. El dădea ordinele. Deodată, îl izbi în nări mirosul fricii şi se întrebă dacă nu cumva mirosul acela venea chiar de la el.

Bolan sosise cu a doua tranşă în mai puţin de două ore.

Ieşind pe porţile dinspre Jefferson Avenue, mai avea încă în minte imaginea fricii pe care o văzuse în ochii inamicului. În momentul livrării, Becker nu scosese niciun cuvânt, dar Justiţiarul ştia că îl munceşte ceva. Acum că lucrurile aveau să se încingă, Bolan nu-şi dorea decât un singur lucru: ca teroriştii să iasă din muzeu şi să se îndepărteze cât mai repede de oraş! Şansele ar deveni atunci egale.

Justiţiarul tocmai traversa strada în direcţia lui Brognola, când primul avion îşi începu coborârea. Respectând la literă dispoziţiile lui Becker, toate vehiculele se retrăseseră, pentru a lăsa loc liber avioanelor. În plus, Colonelul dăduse ordin ca maşinile de poliţie să balizeze pista improvizată cu farurile lor.

Bolan văzu cum primul avion aterizează într-un nor de praf.

În lumina girofarurilor, expresia de nelinişte de pe faţa lui Brognola căpăta accente de tragedie. Federalul ştia că era în joc nu numai cariera lui, ci şi viaţa a câtorva mii de americani.

— Ştii ce-i ăsta?

— Normal. Un Gulfstream C-20.

— Exact. Model militar. Pentru transport de vipuri. Mă întreb cum şi l-a procurat Becker.

— Cel puţin ştim că n-o să ia cu el ostaticii.

— Într-adevăr. Maximum douăzeci şi cinci de pasageri, nu-i aşa?

— Douăzeci de persoane plus echipajul.

— Striker, trebuie să ne pregătim. Tocmai am primit un mesaj de la Ranch. Ultima valiză e pe drum. Va sosi în biroul meu într-o oră.

— Sunt încântat de aşa o veste bună. Să ştii că ni se schimbă norocul.

— Cowboy-ul ne garantează ceva de calitatea întâi, spuse Brognola, utilizând porecla expertului în explozibile de la Ranch.

— Dă-mi amănunte.

— Trebuie să-l mai contactăm o dată pe Preşedinte. Nu avem încă O.K.-ul pentru actul final, Striker. Toată lumea vrea să intervină. Eroii au ieşit la rampă şi se bat să ne ia locul. Dacă îi lăsăm, o să se întâmple o tragedie din care America nu-şi va mai reveni niciodată. Experţii ăştia în războaie sunt gata să sacrifice toţi ostaticii, chiar şi senatorii… Dacă într-o oră nu rezolvăm problema…

— Înţeleg, Hal.

Bolan înţelegea foarte bine. Dar adevărata problemă era că undeva mai rămăsese o bombă.

— Preşedintele m-a asigurat că nu se va trage nicio rachetă împotriva avioanelor. Mulţi sunt însă pe punctul de a-şi pierde răbdarea, Striker. E un moment foarte dificil pentru Preşedinte şi trebuie să recunosc că ratingul politic a devenit ultimul pe lista lui de priorităţi.

Radioul din maşină pârâi. Vocea lui Becker făcu să vibreze caroseria.

— Hei, Brognola! Belasko! Răspundeţi! Numărul Unu preluă apelul.

— Aici Brognola. Te ascult.

— Fiţi gata. Ieşim, începea dansul…

Capitolul XVI

Ostaticii fură eliberaţi în valuri succesive. Justiţiarul ştia că Becker îşi pregătise ieşirea în toate detaliile şi că era hotărât să contracareze orice operaţiune de salvare. Un prim val se revărsă pe Jefferson Drive. Numărul de persoane era greu de estimat. În definitiv, singurul lucru care conta era că fuseseră eliberaţi. În fugă sau la pas, grupuri compacte avansau în direcţia forţelor de ordine şi a ambulanţelor staţionate la Mall. Unii se împiedicau, dar erau ajutaţi de

cei din apropiere. O puternică solidaritate încă îi unea pe aceşti ostatici, după noaptea de coşmar petrecută împreună. Agentul special Morrow îl informă pe Brognola de eliberarea altui grup de ostatici pe poarta dinspre Independence Avenue. Federalul dădu imediat ordin să se trimită acolo personal pentru a-i prelua şi a-i dirija spre Mall. Becker crea dezordine în jurul muzeului. Haosul era în avantajul lui.

Fuseseră chemate toate unităţile disponibile ale corpului medical şi ale armatei. La ordinele FBI.-ului, date prin intermediul lui Hal Brognola, poliţia municipală instalase un cordon în jurul Mall-ului. Tot ea dirija ostaticii spre unităţile SAMU şi punctele de prim ajutor amplasate pe vastele peluze.

Bolan bănuia că Becker îşi păstrase un scut uman pentru ieşirea din muzeu. Într-adevăr, fostul ofiţer al Forţelor Speciale nu-l dezamăgi.

Acum ieşeau toţi, cu armele la vedere. Cel puţin cinci mercenari purtau automate RPG-7. Ostaticii erau ţinuţi în faţă. Nedorind să-şi asume niciun risc, Becker se înconjurase de un scut uman numai al lui. În final, vreo treizeci de teroriști fundamentaliști ieşiră din muzeu cu spatele, urmaţi de un grup de ostatici, care avea să le asigure ariergarda. Becker şi armata lui se găseau în centrul unei adevărate citadele vii.

O ceartă izbucni între ofiţerii din poliţia municipală. Bolan auzi strigăte de mânie şi frânturi de cuvinte răstite. Câţiva oameni îl abordară direct pe Hal Brognola.

— Îi lăsaţi pe ticăloşii ăştia să-şi ia zborul liniştiţi? Ştiţi câţi colegi de-ai noştri din Washington şi Virginia au murit din cauza lor?

Becker auzi şi el interpelarea.

— Belasko? Ce se întâmplă acolo? Ai tot interesul să calmezi poliţiştii imediat! Dacă văd o singură armă îndreptată spre noi, arunc în aer muzeul, câteva ţeste de ostatici şi, ca premiu special, cele trei camionete. Cred că asta o să vă liniştească.

— Fii calm, Becker, mă ocup eu! răspunse Bolan.

— Hai mai repede, nenorocitule! îţi dau cinci secunde şi stau cu degetul pe buton.

Bolan văzu trei ofiţeri de poliţie desprinzându-se de grup şi apropiindu-se de colegii care îl apostrofaseră pe Hal. Dar acesta din urmă nu era genul de om să se lase cu una, cu două. Îşi aţinti degetul spre cel mai apropiat dintre contestatari.

— Tu, de-acolo! Cum te cheamă?

— Carlton, comisar din districtul numărul unu. răspunse ofiţerul. Iar dumneata trebuie să fii clownul de la Ministerul de Justiţie, care îi ajută pe asasini să fugă cu un miliard de dolari în buzunare. Am o responsabilitate faţă de femeile şi copiii care ar vrea să ştie de ce soţii, respectiv taţii lor, nu se vor mai întoarce acasă în seara asta! Cum o să le explic eu că Ministerul de Justiţie eliberează teroriști care omoară poliţiştii din oraş?

— Înapoi în formaţie, comisare! Executarea! Sau te trimit la închisoare imediat, de unde chiar că n-ai să-ţi mai poţi răzbuna colegii.

Comisarul Carlton rămase înfipt pe poziţie şi atacă din nou.

— Vreau un răspuns!

— Nu există niciun răspuns, comisare! Ca şi dumneata, sunt îngrozit de pierderile suferite, care sunt enorme. Dar tragedia nu s-a încheiat. Trebuie să ne ocupăm de sute de oameni terorizaţi, dintre care unii răniţi şi majoritatea în stare de şoc. Aşa că o să-ţi ţii gura şi o să te întorci la post! Sau te calmezi, sau riști să provoci chiar tu moartea câtorva zeci de oameni de-ai tăi într-un incendiu cum nici nu-ţi poţi imagina. Treci la loc, comisare Carlton!

Bolan înţelegea foarte bine furia poliţiştilor. În ochii oamenilor în albastru, ai agenţilor F.B.I., poate chiar şi ai întregii naţiuni, Preşedintele cedase în faţa pretenţiilor teroriştilor. Era inimaginabil şi de nesuportat. Dacă ar şti adevărul, se gândi Bolan. Comisarul îşi înăbuşi o ultimă înjurătură şi îşindemnă camarazii să treacă înapoi în formaţie. Brognola se răsuci pe călcâie pentru a se adresa lui Morrow.

— Nu se admite nicio insubordonare. Primul care mai iese din rând sau care ridică arma fără ordinul meu se va trezi în faţa Curţii Marţiale, sub acuzaţia de trădare! Ordinul vine direct de la Preşedintele Statelor Unite, ai înţeles? Să ştie toată lumea.

Federalul îi întoarse spatele furios şi ridică braţul stâng în direcţia Justiţiarului.

— Belasko! Ai terminat acolo? urlă Becker.

— Daţi-i drumul, Becker! răspunse Justiţiarul. Situaţia e sub control.

Teroriştii avansară în direcţia avioanelor C-20, oprite pe asfaltul bulevardului. Zgomotul motoarelor era asurzitor. Zidul de oameni defila prin faţa lui Bolan. Becker puse mâna pe o ostatică. Îşi îndreptă

arma spre pieptul femeii şi se desprinse din grup.

— Vinyard, toată lumea înainte! strigă el. Bolan îl privea pe mercenar fără să clipească. Aştepta ca Becker să vorbească primul.

Colonelul aruncă o hârtie pe jos, cu un gest sfidător.

— Ai aici instrucţiunile ca să dai de mine. În caz că vă pierdeţi pe drum. mai aveţi şi frecvenţa noastră radio. Vă dau termen până la prânz. Şi nu uitaţi, eu sunt la cârma jocului. Ciao!

Bolan făcu un efort să nu-l omoare chiar acolo, imediat, cu un glonţ în cap. Mânia îi îngheţase sângele în vine. Îi privi pe teroriști cum urcă în cele trei avioane militare sub protecţia ultimilor ostatici.

— Lasă-l în pace, Striker. Ne întoarcem la birou, spuse Brognola.

Bolan ezită, văzând cum se închid uşile avioanelor. Primul C-20 începuse deja să ruleze pe pista improvizată. Cu botul îndreptat spre est, aparatul trebuia să facă o întoarcere ca să se aşeze în direcţia cea bună. Acceleră de-a lungul bulevardului, cu motoarele urlând. Justiţiarul ridică hârtia de pe jos şi porni spre maşină. Primul avion tocmai decola, când Bolan se strecură în Fordul Crown Victoria şi îşi aşeză mâinile pe volan.

Avionul nu mai vira. Părea că vrea să se îndrepte spre Washington Monument, într-un atac kamikaze. Dar nu era decât o glumă sinistră: chiar în ultimul moment, aripa stângă basculă, avionul viră spre sud-est şi

Justiţiarul îşi privi inamicul înghiţit de noapte. Deocamdată obţinuse remiza.

Fundul valizei era căptuşit cu explozibil. Bolan o ridică, o cântări în mâini. Ultima tranşă. Greutatea excesivă putea fi un indiciu. Valiza trebuia neapărat să rămână în mâinile Justiţiarului până la capăt. După o inspecţie mai aprofundată, o dată ce teroriştii vor fi scos bancnotele, pentru a le număra, Becker va avea surpriza să citească mesajul scris la fund. În alte circumstanţe, Bolan şi-ar fi permis un zâmbet, dar în noaptea asta nu avea chef de aşa ceva. Dacă lucrurile mergeau după plan, capodopera Cowboy-ului va fi ultima imagine care i se va întipări lui Becker pe retină.

Dacă lucrurile mergeau după plan, pentru că rămăseseră multe necunoscute… Brognola întocmise o situaţie exhaustivă şi i-o prezentase vechiului său complice. Aşezat la birou, Numărul Unu de la Justice Departament supraveghea plecările şi venirile prin geamul

spart. Justiţiarul auzea zgomotul paletelor elicopterului Blackhawk. Din nefericire, Jack Grimaldi, cel mai bun pilot de la Ranch şi bun prieten cu Justiţiarul, nu era disponibil. Fusese trimis în Africa, într-o misiune de recunoaştere. Alţi doi piloţi de la Ranch, în combinezoane negre, îl aşteptau la bordul elicopterului aşezat chiar în mijlocul străzii. Soarele deja se ridicase la orizont. O nouă zi. Bolan îşi făcu rapid calculul că Becker va mai asuda şi înjura încă cel puţin patru ore.

— Iartă-mă, dar nu pot să nu-ţi pun din nou întrebarea, Striker. Să presupunem că Becker vrea să te ia cu el, pentru un plus de siguranţă?

— Ţinând cont de viaţa pe care o duc de ani de zile, e o posibilitate ca oricare alta.

— Ia nu mai spune prostii, Striker. Gândul că te-ai putea duce la fund împreună cu tot vaporul îmi dă fiori.

— Calmează-te. O să am grijă să nu se-ntâmple asta! Brognola încruntă sprâncenele şi abandonă subiectul.

De fiecare dată când îl vedea pe Bolan lansându-se în acţiuni al căror secret nimeni nu-l cunoştea, îşi dădea seama că există riscul ca Justiţiarul să nu se mai întoarcă niciodată.

Brognola reveni la lucruri mai practice.

— Preşedintelui i s-a luat o piatră de pe inimă când a aflat că i-am convins pe nemernici să plece şi că toţi ostaticii au fost eliberaţi. Până acum ne-am făcut treaba bine. Dar mai avem un drum spinos de parcurs. Boss-ul cel mare n-o să ne-o ierte niciodată dacă gunoaiele astea nu-şi primesc pedeapsa pe care o merită.

Bolan fu de acord.

— Becker nu avea intenţia să rămână în muzeu mai mult decât era nevoie. Obiectivul lui era să ia banii şi să se care. I-am dat ce voia de la bun început, sau cel puţin în parte, spuse Bolan. Pentru moment, îşi poate imagina că a câştigat partida.

— Au zburat destul de departe. AWAC-urile au localizat punctul de aterizare. Poziţia: 320 km la sud-vest de Washington, într-una din văile masivului Blue Ridge. Ştii care-i poanta? Acum sunt la numai o jumătate de oră de Black Wariors Ranch. Lunetiştii noştri n-au decât să se urce în jeepuri şi să le facă o vizită. O să ajungă înaintea ta, aşa că n-o să ai plăcerea să le dai singur şuturi în fund.

— O să preiau imagini satelit şi am să pun la punct detaliile în

timpul zborului.

— Mai rămâne să aflăm unde e a treia bombă, Striker. Am dat dispoziţii să se facă cercetări. La ora actuală, toţi agenţii de forţă şi de ordine şi toate unităţile din armată răscolesc oraşul. Se uită după orice gunoi pe care Becker l-ar fi putut lăsa în urmă, ca de exemplu Măcelarul, pe care l-ai lichidat tu. Trebuie neapărat să găsim bomba asta. câteva minute, Bolan se gândea la ultimul as al lui

Becker.

— Cred că-ţi dai seama că Becker n-ar detona MAD-ul decât în ultimă instanţă, nu-i aşa?

— Sunt de acord cu tine, dar nu încape nicio îndoială că îl va detona. Unde vrei să ajungi?

— Dă ordin să se examineze toate tranzacţiile imobile încheiate în oraş şi împrejurimi pe perioada ultimelor şase luni. Pun pariu că Becker a plasat bomba foarte aproape de oraş. MAD-ul se foloseşte la aruncarea în aer a căilor ferate, a aeroporturilor, a podurilor.

— Podurilor?

— Cheamă echipele SEAL la Washington şi verificaţi totul.

Justiţiarul îşi fixă lung prietenul şi recunoscu în ochii lui Brognola prietenie amestecată cu teamă.

— Şterge-o de aici, Striker. Ultima fază: lichidarea totală a nemernicilor!

Bolan făcu un semn din cap şi ieşi din birou fără niciun cuvânt. Venise ceasul ultimei livrări.

Tocmai îşi dezmorţeau picioarele după zbor, încercând să mai uite de nelinişti şi îndoieli. Oamenii lui Becker cercetau cerul, dealurile împădurite, câmpia. Toţi stăteau la pândă. Becker se uită la ceas pentru a mia oară şi se întrebă de unde îi vine sentimentul ăsta de nelinişte. Remarcă aceeaşi umbră şi pe faţa lui Vinyard. Ajunseseră în linie dreaptă şi încă se mai putea întâmpla orice. Planul lor colosal funcţionase până acum numai datorită elementului surpriză.

Lângă avioane, o antenă parabolică baleia cerul pentru a mări plaja de recepţie a radarului. Dar mai era ceva. O ameninţare invizibilă. Colonelul o simţea cu toată fiinţa lui.

— În ce direcţie plecăm de-aici? Nu ne-ai spus încă nimic, zise braţul lui drept.

Vinyard şi Becker se îndepărtaseră de avioane. Soarele dimineţii inunda valea cu o strălucire aducătoare de victorie. Soarele de la Austerlitz, nu se putu împiedica să gândească Becker, aducându-şi aminte de cursurile lui de la Academia Militară. Ziua se anunţa deja foarte călduroasă. De ce Belasko încă nu sosise? Avea harta, frecvenţa radio a piloţilor, avea tot ce trebuie. Numai că nu apărea.

— Nu trebuia să ştie nimeni. Acum o să afli şi ai să-ţi ţii gura: mergem în Brazilia. Acolo spălăm cea mai mare parte din bani. Pe urmă mergem împreună la Rio. De acolo, luăm vaporul cu destinaţia Tunisia. În următoarele luni o să ne mişcăm mai tot timpul. Pe urmă echipa se dizolvă şi fiecare îşi vede de treaba lui. Identităţi noi, vieţi noi.

— Mai e ceva care mă frământă.

— Ce mai e?

— Am ca o presimţire. Ne-au dat banii prea uşor. Nu e normal.

— Ce altceva puteau să facă? exclamă Becker, aprinzându-şi o ţigară. S-ar putea zice că nu prea aveai încredere în planul meu!

— Dar despre curierul lor, ce părere ai?

— Belasko?

— Da. I-am auzit şi pe arabi cum îşi cereau partea. Şi, în fine, ce o să faci cu Max Kelly?

— Mă enervezi! Totul e prevăzut. În mare parte, de-aia a rămas Sampson la Washington: ca să aibă grijă de tot. Ultimele detalii le vom rezolva după ce o să avem toţi banii şi o să plecăm din ţara asta împuţită. Basta! Gata cu întrebările.

— Bine, Colonele.

— De ce-ţi faci atâtea probleme? Totul se desfăşoară aşa cum a fost prevăzut. Avem cele trei bombe nucleare. Sampson este pionul nostru, plasat în inima ţintei, iar Preşedintele e convins că putem presăra antrax peste întregul oraş. Cu haosul pe care l-am creat, le-am imobilizat toate resursele. În ceea ce-l priveşte pe Belasko, e exact ce-ai spus tu: un mic comisionar de rahat, în slujba Preşedintelui. E clar? Vinyard încercă să zâmbească.

— Da, foarte clar.

Vocea pilotului se făcu auzită prin radio şi Colonelul aruncă ţigara.

— Becker. Te ascult.

— Am reperat un aparat în aer. Unul singur, venind dinspre nord-est. E omul nostru. Tocmai i-am dat permisiunea să aterizeze.

Becker îi zâmbi lui Vinyard.

— Bingo! Am câştigat! Vine tortul pe un platou de argint. Te-ai liniştit, soldat?

Capitolul XVII

Cinci, îi ieşiră cinci în întâmpinare. Cu automatele în mâini, alergau spre elicopter.

Pe când zburau peste colină, chiar înainte de aterizare, Bolan trimisese un semnal către comandourile de la Black Warrior Ranch şi primise din partea lor confirmarea că erau pe poziţie. La ordinul Justiţiarului, pilotul se pregăti să aterizeze în partea de nord a câmpului. Trupele lui Becker trebuiau astfel să alerge cam o sută de metri până la elicopterul Blackhawk.

Bolan deja deschisese uşa. Valizele cu bani erau chiar pe prag. Aşteptând sosirea inamicului, Justiţiarul făcu o scurtă trecere în revistă a viitorului teatru de operaţiuni. Mica armată de terorişti era masată în jurul primului avion C-20. Şaizeci de oameni atenţi, dar nicidecum în poziţie de luptă. Celelalte două avioane staţionau mai în spate. Judecând după numărul de soldaţi care ieşiseră din muzeu, păreau să fie toţi prezenţi. Bolan nici n-ar fi putut visa o punere în scenă mai bună pentru micul lui surprinse-party. Ca şi Becker, Justiţiarul era pregătit să joace totul pe o carte.

Cei cinci bărbaţi sosiră în dreptul lui Bolan, cu ochi lucitori, şi plonjară în vârtejul de aer stârnit de paletele elicopterului. Justiţiarul îi recunoscu numaidecât, după fotografiile din dosarele lor militare: Vinyard, Biltman, Artillon, Weathers şi Kurchin. Pentru o clipă, Bolan se întrebă unde, când şi de ce se produsese schimbarea în aceşti soldaţi de reală valoare. Banii? Dorinţa de revanşă împotriva unei patrii aparent lipsită de recunoştinţă, sau speranţa de a-şi vedea înscris numele în cartea istoriei? apoi Justiţiarul îşi alungă gândul din minte. Erau exact ceea ce erau: nişte gunoaie, nici mai mult, nici mai puţin.

— Opriţi motoarele! răcni Biltman.

Justiţiarul transmise ordinul pilotului şi copilotului. Cele două motoare turbo tăcură şi mica furtună de prai se potoli repede. Biltman se întoarse atunci către Bolan, cu un zâmbet.

— Ce plăcere să te revăd, gagiule. Începeam să ne facem gânduri. Ar fi fost regretabil să se producă noi dezastre în frumoasa noastră capitală. Îmi imaginez că tipii de la Capitoliu sunt nerăbdători să se întoarcă la muncă şi să voteze noi legi împotriva terorismului!

— Hai să ne terminăm treaba, spuse Bolan, fără să piardă din ochi expresia hilară a interlocutorului său.

Oamenii lui Becker începură să coboare valizele. Biltman se aplecă s-o apuce pe cea de la picioarele lui Bolan, dar Justiţiarul fu mai rapid. Deja o ţinea el. Zâmbetul ticălosului se topi în clipa în care ochii îi căzură pe armele mesagerului. Imediat lansă un apel radio.

— Comisionarul nostru a venit înarmat, Colonele.

— Nu mai spune! Şi ce vrea să facă? Să ne aresteze? Lasă-l în pace.

— Spune-i lui Becker că vin cu voi, interveni Justiţiarul.

— Nu te mai obosi, Biltman, am auzit. Vino, Belasko. Da' să nu uiţi că eu conduc jocul. Noi ne luăm banii, voi vă recuperaţi oraşul.

Justiţiarul se puse în mişcare împreună cu cei cinci locotenenţi ai Colonelului. Zarurile morţii erau aruncate.

Oamenii se grăbiră să scoată teancurile de bancnote şi să le arunce într-un sac de pânză. Bolan simţea cum creşte tensiunea. Vederea bănetului anima spiritele, stârnind până şi interesul câtorva combatanţi. Văzându-le expresia de neîncredere, Becker izbucni într-un râs răutăcios.

— E destul pentru toată lumea, domnilor. Ziua de salariu se apropie!

Bolan aşezase ultima valiză la picioarele lui. Oamenii lui Becker se îmbrăţişau, aruncau în aer teancurile de bani. Unii chiar le sărutară. Toată echipa era în delir şi foştii soldaţi ai lui Bin Laden începuseră să se apropie pe furiş de pradă. Într-un târziu, Colonelul îşi dădu seama că pierde situaţia de sub control.

— Gata cu circul! Treceţi la posturile voastre! zbieră el. Operaţiunea nu s-a terminat şi mai avem drum lung de făcut.

Cu aerul unor copii surprinşi asupra faptei, oamenii se executară. Becker puse mâna pe aparatul radio şi îşi chemă unul din piloţi.

— Magruder! Raportează!

— Ecranele de control sunt curate, Colonele. S-ar spune că ai

reuşit să-i converteşti la religia ta!

— Ţine-mă la curent şi aşteaptă ordinele înainte de a porni motoarele. Nu vreau să-mi pierd ziua alergând după bancnotele luate de vânt. Over.

— Am recepţionat.

Becker îl privi pe Bolan drept în ochi.

— Să nu cumva să-ţi iasă din minte. Dacă Preşedintelui îi vine cheful să trimită după noi avioane de luptă, ca să ne doboare, am la îndemână trei jucării nucleare. Pot să le detonez de oriunde şi în orice moment. Ai înţeles?

— Tu controlezi situaţia, Becker.

Colonelul schiţă un gest în direcţia valizei care rămăsese tot la picioarele Justiţiarului.

— Asta-i tot a noastră sau e partea ta?

Justiţiarul zâmbi şi îi răspunse cu aceeaşi undă de ironie:

— Îmi pare rău, dar n-ar ajunge banii. Plata mea nu e inclusă în târg.

Becker îl privi o clipă perplex, apoi izbucni în hohote.

Bolan observă în acelaşi moment câţiva soldaţi care supravegheau împrejurimile cu binoclul. Simţi cum îi creşte adrenalina. Comandourile Black Warriors primiseră ordinul să nu intervină, dar Bolan nu intenţiona să lase nimic la voia întâmplării. Era gata de acţiune. Chiar dacă prin asta gândurile cele mai sumbre ale lui Brognola ar fi putut deveni realitate.

— Ei, domnilor, nimic la orizont? întrebă el pe un ton de conversaţie de salon.

— Marea e liniştită, se răspunse, pe acelaşi ton. Dar Colonelul începea să devină nervos.

— Hai să terminăm cu prostiile. Valiza, Belasko! Bolan o culcă la picioarele lui Becker, gata s-o deschidă.

— În regulă. Misiunea mea s-a încheiat. Toate lucrurile bune au şi un sfârşit. V-am părăsit.

Colonelul deschise încuietorile, smulse capacul şi începu să scoată banii. Dar, ridicând capul, încercă să-l reţină pe mesager.

— Hai că nu arde. tipule! De ce nu mai stai? Am o sticlă de whisky pe cinste în avion. Vreau să ciocnesc cu tine. În parte, ţie-ţi datorez reuşita mea.

Bolan îi întoarse Colonelului zâmbetul. Ştia însă că trebuie să se topească înainte ca valiza să fie golită de presupusul ei conţinut.

— Altă dată. Îţi urez călătorie plăcută.

Simţi privirea lui Becker, care îl fixa lung.

— Doar n-o să pleci aşa? Să ştii că nu e politicos! Tonul era dezagreabil, dar Justiţiarul păru să nu bage de seamă şi păşi mai departe, în direcţia elicopterului. Era sigur că Becker încă mai are ochii aţintiţi asupra lui.

— Hei, Belasko!

Bolan întoarse capul, dar nu se opri din mers. Îi văzuse pe mercenarii ăştia la treabă, ştia din ce sunt croiţi şi de ce sălbăticii sunt în stare. Dar Becker nu părea să fi coborât de pe norişorul lui când îi strigă:

— A fost o adevărată plăcere să fac afaceri cu tine!

Şi fără a se mai preocupa de Justiţiar, îşi afundă ambele mâini în valiză, pentru a scoate ultimele teancuri de bilete verzi. Euforia îi întunecase minţile. Parcă nu-i venea să creadă în norocul care dăduse peste el. Radarele nu arătau niciun semn de trafic aerian. Ploua cu bani peste tot. Moralul era la nivelul maxim. Până şi luptătorii islamişti încetaseră să mai facă mutre. Visau la viitorul glorios al preaiubitului lor Jihad… sau poate la vacanţele lor de mari granguri, undeva, în America de Sud.

Un miliard de dolari cash. Partida era câştigată. America se plecase în faţa pretenţiilor lor. Becker continua să se aştepte la o ripostă, dar nu se întâmplase nimic! Planul lui funcţionase perfect, în ciuda schimbărilor impuse de federali. În curând Brazilia, apoi Tunisia. Mai târziu, principalul lui contact, un baron al drogurilor din Birmania, îl va primi cu braţele deschise. Un ideal refugiu în junglă – ca pe timpurile bune. Ceilalţi erau prea dobitoci sau prea lacomi. Or să se lase prinşi, mai devreme sau mai târziu. El, niciodată!

Aproape că terminase de scos banii, când se opri brusc.

— Ce dracu' mai e şi asta?

Becker ridică ochii şi îl văzu pe Belasko pe punctul de a urca în elicopter. Se uită din nou în jos, ca să verifice dacă nu visa, dacă fericirea momentului nu îi încâlcise minţile, dacă nu cumva i se jucase o farsă. Degeaba crezuse el că e o glumă. Instinctul îi spunea contrariul. Becker simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

Ridică valiza şi imediat înţelese. Era mult prea grea. Se simţi cotropit de un val de greaţă. La fundul valizei se puteau citi următoarele cuvinte, scrise cu litere fluorescente: „The End. Ca la cinema. Lumea începu să se învârtă. Urechile îi ţiuiau, furia îi înceţoşa mintea. Ridică privirea. Cu o mână, căuta dispozitivul de declanşare a exploziilor. îl observă apoi pe Belasko, în depărtare, uitându-se la el cu atenţie. I se păru că vede un zâmbet pe buzele fiului de căţea. I se păru că-l aude pe Belasko urându-i pentru a doua oară drum bun.

— Belasko, fir-ai tu să…

Acesta nu-i lăsă timp lui Becker să-şi termine fraza.

— Drum bun, repetă Justiţiarul, apăsând pe butonul morţii, butonul care avea să pună capăt tuturor viselor, tuturor ambiţiilor.

Tăcerea care domnea asupra văii dintre dealuri fu zguduită de tunetul exploziei. O minge de foc, însoţită de un uragan, spulberă refugiul hoardei de teroriști, pulveriza primul avion, se rostogoli mai înfometată, mai devastatoare, prinse putere şi viteză. Pala de foc se revărsă peste celelalte două avioane, le ridică în aer, le zdrobi unul de altul. Aripile fură smulse. Metalul şi carnea de om se contopiră, după care fură proiectate spre cer. În sfârşit, rezervoarele avioanelor explodară într-o vâlvătaie orbitoare.

Majoritatea teroriştilor pieriră măturaţi de flăcări şi de suflul exploziei, dar mai rămaseră vreo doisprezece oameni ai Colonelului, care începură să alerge în toate direcţiile ca iepurii. Bolan prevăzuse şi eventualitatea unor supravieţuitori. Combatanţii rămaşi în viaţă se îndreptau cu toată viteza spre dealuri, într-o încercare disperată de a-şi salva vieţile.

Black Warriors se puseseră pe treabă înainte ca primul trup să se prăbuşească în vârtejul infernal care se abătuse peste terenul de aterizare. Din înălţimile împădurite, comandourile deschiseră implacabile foc asupra inamicului. Prin vâlvătaia rugului, se zăreau câteva siluete înarmate alergând sau şchiopătând într-o direcţie sau alta. Exploziile însă izbucneau fără încetare şi mingile de foc traversau valea, prinzându-i din urmă pe fugari. Corpurile oamenilor lui Becker zburau prin aer, se prefăceau în scrum, deveneau de nerecunoscut.

Bolan urcă în elicopter pentru a-şi recupera arma combinată M-16/M-203.

O luă şi îşi săltă pe umăr geanta burduşită cu grenade şi

încărcătoare. Îi mai lăsă pe trăgătorii din trupele Black Warriors să-şi continue treaba câteva momente, apoi sări jos pentru a încheia afacerea asta murdară. Trebuia să aibă certitudinea că nimeni nu va supravieţui masacrului.

Îl chemă prin radio pe comandantul echipei de la Ranch.

— Ecluza unu către Ecluza doi! Recepţie!

— Aici Ecluza doi. Te ascult, Striker.

— Opriţi focul, dar acoperiţi-mă. Intru în joc.

— Afirmativ. Te acoperim. Over. Acum era rândul lui. Justiţiarul îşi începu coborârea în infern cu toate simţurile răscolite de această scenă de coşmar.

Duhoarea de sânge şi de carne arsă, amestecată cu mirosul de benzină în flăcări. Aerul încărcat de cenuşă, care îi lăsa un gust acru pe limbă. Bancnotele verzi care zburau în toate sensurile, aspirate de foc, pierzându-se apoi în fumul gros.

La zece metri în faţă apărură trei teroriști islamişti, clătinându-se printre flăcări. Bolan îi seceră cu o rafală şi îi trimise direct în infern.

Pe când contempla carnagiul, o torţă vie ieşi dintr-un zid de flăcări. Bolan îl recunoscu pe Daniel Biltman, sau ce mai rămăsese din el. Îşi ridică la ochi puşca de asalt, pentru a-i da nenorocitului lovitura de graţie.

— Călătorie sprâncenată pe tărâmul Satanei, nenorocitule, murmură Bolan pentru sine.

Un tur de orizont, o ultimă inspecţie. Treaba era terminată. Niciun suflet în viaţă. Câmpul de bătălie era acoperit de cadavre. Totuşi, Justiţiarul nu reuşise încă să-l descopere pe cel al lui Becker. îl căută îndelung printre rămăşiţe, până descoperi ultima urmă lăsată pe pământ de sinistrul combatant. Justiţiarul găsi ghetele Colonelului şi, în ghete, două picioare. Restul trupului celui care odată fusese un mare soldat se dezintegrase sub impactul exploziei…

Bolan îl contactă pe şeful comandourilor.

— Ne întoarcem acasă. Misiunea a fost îndeplinită. Justiţiarul primi confirmarea pe când se îndepărta de scena carnagiului. Vânătoarea nu se terminase încă.

Capitolul XVIII

— O problemă în minus pentru tine, Striker. S-a găsit şi al treilea

bebeluş. Ultimul şut în coaiele lui Becker.

— Becker nu mai are aşa ceva, prietene, şi beeperul oricum s-a dezintegrat în acelaşi timp cu el…

Elicopterul tocmai aterizase la Black Warriors Ranch ca să-şi refacă rezerva de carburant. Bolan le dădu piloţilor zece minute. Trebuiau să se întoarcă urgent la Washington.

După neutralizarea inamicului, Bolan îi dăduse raportul lui Brognola, pentru ca acesta la rândul lui să informeze CIA că pericolul fusese eliminat. Vocea lui Brognola îşi regăsise tonul flegmatic obişnuit, furia şi neliniştea se topiseră fără urmă.

— Am avut noroc. O vedetă a poliţiei fluviale, care patrula pe Potomac, a reperat cel de al treilea MAD pe Key Bridge, ataşat de pilonul central. Dacă Becker declanşa demonul ăsta nuclear, bomba ar fi devastat jumătate din cartierul Georgetown şi două treimi din oraşul Rosslyn, de cealaltă parte a podului. Kurtzman ne-a făcut o simulare pe calculator a daunelor potenţiale, ţinând cont de randamentul explozibilului, unda de şoc şi ploaia radioactivă. O s-o folosim la Academie, ca studiu de caz. Dar să sperăm că nu va avea niciodată aplicaţii practice, căci pierderile de vieţi omeneşti ar fi catastrofale. Cu mult peste acelea din atentatele de la 11 septembrie 2001.

— Bine. Putem spune că greul a trecut.

— Mă rog, aproape. Preşedintele e tot sub presiune. Trebuie să-şi justifice deciziile şi cu toţi oamenii ăştia care au murit… N-aş vrea să fiu în pielea lui. Lichidarea lui Becker şi a armatei lui de terorişti pledează în favoarea sa. Evident, slabă consolare pentru familiile victimelor. O să se adreseze naţiunii azi. Aşteaptă mai întâi recuperarea celor doi senatori şi a familiilor lor.

— Cine se ocupă de MAD?

— O echipă SEAL e pe teren chiar în acest moment. Ştii, Becker luase în calcul toţi factorii, în afară de unul singur. Seceta. Doamna natură i-a tras clapa. De peste o săptămână, nivelul Potomacului scade cu zece – cincisprezece centimetri pe zi. Nu s-a mai pomenit aşa ceva în anotimpul ăsta! Spre norocul nostru, scafandrii lui Becker au mai fost şi puturoşi. Îţi imaginezi ce s-ar fi putut întâmpla dacă aşezau bomba chiar la fundul fluviului?

— Ia nu mai face tu speculaţii! în orice caz, afacerea e încheiată. Ameninţările nucleare ale lui Becker s-au dus pe apa sâmbetei. Care e

situaţia cu senatorii?

— Am vorbit cu Preşedintele. Acum că Becker, MAD-urile şi războiul bacteriologic au ieşit din scenă, boss-ul cel mare vrea să încredinţeze misiunea unei echipe de intervenţie rapidă. Să nu crezi cumva că cei de la Fort Bragg au lăsat să le scape ocazia. Echipa lor tocmai a aterizat.

— Inamicul nu s-a manifestat în niciun fel?

— Niet. Nada. Dacă tot veni vorba, Preşedintele a hotărât că serviciul meu trebuie să finalizeze acţiunea şi să conducă asaltul. Ai vreo idee?

Da, Bolan avea o idee. Afacerea era simplă. În Măsura în care se putea presupune că teroriştii urmăreau evenimentele la televizor şi înţeleseseră că stăteau cât se poate de prost, atacul trebuia lansatimediat, fără tergiversări, pentru destabilizare completă. Adversarul nu trebuia să apuce să-şi reconsidere opţiunile. Se negociase destul în ultimele patruzeci şi opt de ore, acum trebuia să se tragă linie.

Kelly era pe punctul de a-şi pierde minţile. Trecea de Pe un canal pe altul ca un nebun, dar informaţiile erau mereu aceleaşi şi nu-i venea să-şi creadă urechilor. Dădu sonorul mai tare.

— Ostaticii au fost eliberaţi azi, cu puţin înainte de ivirea zorilor. Autorităţile au confirmat. Din păcate, nimeni, până în prezent, nici F.B.I.-ul, nici armata şi nici Poliţia nu au acordat presei dreptul de a-i intervieva pe ostatici. Se ştie totuşi că, după eliberarea lor, trei avioane militare au decolat de la Mall, având la bord, după cum se pare, grupul de terorişti care ocupaseră muzeul. Rămâne însă de aflat dacă…

Furios, Kelly stinse televizorul. Auzise destul. Sampson trebuia să-l contacteze cu noile instrucţiuni la trei ore după eliberarea ostaticilor. Trecuseră nouă ore şi Sampson nimic. Ceva nu era în regulă. Kelly îşi simţi tot sângele ridicându-i-se în cap. Presimţea că Becker avusese de la bun început intenţia să-l sacrifice.

— Ei bine, nu-mi rămâne decât un singur lucru de făcut, mormăi el.

Puse mâna pe un P.-M. Uzi şi trecu în salon, cu intenţia de a mitralia în toate direcţiile. Furia urca în el ca o furtună violentă,

distrugătoare. Dar nu avu ocazia să-şi ducă planul până la capăt: o fereastră explodă şi un Proiectil se rostogoli pe podea până la picioarele lui.

Grenada lacrimogenă începu să scoată un şuierat şi Kelly se repezi afară din cameră, înainte ca gazul să-l ajungă din urmă. Universul îi explodase în plină faţă. singura alternativă era fuga. La naiba cu setea lui de răzbunare, la naiba cu complicii. Îşi dădu seama numaidecât că imobilul era înconjurat de soldaţi în combinezoane şi cagule negre. Apăreau din toate direcţiile. Dar Kelly era un soldat în adevăratul sens al cuvântului: dacă trebuia să sfârşească aşa, o să-şi vândă scump pielea. N-o să pună nimeni laba pe el viu!

Intrând înapoi în salon, Kelly îl văzu pe senator repezindu-se asupra lui Jamal. Walker tocmai traversa încăperea când Kelly intră în el ca un buldozer şi îl puse la podea. Cu puşca mitralieră în mâini, Fasrah avea clar intenţia să lichideze întreaga familie Walker, dar şovăi la vederea comandourilor care năvăleau în încăpere, cu armele lor MP-5 descărcând jerbe de gloanţe. Se auzi un răcnet de furie şi fostul erou din Vietnam, senatorul Walker, îşi regăsi reflexele din tinereţe. Cu forţa unui taur, îi făcu vânt lui Jamal prin fereastră; sticla explodă în mii de cioburi. Bucăţi de haine şi de carne rămaseră agăţate de geamul spart, ca semn al trecerii combatantului din Jihad. Înainte de a atinge peluza, capul îi plesni ca un pepene, sub impactul focului automat al soldaţilor postaţi în grădină.

Kelly mugi de furie şi se aruncă în bătălie ca un leu; atacă, dar întâmpină rezistenţa unei întregi unităţi de comando, îşi oferi trupul primilor soldaţi, nelăsând nicio secundă degetul de pe trăgaciul automatului Uzi. Imaginea lui Becker râzând şi numărându-şi miliardul de dolari pe o insulă pustie îi trecu fugar prin minte… apoi totul se făcu negru în faţa ochilor lui.

Justiţiarul se postase la marginea terasei din spatele casei. Echipele F.B.I.-ului erau gata pregătite să ia casa cu asalt şi nu aşteptau decât ordinul lui. Agenţii şi membrii poliţiei locale urmau să lanseze un atac simultan asupra răpitorilor.

Deodată, din casă se auziră strigăte şi înjurături. Era exact genul de diversiune de care avea nevoie pentru alua prin surprindere. Tocmai îşi punea masca de gaze şi se pregătea să dea drumul primei

grenade lacrimogene, când auzi venind din casă zgomotul unei arme de foc.

— Alfa unu către Alfa doi şi trei: foc! Cu o rafală de proiectile, Justiţiarul făcu uşile de sticlă ţăndări şi se avântă înainte. Ceva îi spunea că lucrurile se întorseseră împotriva teroriştilor, dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce o să găsească înăuntru.

Pătrunzând în salon, zări doi bărboşi cu ţestele zdrobite. Peste ţăcănitul unei arme automate şi peste păcănitul înfundat al unui pistol cu amortizor se înălţau urletele unui bărbat şi ale unei femei. Abia avu timp să se arunce după o canapea de piele albă.

Un malac înarmat cu un Uzi bloca uşa de la bucătărie şi baleia livingul în dreapta şi în stânga. Omul sesiză prezenţa Justiţiarului cu o secundă prea târziu. Cinci gloanţe de 5, 56 mm în plin torace îl transformară într-o grămadă de peltea roşie, care stropi cratiţele din cupru şi maşina de gătit masivă, din fontă. Fosta lui ţintă se ridică în picioare şi Justiţiarul se trezi în faţă cu o frumoasă blondă, ieşind de la adăpostul barului cu un pistol Beretta în mână. Femeie sau nu, era o criminală şi Justiţiarul nu avea timp de politeţuri. Se ascunse după uşa de la oficiu, pe când un glonţ tras de femeia înnebunită ciupea din tencuiala peretelui la mai puţin de cinci centimetri deasupra capului său.

— Pune arma jos! îi comandă el necunoscutei. Fata răspunse cu o înjurătură într-o limbă pe care Bolan nu reuşi să o identifice. Din poziţia în care se afla, se vedea cât se poate de bine cele două trupuri care zăceau pe mochetă şi începuse să-şi facă o idee despre ceea ce se petrecuse în încăpere. Blonda probabil că-şi jucase ultima carte şi omorâse teroriştii islamişti, care deveniseră incomozi în eventualitatea unei retrageri precipitate. Numai că malacul fusese mai rapid şi se pusese la adăpost.

Femeia trăgea fără oprire, până când Bolan îşi pierdu răbdarea: scoase capul pe după uşă. viză pieptul şi trase o singură dată. Tânăra se prăbuşi cu o expresie de stupoare întipărită pe faţă. Agenţii ocupară numaidecât locuinţa şi Justiţiarul strigă la întâmplare:

— Domnule senator? Domnule Spellman?

— Sunt aici…

— Sunteţi rănit, dumneavoastră sau soţia?

— Nu, n-avem nimic.

— Mai sunt în casă teroriști?

— Nu mai e niciunul…

Bolan îi informă pe cei de la F.B.I. că partida era terminată.

Într-un târziu, ieşi şi senatorul de după o canapea, cu picioarele tremurânde, urmat de doamna Spellman. Bolan fu surprins că omul nu-şi ia în braţe soţia şi nu încearcă s-o liniştească în niciun fel. În mod vizibil, politicianul era animat de un singur gând: să bea ceva! Justiţiarul îi observă tremurul mâinilor, pe când îşi vărsa paharul de whisky. Se hotărî să ignore acest amănunt şi se pregăti să ia legătura prin radio cu şeful celei de a doua echipe.

— Alfa unu către Alfa doi, recepţie.

— Alfa doi către Alfa unu, te aud. Situaţia e sub control. Toţi ostaticii au fost recuperaţi. La tine cum e?

— Situaţie sub control, Alfa doi. Operaţiune terminată şi Mulţumesc.

Sub îndemnul curiozităţii, Justiţiarul aruncă o ultimă privire spre senator şi soţia acestuia.

Politicianul dădu peste cap şi al doilea pahar de whisky, înainte de a se lansa într-un discurs sforăitor.

— Nu vă cunosc identitatea, domnilor, dar mulţumesc Cerului că aţi venit. Deodată, temnicera noastră şi-a pierdut minţile şi a început să tragă în noi. Dacă nu interveneaţi, ne omora pe toţi.

Doamna Spellman îşi întrerupse soţul cu brutalitate.

— Tacă-ţi gura, nenorocitule! Las că te pun eu la punct!

Justiţiarul găsi cuvintele doamnei Spellman suficient de convingătoare şi îi lăsă să-şi regăsească intimitatea, care se anunţa mai curând explozivă.

După o scurtă convorbire cu Hal Brognola, care trebuia să-i dea raportul şefului cel mare despre reuşita totală a operaţiunii, Bolan se urcă în maşină şi porni în direcţia TACOM-ului, tancul lui camuflat în banal automobil, care îl aştepta cuminte, într-o parcare oarecare din Alexandria, statul Virginia. Îşi îngădui un duş şi două ore de somn, înainte de a deschide televizorul pentru jurnalul de la ora 19.

Preşedintele avea un aer uşor obosit, dar făcea faţă onorabil, ca un brav soldat. Trecu în revistă evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore, ferindu-se să dea amănunte care n-ar fi făcut decât să alarmeze inutil cetăţenii unei ţări deja grav traumatizate. Mass-media

trebuia ţinută cât mai departe posibil de realitatea plină de oroare a celor întâmplate. Era singura strategie de urmat. Justiţiarul avu satisfacţia de a-l vedea Pe Brognola, cu trăsăturile obosite şi faţa palidă, stând la dreapta Preşedintelui şi primind felicitările de rigoare.